

ЛИНДА ХАУЪРД
СЪРЦЕТО НА АМАЗОНКАТА

Превод от английски: Вирджиния Драгиева, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Коя е тази жена, татко? — пръстчето на Жилван се заби в разтворената книга. Детето бе удобно настанено в скута на баща си, както често се случваше. Макар че бе едва петгодишна, тя в захлас слушаше разказите му за отдавна живели хора и далечни места.

— Това е амазонка.

— Как се казва? — Джилиън знаеше, че на картината е изобразена жена — съдеше по формите ѝ. Когато беше съвсем малка, често се заблуждаваше от дължината на косите, но по-късно осъзна, че почти всички в книгите на татко ѝ и мъжете, и жените имаха дълги коси. Скоро след това откри друг начин за различаване на двата пола: по гърдите. Гърдите на жените и на мъжете доста се различаваха.

— Не знам името ѝ. Никой не може да каже дали тази жена е живяла в действителност.

— Значи може и да е измислена?

— Може би.

Сайръс Шърууд нежно погали малката кръгла главица на дъщеря си, повдигна гъстата ѝ лъскава коса и пусна тежките кичури да изтекат между пръстите му. Обожаваше дъщеря си. Съзнаваше, че е пристрастен, но смяташе, че интересът и увлечението ѝ по абстрактните идеи далеч надхвърляха възрастта ѝ. Книгите му по археология очароваха Джилиън; често с удоволствие си спомняше как тригодишното запъртъче тъгрузеше една дебела книга, по-голяма от него, сетне я стоварваше на пода, просваше се по корем и прекарваше целия следобед, като разлистваше страниците и внимателно разглеждаше илюстрациите, забравила всичко друго. У Джилиън детската невинност бе съчетана с невероятно логичен разум; никой никога не би се осмелил да я нарече глупава. Ако основната черта, определяща личността ѝ, бе прагматизмът, то на второ място идваше упоритостта. Шърууд се усмихваше тайно, представяйки си как сума ти мъже щяха да си имат доста големи неприятности с този костелив орех — любимата му дъщеря.

Джилиън наведе лицето си към книгата, за да изучи по-подробно рисунката.

— Ами ако тази жена е измислена, защо са я сложили в книгата?

— Амазонките са митични героини.

— О, да, и писателите съчиняват най-различни истории за тях.

— Да, защото понякога в основата на митовете лежат реални факти. — Когато разговаряше с дъщеря си, Шърууд се опитваше да се изразява по-достъпно, но не и опростено. Щом скъпото му съкровище не разбираше нещо, упорито задаваше въпроси, докато не си изяснеше всичко.

— Я ми разкажи за тези амазонки — рече Джилиън и сбърчи малкото си носле. Сетне се намести по-удобно в скута му.

Баща ѝ се впусна във възторжен разказ за жените-воини и царицата им Пентезилея. Някъде се хлопна врата, ала те не обърнаха внимание на шума, изцяло погълнати от магията на любимия им древен свят.

* * *

Рик Шърууд нахлу в къщата в страхотно настроение; обикновено намръщен и мълчалив, сега той гореше от възбуда. Вдигна ужасен шум с бейзболните си обувки, подковани с метални капси, но в този момент изобщо не му пукаше от прислужницата, която все го караше да се събува отвън. Господи, какъв страхотен мач! Никога не бе играл толкова добре! Много му се искаше баща му да го беше видял, но за съжаление днес той имаше консултация със студенти.

Отбеляза четири страхотни попадения и донесе победата на отбора си. Цели 800 точки! Невероятен рекорд! Математиката хич не му вървеше, но имаше точна ръка!

Влезе в кухнята и жадно изгълта чаша вода, така че струйки потекоха по шията му. Пусна отново крана и точно в този миг долови гласове. Я, това май беше баща му!

Рик се втурна към библиотеката, рязко отвори вратата и нахълта вътре.

— Здравсти, татко! Днес реализирах четири страхотни попадения! Получих и двойна игра! Трябваше да ме видиш! Бях супер! — Рик

беше невероятно доволен от себе си и искрено съжаляваше, че баща му не е дошъл на мача.

Професор Шърууд вдигна поглед от книгата и се усмихна на сина си.

— Жалко, че не съм бил там! Браво, синко!

Рик се направи, че не вижда сестра си, сгушена в скута на баща си.

— Май консултацията ти е свършила по-рано, а?

— Отложиха я за утре — отвърна професорът.

Момчето застина неловко в средата на стаята, усещайки как възторгът му отстъпва място на нещо друго.

— Тогава защо не дойде на мача?

Джилиън, която слушаше разговора с интерес, заяви:

— Аз обичам бейзбола, татко.

— Наистина ли, скъпа? Следващият път ще отидем заедно.

Тези думи й харесаха и тя отново забодя пръст в книгата, за да накара баща си да продължи увлекателния разказ.

— Амазонките, татко!

Професорът покорно се подчини на настойчивото пискливо гласче; не му беше трудно, защото историята вълнуваше и него. Слава Богу, Джилиън предпочиташе митовете пред приказките, в противен случай търпението му щеше да бъде подложено на изпитание.

Щастието на Рик угасна, завладя го луда ярост — малката пикла отново му бе затворила устата. Добре де, умна била, че какво от това? Ама може ли да направи двойна игра? Обзе го отчаяние и той побърза да напусне библиотеката, преди да се е поддал на изкушението да я сграбчи и да я изхвърли навън. Професорът не би го разбрал — малкото му съкровище беше за него най-прекрасното нещо на света.

Малко съкровище, дрън-дрън! Мразеше Джилиън от мига на раждането ѝ, както не можеше да понася и майка ѝ. Слава Богу, оная бе умряла няколко години след това, но и пиклата му стигаше.

Всички вдигаха страхотна гюрултия около нея, защото била умна. Него го смятаха за тъпанар, тъй като повтори един клас в училище. Той си знаеше, че не е тъпак, само дето не си даваше много зор. За какво ли пък да се мъчи чак толкова? Колкото и да се старал, оная пикла винаги обираше каймака.

Рик се качи в стаята си, събу бейзболните си обувки и ги запокити към стената. Малката кучка съсипа най-великия ден в живота му! Консултацията на баща е била отложена, значи дъртият спокойно е могъл да дойде на мача, но наместо това, видите ли, той се прибира вкъщи, за да ѝ разказва врели-некипели. Несправедливото отношение го озлоби. Искаше му се да удря, всъщност искаше да удари пиклата, да ѝ причини болка така, както тя го бе наранила. Тя и гадната ѝ майка бяха откраднали баща му и той никога, за нищо на света нямаше да им прости.

Внезапно хрумване го накара да подскочи. Той се измъкна от стаята си тихо, по чорапи и се промъкна по коридора до стаята на Джилиън. Безшумно нахълта вътре и се заоглежда. Както всички деца, и тя си имаше своите малки съкровища — из стаята бяха разхвърляни любимите ѝ книги и кукли, а и други дреболии, които явно бяха от значение единствено за нея. Рик обхвана с поглед неразборията — търсеше любимата ѝ кукла, раздърпаната стара Вайълет. Джилиън всяка вечер я притискаше към себе си и заспиваше, пеейки ѝ тихичко.

Ето я! Рик сграбчи куклата и предпазливо се прибра в стаята си, обмисляйки следващите си действия. Искаше му се да нареже гадната кукла на парчета и да я остави на леглото на Джилиън, но животинският му нюх му подсказа, че ще си изпати, защото нямаше кого друго да обвинят за тая работа. Все пак не го задоволяваше само да скрие куклата. Ревността му зовеше за мъст: трябваше да унищожи любимата ѝ вещ, дори и само той да го знаеше.

С усмивка Рик извади джобното си ножче от горното чекмедже и го разгъна. Седна на леглото и бавно и спокойно разчлени куклата, сякаш убиваше човек. Джилиън никога нямаше да разбере какво се е случило, щеше да плаче за любимата си Вайълет, ала никой нямаше да го обвини в нищо. Щеше да скъта тайната дълбоко в сърцето си и всеки път, щом погледнеше омразната пикла, щеше да злорадства.

1.

Джилиън Шърууд прекрачи прага на апартамента си с гневно стиснати устни. Жилището ѝ беше съвсем ново и тя обикновено изпитваше огромно удоволствие, когато се прибираше в дома, който не само че бе чудесен, но най-важното, бе неин. Днешният ден обаче не бе като другите и тя не обърна никакво внимание на приятната и уютна обстановка. Стовари платнената си чанта върху масичката в антрето и бързо прекоси хола, за да излезе на балкона. Гневът ѝ бе толкова силен, че ѝ бе необходим простор, за да му се отдаде изцяло.

Над Лос Анджелис се бе спуснала топла пролетна вечер. Джилиън стоеше странно неподвижна, с ръце, вкопчени в ръба на бетонния балконски перваз. Отгук се откриваше прекрасен изглед към града; тя обичаше да се наслаждава на пастелните дневни цветове или на ярките нощни неонов светлини, но в момента бе твърде ядосана, за да забележи каквото и да е.

Проклети тесногръди копелета!

По дяволите, беше си платила дълговете, имаше право да замине на разкопки в Източна Африка. Уозала бе най-голямата археологична находка от десетилетия насам; устата ѝ буквално се пълнеше със слюнки при мисълта, че би могла да участва в разкопките. Нищо не бе желала толкова силно през живота си, както да помага при разравянето на древното селище, открито неотдавна на африканския бряг на Червено море. Находката бе направена от „Фрост Аркиолоджикъл Фаундейшън“, където работеше Джилиън и тя трепереше от възбуда, когато представи кандидатурата си за участие в разкопките на Уозала.

Нямаше причини да не я одобрят. Работата ѝ, научните ѝ публикации в редица реномирани издания — всичко беше на най-високо равнище. Беше защитила докторска степен по археология и бе участвала в редица разкопки в Африка; опитът ѝ бе неоценим. За Уозала щяха да заминат само най-добрите, но тя знаеше, че е една от тях. Беше опитна, вдъхновена, гореше и кипеше в работата си и притежаваше онзи особен талант, който ѝ позволяваше да възстановява

кипелия в древността живот по фрагментите, останали от него. Нямахте причини да не я изберат.

Но не я одобриха. Онези глупаци — шефовете на фондацията си бяха изсмукали от пръстите причината да ѝ откажат: носеше името Шърууд.

Деканът на катедрата по археология в университета категорично ѝ бе заявил, че дъщерята на „Шантавия“ Сайръс Шърууд никога няма да бъде достойна украса за която и да е археологическа експедиция. Страстта на баща ѝ към налудничавите теории хвърляше тъмна сянка върху труда и компетентността на Джилиън.

Сякаш си удряше главата в стена и това я вбесяваше. Баща ѝ все казваше, че тя притежава решителност за трима, но в този миг се чувствуваше безпомощна, защото нямаше избор. Прекалено много обичаше археологията, за да я изостави, но висините на кариерата бяха забранена зона за нея заради произхода ѝ. Археологическите разкопки струват много пари, а спонсори не се намират под път и над път, така че борбата за наличните средства бе убийствена. Поради тази причина Джилиън никога нямаше да бъде включена в състава на важна експедиция. Участието ѝ би поставило под въпрос истинността на находките, в резултат на което финансирането на разкопките можеше да бъде преустановено.

Дори и да си сменеше името, нищо нямаше да се промени — светът на археолозите бе твърде малък и всички се познаваха. Всичко бе въпрос на политика! Спонсорираха се само експедициите на известните изследователи; никой нямаше да рискува да получи лоши отзиви в пресата, включвайки Джилиън Шърууд. Тя бе участвала в много незначителни археологически разкопки, ала важните находки бяха недостъпни за нея.

Всъщност Джилиън не би сменила името си, дори и това да ѝ помогнеше. Баща ѝ беше прекрасен човек и блестящ археолог. Тя го обичаше нежно и той все още страшно ѝ липсваше, въпреки че бе починал преди петнадесет години, когато тя бе едва тринайсет годишна. Яд я беше, че неоченимият му принос към археологията бе изцяло отхвърлен заради смелите му догадки и хипотези, които, за съжаление, той не бе успял да докаже. Беше загинал при злополука в амазонската джунгла, когато се опитваше да открие неопровержимо доказателство за една от най-предизвикателните си теории. Наричаха

го шарлатанин и наивник, а след смъртта му някои от симпатизантите му решиха, че просто бил „заблуден“.

Лошата слава на Сайръс Шърууд преследваше Джилиън през цялото следване, а сетне и в работата ѝ; тя добре осъзнаваше, че трябва да се труди повече от другите, да бъде по-прилежна, по-съвестна, с нищо да не издава полетите на фантазията, присъщи и на нея, както и на баща ѝ. Изцяло се бе посветила на археологията, не бе си позволила нито ден почивка, използвайки всеки миг, за да се доближи до заветната цел.

И за какво? За нищо!

Дъщерята на „Шантавия“ Сайръс Шърууд не бе желан участник в нито една значителна археологическа експедиция, Джилиън заблъска с юмруци по стената. Той не беше шантав. Може би беше малко отнесен и заваян, ала беше чудесен баща и дяволски добър археолог.

Внезапно Джилиън се сети за кашоните с книги и записки, останали от баща ѝ, които тя все нямаше време да прегледа. След смъртта на професор Шърууд документите му бяха опаковани, а къщата — продадена. Завареният ѝ брат Рик бе струпал кашоните в един ъгъл на тесния си апартамент, където събираха прах от години. Той не се интересуваше от съдържанието им и вероятно дори не ги поглеждаше. След като завърши колежа и се настани в самостоятелно жилище, Джилиън пожела да отърве Рик от досадните прашасали кашони, но той не даде и дума да се издума — не поради това, че искаше да има някакъв спомен от баща си, а защото му харесваше идеята да вземе онова, което тя копнее да притежава.

Както винаги, разсъжденията на Рик се оказаха погрешни. Макар че Джилиън в никакъв случай не би унищожила записките на баща си, не гореше и от желание да ги вземе. Точно обратното. В този момент от живота си, изпълнена с неописуема горчивина, тя бе осъзнала, че всички светила на археологията смятат баща ѝ за шантав перко, едва ли не опозорил професията им. Не искаше да чете дневниците му, защото се опасяваше, че тези твърдения могат да се окажат истина. Предпочиташе да запази прекрасните си спомени за покойния професор Шърууд.

Но сега изведнъж я обзе любопитство, доця ѝ се отново да установи духовен контакт с баща си чрез записките му. Не, той не беше шантав! Някои от теориите му наистина бяха невероятни, но и

преди петстотин години представата за кръглата форма на земята също е била считана за налудничава. Баща ѝ бе прекарал безкрайни часове над карти, схеми и описания в търсене на доказателства, потвърждаващи схващанията му. Изправен пред няколко отломки от глинени съдове, той можеше да обрисова жива картина от отдавна отминал живот.

Имаше нужда от онези стари кашони. Баща ѝ винаги я бе подкрепял и в този миг тя се нуждаеше от поддръжката му повече от всякога. Той си бе отишъл, но записките му бяха част от него; те щяха да ѝ разкрият много повече за личността му от няколкото негови снимки, които притежаваше.

Джалиън се поколеба за миг. Това бе най-мрачният ден в кариерата ѝ, не бе се чувствала толкова ядосана и тъжна откакто ѝ съобщиха за гибелта на баща ѝ. Тя бе независим човек, ала и най-твърдите хора понякога се нуждаят от утеха. Искаше ѝ се отново да усети присъствието на професор Шърууд, като освежи избледнелите си спомени.

Джалиън бързо влезе в хола, за да потърси телефонния номер на Рик в тефтерчето си. Обстоятелството, че не го знаеше наизуст, даваше достатъчно ясна представа за взаимоотношенията им. Помежду им не съществуваше никаква емоционална връзка. Брат ѝ няколко пъти ѝ беше искал пари на заем, но иначе не се срещаша повече от веднъж годишно и това им стигаше.

Тя набра номера, чака около минута и затвори. Беше ѝ пределно ясно, че вероятно ще са ѝ необходими няколко дни, за да се свърже с него, затова потисна нетърпението си и се преоблече в анцуг, физическите упражнения помагаша при стрес, пък и тя държеше винаги да е в добра форма, затова три пъти седмично ходеше на аеробика, а сутрин тичаше.

Щом се прибра след няколко часа, Джалиън веднага се хвана за телефона. За голямо нейно учудване още след първото иззвъняване, отгатък някой вдигна слушалката и груб мъжки глас излая „Ало“ в ухото ѝ.

- Рик, Джалиън се обажда. Ще си бъдеш ли вкъщи тази вечер?
- Защо? — с неприкрита подозрителност попита той.
- Искам да прегледам онези кашони със записките на татко.
- За к'во?

— Ами просто искам да видя какво има вътре. Добре знаеш, че никога не сме ги отваряли.

— Какво толкова те интересуват тия боклуци?

— Любопитна съм. — Тя не искаше Рик да усети колко е огорчена и обидена и колко много иска да установи духовен контакт с покойния им баща.

— Не ми се ще да кисна цяла вечност тука и да те зяпам как ровиш из онзи прахоляк — рече той. И през ум не му минаваше да ѝ даде кашоните. Рик за нищо на света не би се отказал от нещо, което считаше за свое преимущество.

— Добре де — небрежно подметна Джелиън. — Забрави за това. Чао!

— Чакай малко — нетърпеливо я прекъсна той. Тя усети как някаква идея се оформя в мозъка му. — Абе... всъщност що не минеш насам? Ще можеш ли да ми дадеш и някой долар назаем? Нещо съм го закъсал.

— Ами, не съм сигурна — уклончиво отвърна тя, защото не ѝ се искаше той да разбере, че е готова на всичко, само и само да се добере до записките. — Колко искаш?

— Не много. Една стотачка, да речем.

— Сто долара?

— Добре де, направи ги петдесет.

— Ще видя колко пари имам.

— Идваш ли? — нетърпеливо попита той.

— Тръгвам. Сигурен ли си, че няма да излизаш?

— Няма да мърдам никъде — отсече той и изтракването на хлопнатата слушалка отекна в ухото ѝ. Такъв си беше Рик. Джелиън понякога се питаше дали някога ще разбере колко безсмислени са опитите му да ѝ прави напук.

Тя провери в портмонето си дали има петдесет долара. Тази вечер нямаше да се нуждае от пари, защото не обичаше да вечеря сама навън, а резервоарът на колата ѝ беше пълен. Петдесет долара бяха добра цена за възможността да потърси утеха сред документите на баща си. Рядко ѝ се случваше да я налегне униние, защото бе здраво стъпила на земята, ала понякога и най-издръжливите растения залиняват. А тази вечер листата ѝ направо капеха.

Реши да остане с анцуга, защото ровенето из онези прашасали кашони щеше да бъде доста мръсна работа. Четиридесет и пет минути по-късно спря пред блока на Рик. Комплексът се състоеше от три двуетажни блокчета, боядисани в бледо розово. Преди години те може би са ловели окото, но сега мръсни кафеникави петна загрозяваха фасадите им, а първоначалният розов цвят бе придобил сивкав оттенък. Рик живееше на партера в лявата сграда. Паркингът бе претъпкан с коли в различни стадии на разложението. Обитателите на апартаментите бяха кажи-речи в същото състояние.

Джилиън почука на вратата. Вътре работеше телевизор, но Рик го нямаше никакъв. Тя почука по-настойчиво.

— Добре, добре, чух — промърмори някой, хлопна се врата и брат ѝ се показва на прага.

Джилиън винаги се изненадваше колко приятни са все още момчешките черти на лицето му. Цигарите, алкохолът и безразборният живот не бяха оставили никакъв отпечатък върху него. Наистина Рик изглеждаше малко уморен, но все още бе твърде привлекателен мъж.

— Здравсти. Донесе ли мангизите?

— Имам около петдесет долара, но ако ти трябва повече, ще се опитам да ти намеря — отвърна му тя, произнасяйки наум: „Здравей, аз съм добре, а ти как си?“. Рик миришеше на алкохол. Дори и когато беше трезвен, брат ѝ не се отличаваше с кой знае какви маниери, да не говорим пък, когато беше пил. За съжаление, той рядко изтрезняваше.

— Че как да не ми трябва? Иначе нямаше да ти искам сто долара! — изсъска той.

Джилиън сви рамене и демонстративно отвори портмонето си, за да му покаже, че е готова да му даде всичките си пари. Точно петдесет и седем долара. Нямаше да ги види повече, но това не я вълнуваше. Подаде банкнотите на Рик и го попита:

— Къде са кашоните?

— Ей там, в другата спалня.

Въпросната спалня явно никога не бе виждала легло, защото бе превърната в склад за ненужни вещи. Очевидно Рик захвърляше вътре всички неща, които дразнеха погледа му, включително и мръсните си дрехи. Кашоните на професор Шърууд бяха струпани в единия ъгъл. Джилиън с труд си проби път до тях и разчисти малко място, за да може спокойно да разопакова съдържанието им.

— Какво търсиш? — любопитно попита Рик. Подозрението в гласа му ѝ подсказа, че не ѝ е повярвал по време на телефонния разговор.

— Нищо. Просто искам да прочета записките на татко. Искаш ли да ми помогнеш?

— Не, мерси — отвратен отвърна той. — Предпочитам да си забъркам едно питие и да погледам телевизия.

— Както искаш — спокойно каза Джилиън и се протегна към първия кашон; бяха пет на брой, раздърпани, лекъосани и прашасали — като всички любими вещи на професора, и тези бяха покрити с прах. Джилиън седна на пода и дръпна кафявата лепенка на горния капак.

Вътре бяха подредени археологически студии, които тя сортира по тематика. Някои от книгите бяха изключително редки издания и Джилиън с благоговение прелистваше страниците им.

Другите кашони съдържаха папки със записки за различни разкопки, статии, които се бяха сторили интересни на професора, карти и схеми от различни епохи, тетрадки, в които беше записвал собствените си идеи и хипотези.

Проучването на легендата за Анзар бе сложило край на живота на баща ѝ и коренно бе променило нейния. Джилиън не само бе загубила баща си, но и бе изтръгната от корените си; и до ден днешен последната неуспешна експедиция на баща ѝ хвърляше мрачна сянка върху кариерата ѝ. Тя продължи да прелиства тетрадката в търсене на личните бележки на професора за легендата, която ѝ бе струвала толкова много, ала не откри глава, посветена на Анзар. Остави тетрадката настрана и посегна към следващата, но и в нея не се споменаваха за древното племе.

Джилиън прегледа още две тетрадки, докато попадна на онази, която търсеше. Корицата бе надписана с едри черни букви: „Южноамериканската цивилизация Анзар“. Само тази тетрадка бе посветена на една-единствена теория. Джилиън усети прилив на възбуда, щом извади бележника от кашона и внимателно го разтвори. Дали щеше да открие онова, което бе завладяло въображението на баща ѝ и го бе накарало да рискува кариерата и живота си, губейки и едното, и другото.

Професор Шърууд бе събрал митове и легенди от различни извори, в които се упоменаваше за „Императрицата“ или за „Сърцето на кралицата“. Произходът на митовете бе неизвестен, макар че Сайръс Шърууд ги бе проучил до най-малката подробност. Не можеха да бъдат преписани нито на инките, нито на майте, макар че безспорно принадлежаха на развита цивилизация. Преданията разказваха за един „каменен град под море от зеленина в земите на Анзар“. Различните версии, с дребни различия в детайлите, повествуваха за някаква велика войнствена кралица, която се влюбила в смел воин от чуждо племе. Той загинал, защитавайки каменния град и войнствената кралица от племето на „безкръвните крилати демони“. Императрицата, съсипана от скръб, дала тържествен обет пред тялото на любимия си, че сърцето ѝ никога няма да принадлежи на друг, нито в този живот, нито в следващите. Тя доживяла до дълбока старост и когато умряла, сърцето ѝ се превърнало в червен скъпоценен камък, който бил поставен на гроба на любимия ѝ, за да му принадлежи за вечни времена. Предполагало се, че този камък притежава магическа сила, която пази анзарите от зли сили. Никой не можел да проникне в каменния град под зеленото море. Тази легенда бе разпространена в различни варианти по целия свят и Джилиън така и не можеше да разбере защо бе пробудила особен интерес у професор Шърууд.

Както и у нея. Джилиън седеше на пода и се взираше в тетрадката. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, а тя не можеше да си обясни защо. Нима само поради това, че баща ѝ бе счел тази легенда за толкова важна, че да ѝ посвети отделна тетрадка? Думите, написани от ръката му преди петнайсет години, излъчваха страхотно напрежение. Завладяна от необяснимо предчувствие, Джилиън отново се зачете.

Около час по-късно откри кода. Взираше се в символите и не вярваше на очите си. Сграбчи чантата си, измъкна една химикалка и започна да транскрибира тайнствените знаци. След като записа няколко думи на листа, бързо го сгъна и го мушна в чантата си. Щеше да довърши работата си вкъщи.

Беше страхотно възбудена.

По челото ѝ се стичаше пот, сърцето ѝ се мяташе в гръдния кош като животно в клетка, ръцете ѝ трепереха. Едвам се удържа да не извика дивашки.

Професор Шъруд бе успял. За първи път в живота си Джилиън бе напълно, до мозъка на костите си, убедена в нещо. Баща ѝ бе открил анзарите.

И тя щеше да тръгне по стъпките му.

2.

Бен Луис се бе настанил удобно в любимия си бар в Манаус, Бразилия, с бутилка от любимото си уиски на масата и с любимата си сервитьорка на коленете. Животът минаваше през скапани и готини периоди, а Бен си мислеше, че в момента му е страшно гот. Колко му трябва на един мъж да се размекне — хубаво уиски и дашна жена. Всъщност една част от него не омекваше никога, откакто бе влязъл в пубертета. Затова сладката Тереза си падаше по него. Тя беше руса и говореше лош португалски с американски акцент, тъй че сигурно името ѝ беше Тирийз, ала това нямаше значение. Важното беше, че тя скоро свършваше работа и щеше да го заведе в стаята си, за да прекара следващите час-два под него. Да, да, душата му направо се размекваше.

Барманът Кристъс ѝ викна да си размърда задника. Тя първом се нацупи, сетне се усмихна и силно целуна Бен по устните.

— Само още половин час, скъпи. Ще издържиш ли?

Бен повдигна тъмните си вежди.

— Разбира се. Има за какво да чакам.

В смеха ѝ прозвуча топъл женски копнеж.

— Идвам! — обърна се тя към Кристъс, който се бе намръщил и отново я викаше.

Когато Тереза стана от скута му, Бен я шляпна по задника, удобно се облегна назад и отпи от уискито. Като всички предпазливи мъже, седеше с гръб към стената. Тъмният, тесен, опушен бар бе любимо място на всички американци. По някакъв тайнствен начин хората успяваха да намерят себеподобни във всяка страна, във всеки град, както морето подкопава брега на точно определено място. Бразилия беше страшно далеч от Алабама, където Бен бе израсъл, ала тук се чувствуваше като у дома си. Барът беше пълен с препатили, очукани от живота мъже, но по една или друга причина те не изпитваха нужда да вардят гърбовете си. Бен харесваше странната сбирщина в заведението на Кристъс: водачи, лодкари, наемници.

Мнозина смятаха бара за скитническа дупка, може би някога е бил нещо такова, може би пак щеше да бъде, но всъщност той бе приятно тъмно местенце, където можеш да се скриеш от жегата и да пийнеш по чашка с някоя сродна душа.

Бен предполагаше, че ще бъде в безопасност и на бара: в заведението нямаше човек, който би желал да го пречука, а и Кристъс щеше да пази гърба му. Но всъщност той не седеше с гръб към стената, защото очакваше нож или куршум, макар че неведнъж бе минавал на косъм от смъртта. Бен искаше да следи всичко, което ставаше пред очите му и всеки новодошъл. Винаги беше нащрек. По природа беше наблюдателен и предпазлив; тези качества неведнъж бяха спасявали живота му. А точно сега не беше моментът да скъсва с дългогодишните си навици.

Той веднага забеляза двамата мъже, които влязоха в бара и се спряха пред вратата, за да привикнат очите им към мрака, преди да си изберат място. Това, което видя, изобщо не му хареса. Единия не бе виждал никога през живота си, но другия познаваше по лице и име и беше чувал доста неща за него — все лоши. Стивън Кейтс беше изпечен мошеник, лишен от всякакви морални принципи и скрупули, — човек, който се интересува единствено от собствения си задник. Пътищата им не се бяха пресичали никога, но навикът на Бен да си урежда носа навсякъде и да разпитва му бе помогнал да си създаде доста добра представа за Стивън Кейтс. Обаче нещо не пасваше: Кейтс действаше в Щатите, кой вятър го бе довял в Бразилия?

Двамината тръгнаха към бара. Кейтс се наведе към Кристъс и му заговори тихо. Якият барман мълчаливо сви рамене. Добрият стар Кристъс мълчеше като риба, ако някой му се стореше съмнителен — това бе още една от причините, поради които барът му бе толкова популярен.

Кейтс каза още нещо и този път Кристъс изгруктя нещо в отговор. Двамата мъже се посъветваха помежду си, сетне кимнаха на бармана и се запътиха към една от масите.

След няколко минута Тереза бавно се приближи към масата на Бен.

— Ония копелдаци питаха за тебе — прошепна тя, навеждайки се да забърше масата, която не се нуждаеше от почистване.

Бен се наслади на гледката. С нетърпение очакваше мига, в който Тереза ще си съблече блузата и той ще получи неограничен достъп до пищните ѝ гърди.

— Искат да те наемат за водач — продължи тя с усмивка на лицето, защото много добре знаеше какви мисли му минават през главата. Сви рамене, така че блузата ѝ се смъкна още по-надолу и откри почти напълно бюста ѝ.

— Не ми трябва бачкане — отсече той.

— А какво ти трябва, скъпи? — измърка тя.

В очите му гореше бавен, изпепеляващ огън.

— Два-три часа чукане ще ми бъдат добре дошли — призна си той.

Тя потръпна и бързо облиза устни с котешкото си езиче. Ей затова му харесваше Тереза: акълът ѝ беше като на кокошка, но беше добродушна и страстна, винаги готова за леглото. Усещаше, че вече е страшно възбудена, както и той между другото — стоманено твърдият му член напираше под панталона. На Тереза постоянно ѝ се искаше, както и на него. Щом той не ѝ беше под ръка, си хващаше някой друг. Който и да е. Сладката Тереза не беше капризна по отношение на мъжете, стига само инструментите им да бяха в ред.

Със сияещо от удоволствие лице тя полетя към бара.

Бен впи поглед в Кейтс и другия мъж. Жива истина си беше, че точно сега нямаше нужда от бачкане. Разполагаше с доста солидна сума в банката, а живееше скромно. Е, ако искаш да се правиш на баровец, ще трябва да се бръкнеш доста дълбоко, но Бен се задоволяваше с малко — кльопачка, креват, хубаво уиски и много секс — това му стигаше да е щастлив.

Щастлив ли? Как пък не!

Проклетата страст към приключенията, която го лашкаше от една дяволска дупка към друга, отново пламтеше в гърдите му. Щом хитрец и измамник като Стивън Кейтс се беше навил да обикаля амазонската джунгла, сигурно залогът беше доста висок. Амазонка не бе обикновена река и експедициите в джунглата нямаха нищо общо с разходка в парка. Бен беше чувал, че Кейтс обикновено пуска други да свършат черната работа; след това излиза на сцената и обира трудно спечелената плячка.

Работата беше дебела, щом Кейтс беше решил лично да участва.

Бен се изправи и небрежно тръгна към тяхната маса, като взе и бутилката уиски със себе си. Доближи я до устните си и отпи малко, като задържа течността в устата си за да се наслади изцяло на вкуса ѝ. Страхотно уиски!

Кейтс го гледаше високомерно и презрително. Бен повдигна едната си вежда и небрежно подметна:

— Аз съм Луис. Чух, че ме търсите.

Едва не се изсмя на глас, когато видя как се измени изразът на Кейтс. Добре знаеше каква славна гледка представлява: небръснат, с мръсни, омачкани дрехи, гушнал бутилката до гърдите си, сякаш никога не я е пускал. По дяволите, не беше се обръснал, дрехите му бяха мърляви и не гореше от желание да се раздели с къркането точно сега. Току-що беше пристигнал от едно адски гадно пътешествие по реката, а бръсненето и къпането можеха да почакаат, докато иде при Тереза, защото на нея ѝ харесваше да се веселят в банята. Уискито беше супер; от месеци наред не бе вкусвал алкохол, а ако оставеше шишето на масата, някой копелдак щеше да му го свие. Беше си платил къркането, така че не можеше да го зареже на произвола на съдбата.

Другият мъж впери жаден поглед в него.

— Бен Луис?

— М-да.

Мъжът беше прехвърлил тридесетте, може и да беше по-възрастен, ала момчешките черти прикриваха възрастта му, въпреки че разгулният живот бе оставил белезите си. Бен го прецени веднага: безделник, който вечно се жалва, че е извадил лош късмет в живота вместо да размърда мързеливия си задник да направи нещо. Такъв тип бе способен да обере кварталната бакалия, но не чакай от него да си намери сваятна работа. Бен също не си падаше по осемчасовия работен ден, но поне печелеше хляба си със собствени усилия, а не на гърба на някой друг.

— Чухме, че сте най-подходящият водач за експедицията, която сме планирали и бихме искали да ви наемем — рече непознатият мъж.

— Ами... — измърмори Бен, придърпа един стол и го яхна. — Вярно си е, че съм най-добрият, но не съм напълно сигурен дали съм свободен. Току-що пристигам от едно адски гадно пътуване и не бих имал нищо против да помързелувам малко.

Стивън Кейтс сякаш бе преодолял погнусата си от Бен: вероятно си мислеше, че на човек, току-що завърнал се от експедиция в джунглата, е простено да бъде мръсен и небръснат.

— Мисля, че пътуването ще бъде доста изгодно за вас, г-н Луис.

Г-н Луис? Много отдавна никой не бе наричал Бен „господин“, така че той стреснато се обърна да види да не би някой да стои зад него.

— Наричайте ме просто Луис. Точно в този момент цената ми е доста висока. Уморен съм и горя от желание да прекарам следващите няколко седмици в удобно легло. — Истинско легло, стоплено от жена.

— Десет хиляди долара — предложи Кейтс.

— За колко време? — попита Бен.

Кейтс сви рамене.

— Не знаем точно. Става дума за археологическа експедиция.

Работата му се видя доста съмнителна. Едва ли Кейтс щеше да се навие да участва в нещо толкова възвишено. Може би това беше само прикритие. Историята го заинтригува.

— Ако ми кажете къде искате да отидете, ще мога да преценя продължителността на пътуването.

Другият мъж измъкна една карта на Бразилия и я разпъна на масата. Тя не беше подробна — май беше откъсната от някоя енциклопедия. Мъжът забодя пръст в една точка доста далеч на север от долината на Амазонка.

— Тук някъде. И ние не знаем точно.

Бен погледна към картата изпод полуспуснатите си клепачи и дръпна още една глътка уиски. О, какво блаженство! Благословената течност затопли вътрешностите му. Приятният ефект от алкохола го възпря да не се изсмее на глас, защото цялата ситуация изведнъж му се стори страшно нелепа. Тези идиоти размахваха под носа му някаква си ученическа карта и отгоре на това си нямаха хабер къде искат да отидат!

— Този район все още не е изследван. Никога не съм навлизал в тези територии, а не познавам и човек, който да го е правил.

— Няма ли да можете да се справите? — попита непознатият с неприкрито разочарование в гласа

— Как няма да успея, дявол да го вземе — изсумтя Бен. — Всъщност вие кои сте?

— Аз съм Рик Шъруд, а това е Стивън Кейтс

Значи оня тип използваше истинското си име. Явно си мислеше, че в тоя район никой не го познава. Следователно се чувстваше в безопасност.

— Добре, Шъруд и Кейтс, аз мога да ви отведа до там. Кракът ми не е стъпвал по онези места, но знам да се оправям в джунглата, така че всъщност е все едно, че няма да знам къде съм, след като и вие не знаете къде отивате. Само че десет бона са пари за семки. За тая сума няма да успеете да наемете нито един човек, който си разбира от работата. Става дума за два, а може би и три месеца в ада. Цената ми е два бона на седмица, като вие поемате всички разходи по храната и другите покупки. Ще ви струвам грубо казано между двайсет и двайсет пет бона, освен това ще ви трябва още десет бона за екипировка. Все още ли горите от желание да осъществите „археологическата си експедиция“?

Двамата мъже си размениха многозначителни погледи. Май не бяха доловили подигравателната интонация, с която Бен бе изрекъл последните думи.

— Няма проблем — тихо изрече Кейтс.

Любопитството на Бен надхвърли всякакви граници. На Кейтс не му мигна окото, което означаваше, че тая работа можеше да му донесе страшно много мангизи, пред които тридесет и петте хиляди долара са капка в морето. Освен това този изпечен бандит едва ли гореше от желание името му да бъде упоменато в някоя археологическа студия. Вероятно искаше да плякоса археологическия обект, ако там изобщо имаше нещо подобно, в което Бен дълбоко се съмняваше. Джунглата заличаваше всяка следа от човешко присъствие, веднага щом хората я напуснеха. Но докато не разбере за какво всъщност става дума, се налагаше да приеме, че в онзи затънтен район може би се намира някакъв археологически обект, тъй като беше убеден до мозъка на костите си, че там няма нищо друго. Какво би могло да бъде толкова ценно, че да подмами долен тип като Кейтс лично да се юрне към Бразилия? За джунглата се разправяха какви ли не фантазии за загубени или скрити съкровища, ала според Бен нито една от тях не отговаряше на истината. Всички търсеха скрити съкровища, но досега не бе открито нищо, освен няколко потънали кораба. Хората обаче явно бяха склонни да вярват в подобни измишльотини, макар и да нямаше

никакви доказателства, но Бен не принадлежеше към онзи тип мъже, които са готови да потрошат сума ти пари, за да намерят въображаемо гърне със злато.

— Искам парите предварително — отсече Бен.

— Не става, приятелче — ревна Шърууд и скочи от стола.

Кейтс не каза нищо, само се намръщи многозначително. Бен отново надигна бутилката.

— Никога не се опитвам да праметна клиентите си — бавно рече той. — Иначе кой ще дойде при мен? Обаче обратното ми се е случвало неведнъж. Горчивият опит ме научи да си прибирам мангизите предварително. Иначе не играя.

— Има и други водачи, Луис.

— Не се и съмнявам. Но аз съм най-добрият. Ваша работа е дали ще изгниете в джунглата или ще се приберете у дома живи и здрави. Както вече ви казах, току-що се завърнах от тежко пътуване и няма да е зле да си дам малко почивка.

Бен много добре знаеше, че не казва истината, но блъфът си беше част от играта. Ако тези глупаци не знаеха правилата, това си беше лично техен проблем. В областта имаше доста индианци, които знаеха много повече за живота в джунглата от него, ала в същото време те представляваха огромна опасност. Във вътрешността на страната живееха индиански племена, които не бяха виждали бял човек; в редица райони никога не бе стъпвал човешки крак. Никой не знаеше какво има там. Никой не се бе върнал оттам, за да го опише. Отгоре на всичко онзи район гъмжеше от ловци на човешки глави.

— Разпитайте тоя-оня — небрежно подметна той, изправяйки се на крака. — Аз не се нуждаю от бачкане, но вие имате страшна нужда от много добър водач.

Колко странно — хората винаги оценяваха по-високо онова, което им се струваше недостъпно. Точно както предположи, привидното му безразличие към предложението им внуши, че той наистина е най-добрият водач.

— Ей, какво се забърза? Наемаме те! — каза Кейтс.

— Чудесно — безгрижно заяви Бен. — Кога тръгваме?

— Час по-скоро.

Той въздъхна. По дяволите. Надяваше се да си почине няколко дни, но двайсет и петте бона не бяха за подценяване.

— Добре — рече Уилсън и хвърли един поглед към часовника си. Три и половина. — Ще ви чакам тук в седем часа, за да обсъдим всички подробности. — През това време щеше да се изкъпе и да се позабавлява с Тереза.

— Можем да поговорим и сега — предложи Шъруд.

— Вие можете, ама аз не. Ще се срещнем в седем часа. — Бен потърси с поглед Тереза, която начаса се прилепи до него. — Дай ми ключа — прошепна той и я помилва по врата. — Ще се окъпя и ще те чакам в леглото.

Лицето ѝ грейна и тя измъкна ключа от джоба си.

— Добре, ама нали щяхме да се веселим във ваната?

— Имам неотложна работа, скъпа. По-добре първо да се окъпя, така ще ни остане повече време за леглото.

— Тогава върви! — Тя му намигна и го целуна.

Бен бавно напусна бара, усещайки трите чифта очи, впити в гърба му. Интересуваха го само женските. О, тези малки сладурани, само да знаеха как подлудяват мъжете, целият свят щеше да се преобърне с главата надолу. Може би заради това природата бе надарила мъжете с едър ръст и яки мускули, за да им даде повече шансове в борбата с нежния пол.

* * *

Рик възложи на Джилиън да намери сигурно място за багажа им; сетне двамата с Кейтс тръгнаха да търсят водач за експедицията. Тя се зарадва, че ѝ дадоха малко свобода, тъй като искаше да се погрижи за някои неща без тяхно знание. Първо потърси управителя на хотела, който не остана във възторг от молбата ѝ да пази багажа им в склада си. Не след дълго обаче склони, тъй като личните им вещи не бяха много, а и Джилиън му предплати за два месеца. От краткия им разговор, проведен на смесица от португалски и английски, тя остана с впечатление, че управителят не одобрява намерението ѝ да тръгва на подобна рискована експедиция.

— Доста мъже не се връщат от джунглата, сеньора — предупреди я той. Беше типичен южняшки тип — нисък, трътлест, с

права черна коса и големи черни очи. — Гъсталакът ги поглъща и край... Ни вест, ни кост...

Джилиън не пожела да разсее предположението му, че е омъжена, защото щеше да го накара да се почувства неудобно, а на нея ѝ беше все едно. Не беше трудно да се помисли, че е съпруга на Рик, а не негова сестра. Изобщо не си приличаха, единственият им общ белег беше кестенявата коса. Управителят беше приятен мъж, изведнъж и се прииска да го потуша по рамото, за да го успокои.

— Напълно разбирам опасенията ви и ги споделям — рече тя. — Много добре знам какви изненади крие една експедиция в джунглата. Свикнала съм със сурови условия и изпитания, защото по професия съм археолог. Прекарала съм повече нощи в живота си в палатка, отколкото в меко легло. Освен това съм твърде предпазлива.

— Надявам се, че е така, сеньора — отвърна той. Тъмните му очи излъчваха дълбока загриженост. — Аз лично не бих тръгнал.

— Аз трябва да поема риска, но ви обещавам, че ще си отварям очите на четири.

Джилиън не лъжеше. Тъй като по-често ѝ се бе налагало да работи в райони със сух и горещ климат, тя много добре съзнаваше какви трудности я очакват този път. Флората и фауната по поречието на Амазонка криеха смъртоносни опасности. Джилиън си бе направила всички необходими имунизации, разполагаше с широка гама от антибиотици и инсектициди, добре оборудвана аптечка за първа помощ, освен това можеше да шие рани и разкъсвания. Носеше си и тримесечен запас от противозачатъчни хапчета, които беше вкарала в Бразилия в шишенце от антихистаминов препарат.

Въпреки това тя не си правеше илюзии, че ще успее да се справи с всички опасности, които криеха дъждовните гори. Колкото и предпазлив да беше човек, винаги ставаха злополуки, хващаха се болести. Много опасно беше ухапването от змия. Аптечката на Джилиън съдържаха противозмийски серум, ала срещу някои видове отрови не съществуваше антидот. Не беше изключено и нападение на враждебни индианци, тъй като големи райони от Амазонския басейн все още не бяха изследвани и картографирани. Изобщо не се знаеше на какво ще налетят.

Джилиън набързо приключи разговора с управителя и напусна хотела с намерението да си купи оръжие. Предполагаше, че в Манаус

това няма да е кой знае колко трудна задача — градът с широките авенюта и европейска атмосфера беше безмитно пристанище. Тук можеше да се намери абсолютно всичко, което се произвеждаше по света.

Добре, че живееше в Лос Анджелис, а не, да речем, в Сиатъл, защото бе свикнала на жегата, но тук влажността на въздуха наистина бе ужасна. Като си помислиш, че бяха улучили зимния сезон — юни, юли и август, който бе по-сух и жегата не бе толкова силна. Джилиън подозираше, че „сух“ означава да вали не всеки ден, а през ден. Ако извадеха късмет, щеше да вали само по два пъти на ден, а не по три пъти. Тя се надяваше на първата възможност, но бе готова и за втората.

Отдалечи се от хотела, оглеждайки се внимателно наоколо. Преди да измине и двеста метра, успя да различи поне седем различни езика. Манаус беше невероятно красив град, огромно пристанище, разположено на хиляда и двеста мили във вътрешността на страната, блестящо и луксозно, тъй като тук спираха много големи туристически кораби. Вероятно затова по улиците се говореше на толкова много езици. Джилиън се чудеше как корабите навлизат свободно толкова навътре в сушата. Ала великата Амазонка е необикновена река, която на места е толкова дълбока, че под кила на плавателните съдове остават още сто и трийсет метра вода.

Рик все още ѝ се сърдеше, задето настояваше да държи картата у себе си; обръщаше се към нея, само за да ѝ даде нареждания, но от това решителността ѝ ни най-малко не се стопи. Тази експедиция се провеждаше най-вече в името на баща ѝ, както и заради нея самата, разбира се. Джилиън се чувстваше достатъчно силна, за да се пребори сама за мястото, което ѝ се полагаше, но покойният професор Шърууд вече не можеше да измие калта от името си. Той завинаги щеше да се слави като налудничав идеалист, ако тя не успееше да докаже истинността на теорията му за анзарската цивилизация, а това значеше да не дава в ръцете на Рик никакви козове.

От сърце желаше той изобщо да не бе разбрал нищо, но обстоятелствата се обърнаха срещу нея. Рик влезе в стаята секунди след като бе направила зашеметяващото откритие и тя не можа да прикрие възбудата си. Брат ѝ веднага се втурна към разпилените по пода хартии, сграбчи картата и за пръв път в живота си направи правилно заключение, наричайки я „пътят към скритото съкровище“.

Дни наред я тормозеше и се опитваше да изтръгне от нея точните координати, но Джилиън добре го познаваше — той си беше боклук, съсипваше всичко, каквото подхванеше. Вероятно щеше да продаде сведенията на някой мошеник, без изобщо да му пука за репутацията на баща им. Той нямаше намерение да повери находките в ръцете на опитни археолози, които щяха да ги каталогизират и после да предадат на бразилското правителство всички ценни предмети, както повеляваше законът. Джилиън положи много усилия, за да издейства средства за експедицията, беше готова да проси и да се моли, ала всичките ѝ опити бяха посрещнати с насмешка и презрение. Сякаш отново чуваше подигравателното шушукане зад гърба си: дъщерята на откачения Шърруд не пада по-долу от него.

В края на краищата Рик изнамери отнякъде Стивън Кейтс, който пожела да финансира експедицията по известни само нему причини. Отначало двамата се опитаха да елиминират Джилиън, но тя настоя да участва лично, за да може да запази евентуалните находки от хищниците. За сетен път „светилата“ на археологията я поставиха в жалко и уничително положение. Ако бяха повярвали на баща ѝ или на нея, в експедицията щяха да вземат участие опитни археолози, щяха да бъдат наети свестни водачи, а не хора от кол и въже, както възнамеряваха да направят Рик и Кейтс. Джилиън горчиво съжеляваше, че няма право на избор, ала трябваше да се примири с обстоятелствата. За разлика от баща си, г-ца Шърруд здраво бе стъпила на земята; човек трудно можеше да я измами. Беше запечатала местоположението на Каменния град в паметта си, така че онези двамата не можеха да минат без нея. Щателната ѝ подготовка щеше да се увенчае със закупуването на оръжие.

Здравият разум ѝ подсказваше, че трябва да прибегне до тази предохранителна мярка. Знаеше да борави с огнестрелно оръжие — професията ѝ го изискваше. Змиите и хищниците се срещаха на всяка крачка. В този случай змиите май щяха да бъдат двукраки, но рискът беше неизбежен. Все пак Джилиън се надяваше дълбоко в себе си, че спътниците ѝ няма да я убият или да я обрекват на сигурна смърт, зарязвайки я в джунглата. Рик не беше свестен човек, но все пак не беше убиец. Тя не познаваше добре Стивън Кейтс, но поне на пръв поглед ѝ се струваше цивилизован. В случай, че преценката ѝ се окажеше погрешна, тя щеше да бъде подготвена.

В такъв голям град не беше трудно да намериш оръжие, предполагаше Джилиън. Можеше да си донесе пистолет от Щатите, ала да прекараш оръжие през митницата бе доста по-трудно от някакви си противозачатъчни таблетки.

Тя бавно се приближи към редицата таксито, паркирани пред един хотел и започна да изучава лицата на шофьорите, стараяйки се да не бие на очи. Искаше да избере някой по-очукан, макар че никой не изглеждаше кой знае колко преуспял. Спря се на един: небръснат, мърляв, с кръвясали очи, приближи се към колата му с усмивка и на лош португалски го помоли да я откара до пристанището.

Шофьорът не беше много приказлив. Джилиън изчака няколко минути, докато той ловко се провираше из задръстванията и невъзмутимо рече:

— Искам да си купя оръжие. Можете ли да ми помогнете?

Мъжът хвърли бърз поглед в огледалото за обратно виждане.

— Какво оръжие, сеньора?

— Пистолет. Бих предпочела да е автоматичен, но може и... — Не знаеше как е „револвер“ на португалски, затова начерта окръжност с палеца си и каза думата на английски.

Очите му я изгледаха цинично и предпазливо.

— Ще ви откарам на едно място — бързо рече той. — Няма да ви чакам. Не искам повече да ви виждам, сеньора.

— Разбирам — каза тя и му намигна съучастнически. — Дали ще мога да си хвана друго такси?

Мъжът сви рамене.

— Навсякъде има таксито.

От думите му предположи, че може да хване такси, но може и да не хване. Ако се наложеше, щеше да си поръча кола от някоя телефонна кабина, въпреки че мисълта да се разкарва по улиците в тая жега и бе противна. Беше облечена в тънка памучна рокля и бе боса, ала сауната си е сауна, независимо от това дали си гол или облечен.

Шофьорът я откара в един доста западнал квартал на града. Тя му даде щедър бакшиш и бързо влезе в магазина, посочен от него, без да се обръща назад.

След половин час вече притежаваше автоматичен пистолет 38 калибър, лесен за почистване и поддръжка. Чантата ѝ натежа от солидният запас муниции. Продавачът се държа съвсем нормално,

изобщо не прояви любопитство. Не ѝ бе трудно да предположи, че тя не е първата американка, която си купува оръжие от магазина му. Той дори ѝ повика такси и ѝ предложи да изчака, докато дойде колата.

Когато се прибра в хотела, Рик и Кейтс все още не бяха се завърнали, но тя не ги и очакваше толкова скоро. Брат ѝ като нищо щеше да я остави сама цяла нощ, предполагайки, че ще я ядоса, но на нея изобщо не ѝ пукаше. Не беше дошла тук да разглежда забележителностите на Манаус, пък и менюто на рум-сървиса ѝ се стори доста прилично, така че спокойно можеше да прекара в хотела останалата част от деня. Мисълта, че ще може да си почине, ѝ достави удоволствие.

Усмихнати и в добро настроение, Рик и Кейтс нахълтаха в стаята ѝ в късния следобед. Лъхаха на алкохол, но не бяха пияни.

— Намерихме водач — възторжено заяви брат ѝ — най-после се бе отърсил от вечната си намръщеност. — Имаме среща с него в седем часа, за да обсъдим всички подробности.

— В хотела ли? — Тук би било много удобно за нея.

— Не, в бара, дето кисне оня тип. Налага се и ти да дойдеш, защото разбираш повече от тия неща.

Джилиън въздъхна наум. Можеха да изберат по-подходящо място за разговор от някакъв си претъпкан бар, където сума ти хора можеха да ги подслушат.

— Кой е водачът? Май не споменахте името му.

— Луис — рече Кейтс. — Бен Луис. Всички казват, че е най-добрият. Мисля, че ще свърши работа. Ако зареже къркането, ще е о'кей.

Това прозвуча страхотно. Джилиън отново въздъхна.

— Американец ли е?

Рик сви рамене.

— Предполагам. Стори ми се, че има южняшки акцент.

Последната реплика нямаше нужда от коментар — произходът на водача беше пределно ясен.

— Роден е в Щатите — намеси си Кейтс, — но кой знае дали още се смята за американец? Мисля, че точната дума е екстрадиран. Никой не знае откога живее тук.

Достатъчно дълго, за да се сдобие с всички привички на местен жител, помисли си Джилиън. Мудност, безгрижие, лекомислие. В

повечето страни от света липсват бясното темпо и експедитивността, характерни за Щатите и тя се бе научила да намалява скоростта, когато ѝ се наложи да пътува в чужбина. Беше участвала в разкопки в Африка сред хора, в чийто език не съществува дума за „време“; беше изключено да ги накараш да действуват по план и график. Или се адаптираш, или откачаш — щеше да ѝ бъде интересно да разбере коя алтернатива е избрал г-н Луис.

— Тоя тип май ще иска да командва парада — раздразнен заяви Рик. — Ако и половината от онова, което се говори за него, е вярно, предполагам, че той ще си прави, каквото си иска.

Рик явно беше доста впечатлен от личността на Луис. Вкусовите на брат ѝ не бяха се променили от пубертета му, така че тя реши да не прави прибързани преценки по думите му. Всеки надут и самодоволен побойник хвърляше Рик в оркестъра, затова Джилиън не хранеше кой знае какви надежди по отношение на водача им.

В шест и половина бе готова за излизане. Беше ѝ пределно ясно, че брат ѝ от все сърце копнееше тя да изглежда като руса сексбомба, която да зашемети онзи мъж с великолепните извивки на тялото си, ала дори и да си изрусеше косата, Джилиън не беше замесена от тестото на сексбомбите. Едно от основните изисквания е наличието на пищни форми, а тя хич ги нямаше. Между другото, това я радваше, защото винаги ѝ се бе струвало, че разнасянето на чифт големи цици, превръщащи мъжете в олигавени идиоти, изисква доста големи усилия.

Тя беше стройна, стегната, приятна на вид, но в никакъв случай не бе страхотна красавица. Ако някой я попиташе коя е най-хубавата част от тялото ѝ, тя би отговорила, че това е мозъкът ѝ.

Тъй като беше ужасно горещо, Джилиън си облече рокля с презрамки — всъщност това беше единствената рокля, която си беше донесла. Освен полата и блузата, с които бе пътувала, гардеробът ѝ сестоеше от здрави платнени панталони, ризи и ботуши.

Докато пътуваха с таксито през Манаус, тя се възхищаваше от красотата на града. Много съжаляваше, че няма възможност да го разгледа, но винаги ставаше така. Все не ѝ оставаше достатъчно време за съвременните градове; миналото, древните селища, гробниците и разкопките бяха истинското ѝ призвание. Тя искаше да възстанови миналото по отломките му, за да разбере как са живели някогашните

хора, но също така, и за да проумее как човечеството е достигнало настоящия си етап на развитие. Според нея задачата на археологията бе да проследи пътя на хората от миналото към бъдещето и да открие как и защо са се променяли те през хилядолетията. Бе готова цял живот да се труди неуморно, за да даде своя скромнен принос в разгадаването на тази най-голяма от всички тайни.

Заведението, в което я въведоха Рик и Кейтс, не беше шикозно, но не беше и вертеп. Джилиън смело прекрачи прага и забеляза, че мъжете, насядали на бара, се извърнаха, за да я изгледат изпод полуспуснатите си клепачи. Никога не би влязла сама в подобно заведение. Вътре царяха мрак и благословена прохлада, носеше се приглушеният шум от много гласове. Миризма на алкохол, цигари и пот кръжеше на вълма, разсичани от перките на двата вентилатора.

Рик и Кейтс я обградиха от двете страни и я поведоха към една маса до стената, където самотен, сякаш полузаспал мъж седеше пред отворена бутилка уиски. Клепачите му бяха полуспуснати, но Джилиън долови стоманени отблясъци в очите му. Щом се доближиха до масата, мъжът изрита един стол и й хвърли поглед, който си приличаше с погледите на останалите мъже, колкото акулата и пъстървата. Онези на бара може и да си бяха помислили това-онова по адрес на Джилиън, ала бяха запазили разсъжденията за себе си. Този тук вече я беше съблякъл и обладал, без да му пука от нейното мнение по въпроса.

— Здравейте, сладурчета — проточено ги приветства той. — Що не вземете да седнете при мен? — рече той и кимна към стола, който току-що беше изритал.

Джилиън не можа да определи цвета на очите му на слабата светлина, но във всеки случаи не бяха нито сини, нито зелени. Лицето му бе силно загоряло, но явно личеше, че е току-що обръснат. Косата му беше тъмна и доста дълга, покриваше яката на ризата му и стигаше почти до раменете. Дрехите му бяха чисти, ала смачкани и доста износени; изобщо приличаше на човек, на който не му пука с какво е облечен.

Без да й мигне окото, Джилиън небрежно придърпа един стол и се настани на масата. Не искаше да се издава, че нахалният му поглед я е притеснил.

— Аз съм Джилиън Шъруд — представи се тя с ледена интонация. Всъщност не можа да разбере защо му е било нужно да я гледа по онзи начин, след като Господ и всички, които имаха очи, добре виждаха, че тя не е нищо особено. Някои мъже обаче си правеха труда да свалят всяка жена, която попаднеше в полезрението им.

— Ама вие сте женени, така ли?

— Не, тя ми е сестра — отвърна Рик. — Това е Луис, нашият водач.

Бен я изгледа с повдигнати вежди.

— Сестра ли? Че какво, по дяволите, правите тук?

Веждите на Джилиън също се повдигнаха в отговор. Сигурно Рик и Кейтс му бяха казали някои неща за експедицията. Тя разсеяно отбеляза, че Рик е прав за южняшкия акцент и каза високо:

— Аз съм археолог.

Той я дари с приятна усмивка, която всъщност излъчваше презрение.

— Вие няма да участвате.

— Защо? — хладно попита Джилиън.

В погледа му за миг проблесна изненада, сякаш не бе очаквал тя да му възрази. Сетне Луис бавно отпи от уискито си и впи студените си очи в нея.

— Дяволски е опасно — отвърна той най-накрая.

Междувременно Рик и Кейтс също се бяха настанили на масата. Рик прочисти гърлото си и Бен го изгледа с питащи очи.

— Работата не е толкова проста — нерешително каза Шъруд.

— Не виждам нищо сложно. Не водя жени в джунглата. Край на спора.

— Това явно е и краят на нашето сътрудничество — прошепна Джилиън, съхранявайки ледено спокойствие. И преди се бе сблъсквала с подобни надуты копелета, така че този нямаше да успее да я изкара извън нерви.

— О? — подигравателно възкликна Луис. — И как така изведнъж?

— Тя трябва да дойде с нас — намеси се Рик и навъсено изгледа сестра си. Бяха стигнали до болното му място. — Само тя знае къде отиваме.

3.

Бен изобщо не се трогна от тия думи.

— В такъв случай да ни каже къде трябва да се ходи, да остави грубата работа на нас и да се прибере в хотела, както подобава на една порядъчна дама.

— В никакъв случай няма да ви бъда в тежест — спокойно заяви Джилиън. — И не сте вие този, който ще се разпорежда с мен. Тръгвам и точка. На вас не ви остава нищо друго, освен да решите дали искате работата или някой друг ще вземе парите.

Кейтс му бе казал същите думи, но в устата на Джилиън Шърууд те прозвучаха съвсем истински. На нея изобщо не ѝ пукаше дали той ще се откаже или не.

Бен се наведе напред, опря лакътя си на масата, облегна глава на дланта си и впи поглед в Джилиън.

— Сладурчета, смъртно се заблуждавате, ако си мислите, че сте на прага на романтично приключение. Изобщо не си представям как ще повлека жена на дву-тримесечен преход през джунглата.

Джилиън се развесели.

— Предпазвате нежния пол, така ли?

— Точно така, скъпа. Според мен първокласните путки в света са твърде малко и дълг на всеки истински мъж е да ги пази.

Бен нарочно изрече тази грубост с тайната надежда, че тя ще се засегне дълбоко и ще му заяви, че няма да измине и пет метра с тип като него, но на Джилиън не ѝ мигна окото. Лицето ѝ беше спокойно и безучастно като на статуя; дори погледът ѝ не изразяваше абсолютно нищо.

— Щом няма да участвам, експедицията няма да се състои — рече тя. — Поне що се отнася до вас. Както вече казах, на мен ми е все едно, че вие с лека ръка искате да захвърлите толкова пари на улицата. Не сте единственият водач.

Това бе истина, но той не би поверил на никого сама жена за толкова дълго време. Съмняваше се, че брат ѝ ще може да я опази.

Реши да смени тактиката:

— Скъпа, дълбоко се съмнявам, че искаш да прекараш цели два месеца в джунглата...

— Напротив, това е най-голямото ми желание. Не съм новак в археологическите експедиции, г-н Луис. Свикнала съм с мухите, комарите, змиите и мръсотията, с лошата храна и нараняванията. Мога да вървя цял ден с петдесет килограма товар на гърба. Мога да ловувам, да шия рани и да боравя с мачете.

Бен сложи ръка на сърцето си.

— Господи, на това му се вика истинска жена!

Тя го изгледа студено — изобщо нямаше да се хване на въдицата му. Луис се облегна назад и започна да я изучава с присвити очи. Преди малко ѝ беше хвърлил само един бегъл поглед, колкото да се убеди, че не е негов тип; изтърси онази обидна забележка, колкото да се намери на приказка. Ала тази жена го интересуваше все по-силно с всяка измината минута. Хладнокръвието ѝ го предизвикваше да направи нещо, което наистина да я изкара от равновесие — щеше му се да я придърпа към себе си и да я целува, докато не ѝ омекнат краката.

Огледа я внимателно, но не откри в нея нищо особено, освен интелигентността в погледа ѝ. Господ да те пази от умни жени — мислят прекалено много, вместо да се вслушват в зова на инстинкта си. Тя беше приятна на вид, но не и красавица — дребна, слаба жена с лъскава тъмно кестенява коса и правилни черти. Носеше спретнатата рокля с проста кройка, но не изглеждаше секси, макар и раменете ѝ да бяха открити. Нещо още по-лошо, изглежда, че той изобщо не ѝ въздействаше като мъж. Бен беше свикнал всички жени, дори и най-недостъпните, да си падат по него, но явно хормоните не играеха никаква роля за г-ца Шърууд. Тя беше мъртва от врата надолу, както гласи поговорката. Жалко.

От друга страна, ако тя наистина можеше да върви цял ден с тежък товар на гърба, тялото ѝ вероятно бе само здрави мускули. Внезапно си представи как стройните ѝ стегнати бедра обхващат гърба му и топлина се разля в слабините му. Остави Тереза да спи в разхвърляното легло, омаломощена след цял следобед бурен секс и тръгна към бара напълно задоволен. Обаче penisът му май беше на друго мнение. По дяволите, този проклетник винаги си правеше,

каквото си иска. Колкото и стегната и стройна да беше госпожицата Археоложка, той не я искаше за експедицията.

— Добре, да поставим въпроса ребром — процеди той през зъби. — Искате да бъдете единствената жена сред цяла група мъжкар, и то в продължение на няколко месеца.

— Да оставим секса настрана, г-н Луис.

— Как така да зарежем секса? Всеки ден във всички кътчета на света мъжете се бият за жени.

— Колко глупаво!

— Да, и аз все си мисля така, но погледнете истината в очите: ако вие сте единствената жена, значи ще държите монопола, а мъжете ще подивеят от тая работа.

Тя го погледна присмехулно.

— Няма да се разкарвам пред вас по бельо, г-н Луис, освен това съм готова да се защитавам. Очаквам хората, които ще наемете, да не бъдат все пак изнасилвачи.

Бен се замисли. Нямаше нужда нито от мангизите, нито от разправиите. Можеше да им каже да си потърсят някой друг, а той щеше да прекара следващите няколко седмици в леглото с Тереза, както беше намислил. От друга страна, безпогрешният му нюх подсказваше, че тая работа не е читава: уж мацката командваше, ама онези двамата май играеха друга игра. Гореше от любопитство да разбере за какво точно става дума, освен това надуваше мангизи, и то много. Бен не се смяташе за безскрупулен тип, ала задръжките му изчезваха, щом станеше дума за пари, особено пък когато се налагаше да изиграе двама измамници.

— Съгласен съм — отсече той. — Сега да обсъдим подробностите.

Бен глътна яка доза от уискито и отдаде цялото си внимание на планирането на експедицията. Точното изчисляване на необходимото количество припаси за дълго пътуване в джунглата не беше шега работа. Колко души щяха да участват? Къде беше крайната точка? Колко дълго възнамеряваха да останат там? Бен винаги носеше допълнителни припаси в случай, че станеше нещо непредвидено — както винаги и ставаше. Трябваше да прецени всички възможни усложнения.

Измъкна една карта, която беше доста по-подробна от онази, която двамата мъже му бяха показали, и я разстла на масата.

— А сега ми покажете къде отиваме.

Джилиън се наведе и очерта широка окръжност с показалеца си.

— Това е районът на експедицията.

Бен я изгледа така, сякаш се е побъркала. Посоченият район покриваше хиляди квадратни мили.

— По дяволите, ако нямате по-точна представа къде отиваме, ще трябва да скитаме цели месеци из джунглата, без да намерим каквото и да е, освен това този район не е най-подходящото място за разходки. Това е неизследвана територия, сладурчета. Никой не знае какво точно има там. Нито един бял човек не се е върнал обратно.

Джилиън го слушаше невъзмутимо.

— Ще уточняваме курса по пътя, г-н Луис.

— Е да, ама аз не мога да купувам припаси по пътя — подигравателно измърмори той. — Трябва предварително да знам къде отивам.

Тя се наведе и посочи с пръст една точка извън очертания по-рано район.

— Осигурете достатъчно припаси, за да можем да стигнем до тази точка. Това ще е повече от достатъчно.

Бен оголи зъбите си, но не защото се усмихваше.

— Вижте какво, ще трябва да влачим на гръб гадните припаси. Колкото по-голям е товарът, толкова по-дълго ще трае пътуването. Колкото повече киснем там, толкова повече ще трябва да ядем. Това ясно ли ви е, сладурчета?

— Сигурна съм, че ще намерите задоволителен среден вариант.

— Средният вариант не ме задоволява в момента. — Но щеше да бъде много доволен, ако можеше да я стисне за гърлото. Или да я яхне. Чувстваше се силно възбуден. За първи път спор с жена му оказваше подобно въздействие; значи е вярно, че един мъж не може да устои на предизвикателство, хвърлено от жена, а г-ца Джилиън Шърууд бе предизвикателна от главата до петите.

— Тогава направете онова, което смятате за най-добро — безразлично рече тя. — Дадох ви информацията, която смятам за достатъчна.

Бен подозираше, че тя знае много повече, ала студентите ѝ зелени очи бяха непроницаеми. Питаше се защо Джилиън държеше целта на експедицията в строга тайна, дори не бе я казала на брат си. Всъщност той също не би споделил важна информация с човек като Рик Шъруд, особено като се има предвид, че подъл тип като Стивън Кейтс му е приятел. Може би г-ца Шъруд да беше по-умна, отколкото му се бе сторило на пръв поглед. Но, дявол да го вземе, какво възнамеряваше да прави, когато достигнеха местоназначението? Да стои денонощно на пост ли?

Беше му ясно, че тя няма да каже нищо повече в присъствието на онези двамата. Освен това, и на него му нямаше доверие. Наистина беше умна! Ако трябваше да си признае честно, тя беше напълно права. Спуснеше ли гарда само за миг, Бен щеше да ѝ свали гащите, преди хитрата Джилиън да разбере, че играта продължава. Щом толкова много настояваше да дойде с тях, Бен щеше да има два месеца на разположение, за да я обработи. Изобщо не се съмняваше в крайния успех.

Кой знае, ако успееш да я омагьоса с приказки, Джилиън може би щеше да му каже какво е тръгнала да търси. Щом джунглата криеше нещо толкова ценно за нея, то може би щеше да се окаже ценно и за него. Повече пари никога не са излишни. Бен не държеше да става богаташ, но това не означаваше, че ще изпусне предоставилата му се възможност.

Уговориха се да се срещнат на следващия ден, за да си получи парите, както и средствата, необходими за закупуване на припаси и наемане на водачи. Вече бе взел решение и трябваше да се захваща за работа.

* * *

— Държа се като някоя кучка! — упрекна я Рик, когато се прибраха в хотела.

Джилиън въздъхна. Чувстваше се страшно уморена от досадния пазарлък с Бен Луис.

— Все пак мисля, че бях по-учтива от него.

— Дуеше се и се фукаше като велика археоложка, вряла и кипяла в джунглата.

Велика археоложка ли? Професионалният ѝ престиж в момента беше равен на нула; ако шефовете на фондацията я уважаваха и ценяха мнението ѝ, нямаше да ѝ се налага да се разправя с грубияни като Бен Луис. Рик ревнуваше, че тя е поела по стъпките на баща им и при всеки удобен случай гледаше да я ухапе.

— Не съм се фукала. Просто му показах, че не може да ме изкара от равновесие. Освен това, той изобщо не ми се понрави. Пиел е, когато сте разговаряли следобеда, пиеше и тази вечер, значи вероятно прекарва цялото си време в компанията на бутилката. Мразя да си имам работа с пияници.

— Значи ти ще командваш парада, така ли? — изсъска Рик.

Джалиън овладя гнева си със сетни усилия на волята. Може би я гризеше съвестта, защото професорът винаги бе предпочитал нея пред брат ѝ. Беше ѝ жал за Рик, но той ѝ лазеше по нервите. Все някой друг беше виновен за провалите в живота му и обикновено този друг беше тя.

— Виж какво — троснато отвърна тя, — много добре знаеш, че искам да открия анзарския град и да възстановя доброто име на татко. Мисля, че ще имаме по-големи шансове, ако водачът ни е трезвен.

Рик смръщи вежди.

— Да не мислиш, че мен не ме интересува доброто име на татко? Все пак той е и мой баща.

Тя съзнаваше това. Колкото и много да я ядосваше Рик, тя никога не забравяше, че той наистина обичаше професора. Само по тази причина не бе го зачеркнала от живота си.

— Хайде, престанете вече! — намеси се Кейтс. — Всички сме уморени. Луис изглежда като мърляв грубиян, но се ползва с много добро име като водач. Като се срещнем утре, ще го посъветвам да зареже къркането. Предлагам вече да си лягаме.

Тонът му бе успокоителен, миротворец в действие, няма що, ала студеният му предупреждаващ поглед прониза Рик. Джалиън се престори, че не го е забелязала. Кейтс здравата се стараеше да се покаже като невинно агънце, но тя изобщо не му се хващаше на въдицата, най-вече защото погледът му не се връзваше с тази представа. Джалиън реши, че ще е по-добре да сложи край на

разговора, който всеки момент щеше да се превърне в разгорещена битка; пожела им лека нощ и се оттегли в стаята си.

Кейтс кимна на Рик и двамата мъже тръгнаха надолу по коридора.

— Не я дразни — процеди Кейтс. — Реши ли да си изиграе картите сама, ще останем с пръст в устата.

Рик се намръщи — винаги реагираше така на критика.

— Изключено е да се сдуши с Луис — измърмори той. — Джилиън не може да го понася.

— Той не е единственият водач. Ако тя успее да убеди някой друг, че на онова място наистина има скъпоценности, онзи може да поеме разноските и тя ще ни зареже. Така че се владей, докато сестра ти ни отведе дотам, пък после прави, каквото си искаш.

— Добре де, разбрах, само че поведението ѝ адски ме дразни.

Кейтс се усмихна лукаво.

— Мисли само за мангизите, Рик. — Самият той не мислеше за нищо друго; беше тръгнал на тая идиотска експедиция само заради тях. Изобщо не му се искаше да напуска обичайното си поле на действие, но беше готов да мине през огън и вода, за да се докопа до скъпоценностите. Когато Рик за пръв път му разказа, че дъртият професор открил някакъв древен град, гъчкан с диаманти, които просто си стояли там и чакали някой да ги прибере, той реши, че това са пълни врели-некипели. Ала щом приятелят му съобщи някои подробности, Кейтс се увери, че работата е дебела.

В момента обстоятелствата така го бяха притиснали, че веднага реши да се включи. Имаше нужда от страшно много пари. Така я беше закъсал, че се стряскаше и от най-малкия шум. Полицията залови последната голяма пратка с кокаин. Не можаха да го хванат, но ченгетата бяха последната му грижа. Дължеше милиони на хората, които му бяха заели парите за кокаиновата пратка. Щеше да ги умножи сума ти пъти, ако беше успял да пласира дрогата, но работата се издъни. На кредиторите им писна да го чакат да си върне дълговете, а в сравнение с тях ченгетата бяха невинни агънца.

Налудничавата идея на Рик му дойде като дар от небето. Имаше достатъчно пари да финансира експедицията. Ако всичко пропаднеше, щеше да намери начин да си спаси задника. Поне докато се намираще

в Бразилия, щеше да си отдъхне. Нямаше да има нужда непрекъснато да се ослушва и да се страхува, че ще му пръснат мозъка.

Ако Рик излезеше прав... по дяволите, такъв шанс се даваше само веднъж в живота. Камъните — особено големият червен диамант — щяха да им донесат толкова мангизи, че дългът му щеше да изглежда нищожен. Мечтаеше да държи онзи камък в ръцете си. С него щеше да си купи билет за рая, само онзи тъпанар Рик да си държеше езика зад зъбите. Сестричката хич не беше глупава, доколкото разбираше, тя беше обрала цялото сиво вещество на семейството. Пазеше цялата информация в тайна, а инструкциите бяха шифровани с някакъв код, чийто ключ знаеше само тя. Това не го притесняваше. Искеше веднъж да стигне до мястото, тогава щеше да се отърве от всички досадници. За тях не бе отредено място в тайния му план. Писнало му бе винаги да го прецакват — този път бе твърдо решен той да изиграе останалите.

* * *

На следващия ден Стивън Кейтс се появи в бара сам. Бен прикри инстинктивното си недоверие към този мъж зад израза на момчешка непринуденост. Доста хора бе заблудил с провлачения си южняшки говор и очукания пиянски вид; често пъти маскировката бе от голяма полза. О, да акцентът му бе истински, но хората, които го познаваха от дълго време, добре знаеха, че зад него се крият остър мозък и твърда решимост. Бен се съмняваше, че Кейтс е толкова умен, та да го прозре.

— Снощи едва не развалихте работата с грубото си отношение към Джилиън — изсъска Кейтс веднага щом седна на масата. — Тя не е като вашите евтини курви. Помнете, че само тя може да ни отведе до мястото.

Тереза беше дневна смяна и се въртеше наоколо. На Бен хич не му се понрави презрителният поглед, който ѝ хвърли Кейтс, произнасяйки думите „евтини курви“. Тя беше топлосърдечна, жизнена, чувствена жена, която обожаваше секса, но в никакъв случай не беше курва, но Бен предпочете да държи устата си затворена, защото точно сега не беше моментът да спори с Кейтс. Когато навлезеха в джунглата, щеше да разполага с достатъчно време да

покаже на тоя тип кой е шефът — във всеки случай това нямаше да бъде Кейтс.

— Дръпнатата г-ца археоложка ми качи кръвното — рече Бен.

— Дръж си устата затворена и панталона закопчан, поне докато стигнем до мястото. Тогава прави, каквото искаш.

— Мерси за съвета, шефе — отвърна Бен и се изхили наум, тъй като беше сигурен, че Кейтс не е доловил подигравката в обръщението. — Къде е братлето?

— Днес не ми трябва. Мога да се оправя и сам.

Кое то означаваше, че Кейтс вероятно е замислил нещо. Бен измъкна химикалка и лист хартия от джоба на ризата си. Вече беше съставил списъка на провизиите; обърна листа така, че Кейтс да може да го прочете.

— Ето това са провизиите и броят на хората, от които ще имаме нужда. Ще се качим нагоре по реката с лодки, докъдето е възможно. Ще ни трябват две лодки, които ще наема днес.

— Чудесно — рече Кейтс и му подаде един кафяв плик. — Двайсет хиляди за десет седмици. Ако пътуването продължи по-дълго, ще ви платя остатъка след завръщането ни.

— Става. — Бен взе плика и го сложи в джоба си. Можеше да преброи парите и по-късно.

— Аз също ще наема един мъж, когото ми препоръчаха. Сега, как ще се разберем за разходите по провизиите?

— Ще ги поръчам и ще ви представя сметките. Вие ще платите и ще започнем товаренето. — Бен беше страшно любопитен кой ли е онзи мъж, когото Кейтс искаше да наеме, но не го попита. Нека онзи остане с впечатление, че не го интересува.

Щом вратата хлопна зад гърба на Кейтс, Бен скочи на крака. Десетгодишният му микробус форд бе паркиран на обичайното си място пред задната врата. За по-малко от десет секунди той беше на волана. Обиколи сградата и се включи в автомобилния поток, тъкмо когато Кейтс се качваше в едно такси.

В обърканото движение на Манаус не бе трудно да следиш някого. Автомобилният трафик в Южна Америка е хаотичен; липсва му строгата целеустременост на северноамериканския. Бен отвори прозорците и горещият бриз нахлу в микробуса. Уилсън ловко се

промъкваше между колите, изпреварвайки пешеходците и колоездачите, без да изпуска от поглед таксито.

Барът на Кристъс не се намираше в най-лъскавата част на града, но таксито минаваше през още по-западнали квартали. Бен бръкна под седалката, измъкна един пистолет и го сложи до себе си. Беше „Глок 7“, почти изцяло пластмасов, с магазин за седемнайсет патрона, безшумно и ефикасно оръжие. Само един поглед към него стигаше на враждебно настроените индивиди, за да променят рязко поведението си.

Бен си сложи чифт слънчеви очила с много тъмни стъкла. Реши да вземе предохранителни мерки, макар че Кейтс бе толкова самоуверен, че едва ли подозираше възможността да го следят. Тъпо копеле.

Таксито се приближи до тротоара и спря. Бен го подмина, без да поглежда към него и зави зад ъгъла. Щом се убеди, че е на безопасно разстояние, паркира и скочи от микробуса, след като напъха пистолета си отзад, под колана на джинсите. Широка му риза, извадена навън, го прикриваше.

Не знаеше в каква посока ще тръгне Кейтс, затова постоя няколко секунди до микробуса, но след като онзи не се появи, Бен реши, че няма повече време за губене. Бързо тръгна към ъгъла, с гръб прилепен до порутената сграда. Кейтс беше пресякъл улицата и тъкмо влизаше в кръчмата на Жетулио, смрадлива дупка, в сравнение с която барът на Кристъс изглеждаше като заведение с четири звезди. Бен беше влизал в тази кръчма преди няколко години и обстановката изобщо не му се бе понравила. В бара на Жетулио като нищо можеха да те застрелят.

По дяволите. Ако последваше Кейтс в кръчмата, неминуемо щяха да го разпознаят, защото вътре беше тъмно и щеше да се наложи да свали тъмните очила. Бен отчаяно се огледа.

За по-малко от минута се сдоби с опърпана шапка в цвят каки, която закупи от един мърляв младеж на невероятна цена. Онзи твърдеше, че била скъпа, защото я бил купил, а не откраднал, но Бен дълбоко се съмняваше в истинността на думите му. Шапката нямаше да го направи неузнаваем, ала поне щеше да прикрие част от лицето му.

Луис бавно прекоси улицата и отскочи настрани, когато грубата дъсчена врата на бара рязко се отвори и отвътре се измъкнаха двамина яки докери. Въпреки относително ранния час, и двамата мъже бяха пияни до козирката. Бен се плъзна вътре, преди вратата да се е затворила и веднага махна тъмните очила — хем за да може да вижда, хем за да прикрие лицето си с ръка. Без да поглежда към посетителите, той тръгна към една маса в най-тъмния ъгъл. Кръчмата на Жетулио нямаше прозорци; от тавана висяха няколко голи мъждиви крушки, а над бара мержелееше червена лампа. Барманът изглеждаше още по-отвратителен от предишния — огромен мъж с телосложение на професионален боксьор, висок над два метра и с тегло най-малко сто и петдесет килограма. Лявото му ухо липсваше.

Бен тъкмо намести задника си на един стол, когато едно навъсено момче цъфна до него.

— Какво ще обичаш?

— Бира. — Не искаше да дава възможност на момчето да го запомни, затова сведе поръчката си до една-единствена дума и изобщо не вдигна поглед към него. Устоя и на желанието си да се огледа. Седеше отпуснато на стола, преструвайки се на полузаспал наркоман.

Момчето му сервира бирата. Бен сложи парите на масата и сервитьорчето чевръсто ги прибра.

Чашата сигурно не беше мита поне от седмица. Бен потръпна, но все пак отпи с мисълта, че алкохолът убива всички микроби. Наведе се напред, опря лакти на масата и нахлупи шапката ниско над лицето си. Бавно започна да мести погледа си, опипвайки всички кътчета на бара.

Имаше около петнайсет-двайсет мъже, половината от които седяха на бара. Никой не му обърна внимание. Всички дрънкаха обичайните глупости; континентите и езиците се променяха, но не и тъпите разговори. Евтиният радиоапарат на полицата зад гърба на бармана бълваше някакво бразилско рок парче. Певецът беше пълен бездарник, но на никой не му пукаше.

Кейтс седеше на последната маса в дъното, с гръб към вратата. Тъпа постъпка! Но в този миг Бен разпозна събеседника му и разбра, че Кейтс не е имал право да избира мястото си. Рамон Дутра имаше доста причини да седи с гръб към стената.

Дутра беше известен главорез и наемен убиец, който се славеше с невероятната си жестокост. Щом това беше мъжът, когото Кейтс държеше лично да наеме, работата съвсем загрубяваше. Какво бе замислил Кейтс? Да избие останалите в джунглата и да задържи всичко — какво ли бе то? — може би злато — за себе си. Да, но златото тежи. Сам човек нямаше да може да го изнесе от джунглата, освен това Кейтс изобщо не знаеше как да се оправя в амазонските дъждовни гори.

Дутра обаче знаеше. От време на време тръгваше нагоре по реката, вероятно за да се укрие от някой друг главорез или от закона. Може би Кейтс бе толкова тъп, та си въобразяваше, че наемайки Дутра, той ще му свърши мръсната работа, ще го изкара от джунглата с плячката, а след това Кейтс ще го пречука. Може би Дутра беше замислил същото, но с друг мъртвец в края на историята.

Положението ставаше много по-напечено, отколкото предполагаше Бен, а праволинейната и сериозна г-ца Шърууд бе затънала до гуша. По дяволите, как така се бе забъркала с измамник като Кейтс? Сигурно по вина на брат си. Дали онзи тъпак съзнаваше на каква опасност излага сестра си? Едва ли, той изобщо не предполагаше, че Кейтс през цялото време играе двойна игра. Шърууд си въобразяваше, че му е равноправен партньор, а всъщност Кейтс го бе преметнал като последен балама.

Още веднъж му мина мисълта да се откаже, но знаеше, че няма да го направи. Сетне му хрумна да зареже Кейтс и Шърууд и да тръгне на експедицията само с Джилиън, но бързо отхвърли тази идея, защото, първо, не искаше да влага много пари в проект, който може би нямаше да се окаже печеливш и второ, защото тя нямаше да се съгласи. Не му се стори твърде очарована от мъжкото му обаяние.

Е, не че кой знае колко се бе постарал да я очарова, напротив, държа се грубо и предизвикателно. Но тя нямаше друг избор: трябваше да преодолее отвращението си към него, защото се налагаше да се съюзят, за да се върнат здрави и читави от пътуването.

Видя, каквото му трябваше, така че вече можеше да си тръгва. Бен глътна бирата, избърса устата си и сложи тъмните очила, докато се изправяше. Никой не му обърна внимание, когато напусна също толкова незабележимо, колкото беше влязъл.

Участието на Дутра не означаваше само, че ще трябва през цялото време да бъде нащрек и да се грижи за безопасността на Джилиън; хората, които възнамеряваше да наеме, нямаше да се съгласят да тръгнат на експедиция с Дутра. Така че се налагаше да ангажира носачи, на които нямаше да може да разчита. Съществуваше шанс едно към едно, и те самите да се окажат в опасност — ако Кейтс наистина бе тръгнал на лов за злато, щеше да има нужда от тях, за да пренесат товара през джунглата. Нищожна част от плячката щеше да ги задоволи. Щом Дутра изнесеше златото от вътрешността, носачите щяха да станат излишни. Подобни кражби ставаха непрекъснато: разбойници и мошеници постоянно ограбваха археологическите находища.

Бен прекоси тясната улица, зави зад ъгъла и се отправи към микробуса. По него се беше накачулила цяла тълпа дечурлига. Разкара ги и се качи. Макар че прозорците бяха отворени, под металния покрив цареше страшна жега, но Бен толкова отдавна бе свикнал с тропическия климат, че горещината не му правеше никакво впечатление. Струи пот се стичаха по гърба му, докато седеше и обмисляше ситуацията.

Той и двамата Шърруд бяха в най-голяма опасност, но Рик не бе толкова застрашен, както сестра му. Стигнаха ли до местоназначението, Кейтс щеше да действа. Ако не намереха нищо, нямаше да има никаква опасност.

Както и да го погледнеш, здраво беше нагазил в лайната.

По дяволите, обичам трудностите, мислеше си Бен. Не беше избрал този живот, защото си падаше по нормирания работен ден. Пък и в момента нямаше друга работа, освен да топли леглото на Тереза. Можеше да стопли и Джилиън Шърруд. Ей на това му се вика истинско предизвикателство!

4.

Тази вечер Джилиън се прибра рано в стаята си. Рик и Кейтс пиеха във фойето на хотела. Напрежението лазеше по нервите ѝ: нямаше доверие нито на Кейтс, нито на водача, но приятелят на брат ѝ финансираше експедицията, така че се налагаше да се съобразява с него. Изкушението да се откаже нарастваше с всяка измината минута, ала вече бе стигнала твърде далеч и ѝ се искаше все пак да продължи. Тръгнеха ли веднъж, щеше да бъде прекалено късно да се откаже и щеше да може да се съсредоточи единствено върху задачата си — откриването на Каменния град.

Почувства истинско облекчение, че най-сетне ще остане сама; докато отключваше вратата на стаята си, усети как лицето ѝ се отпуска — вече нямаше нужда да крие реакциите си, да обмисля грижливо всяка дума и да владее израза на лицето си. Просто нямаше друг избор.

Запали осветлението и се обърна да заключи вратата.

— Не си прави труда да залостваш вратата — изрече дълбок мъжки глас. — Освен ако не искаш да прекараме нощта заедно.

Тя подскочи, извъртя се и се приготви да удари натрапника с чантата си. В този миг разбра кой беше нахлул неканен в стаята ѝ: Бен Луис! Странно как разпозна гласа му, макар че го бе срещнала само веднъж. Той се надигна от стола и бавно тръгна към нея; загорялото му лице сияеше в ослепителна усмивка.

— Здравсти, сладурче! Възнамеряваш да ми нанесеш побой с чанта, така ли?

Дълбокият глас прозвуча приятелски топло. Джилиън срещна присмехулните му сини очи и усети как я разтърсва гореща ярост; без капка колебание тя се засили като централен нападател и стовари чантата върху главата му. Бен отстъпи настрана към стената с лице, изразяващо пълно недоумение.

— Така ви се пада, задето ме уплашихте! — изсъска тя и се подготви за повторна атака. — Какво правите тук всъщност? — Бам! — Защо сте нахлули в стаята ми? — Бам!

Бен протегна ръка, за да предпази лицето си и следващият удар го улучи в ребрата. Той изскимтя и се втурна към нея, но не можа да предотврати третия удар, който Джилиън стовари в гърдите му. Ръката му се стрелна бързо като змия, хвана каишката и дръпна рязко чантата, повличайки и Джилиън с нея. Притисна я към себе си, с дясната си ръка държеше чантата, а лявата бе обвита около талията ѝ като стоманено въже.

— Боже мой! — учудено възкликна Бен. — Ама ти си имала черен колан в побоя с чанти, а аз да не знам. Тръгнал съм да се грижа за безопасността ти, но май аз ще имам нужда от защита.

Забележките му изобщо не се сториха смешни на Джилиън. Тя опря двете си ръце в гърдите му и започна силно да го блъска. Той не се помръдна. Стената от мускули под ръцете ѝ бе твърда като камък.

— Пуснете ме! — изсъска младата жена.

Той се ухили с нескрито удоволствие, топлият му дъх разроши косъмчетата по слепоочието ѝ.

— Хайде, хайде! — гальовно я укори Бен.

— Не ми викайте „хайде, хайде“!

— Какво искаш да ти направя?

Джилиън си пое дълбоко дъх и се помъчи да овладее гнева си. Рядко ѝ се случваше да избухва, но това не означаваше, че е лишена от чувства и безразлична.

— Ако не ме пуснете веднага, ще ви ухапя, и то силно! — отчетливо изрече тя.

Ръката около кръста ѝ разхлаби желязната хватка, а Бен погледна надолу към нея и невъзмутимо се ухили.

— Е, ако бяхме голи, нямаше да имам нищо против да ме ухапеш, но при тези обстоятелства бих предпочел да се лиша от това удоволствие.

Тя се отдръпна и оправи дрехите си, сетне прокара ръка по косите си, търсейки някой непослушен кичур. За най-голямо нейно учудване, облеклото и прическата ѝ не бяха мръднали.

— Изглеждаш чудесно — рече той, все още усмихнат. — Чиста и спретната. Външният ти вид е голяма заблуда! — разсмя се Бен.

Тя се обърна и отвори широко вратата.

— Веднага напуснете стаята ми!

Той мина покрай нея и стовари дланта си върху вратата, която хлопна глухо.

— Не още, сладурче. Трябва да си поговорим.

— Не мога да разбера защо трябва да разговарям насаме с вас.

Очите му проблеснаха от язвителния ѝ тон, когато се наведе към нея. Дъхът му бе топъл и миришеше приятно на уиски.

— Махни се от вратата — прошепна Бен. — Кейтс и брат ти могат да се качат всеки момент, а аз не горя от желание да чуят какво си говорим. Стаите им до твоята ли са?

Джилиън мълчаливо го изучаваше, за първи път забеляза проникателността в сините му очи. Макар и да лъхаше на уиски, Бен бе напълно трезвен и се владееше до съвършенство. Освен това забележката му ѝ подсказа, че той не се доверява на Кейтс и Рик, което говореше добре за него. Тя начаса разбра, че го е подценявала, но това не означаваше, че отсега нататък ще му вярва. Все пак реши да отговори на въпроса му:

— Не. Стаята на Рик е през две врати от моята, а на Кейтс — от другата страна на коридора.

— Добре. Но за всеки случай да пуснем телевизора и да се отдалечим от вратата.

Бен бързо включи апарата и скорострелен португалски изпълни стаята. Сетне се настани удобно на единствения стол в стаята, качи краката си, обути в ботуши, на леглото и ги кръстоса.

Джилиън се втурна и избута краката му на пода.

— Махнете ботушите си от леглото ми!

Остана с впечатление, че Луис ще се изхили отново, но наместо това той изрече „Да, госпожо“ с подозрително любезен тон.

Джилиън седна на леглото.

— За какво искате да разговаряме?

Той замълча за миг и тя прочете недвусмислен интерес в погледа му, който се местеше от нея към леглото. Не положи никакви усилия да го прикрие, сякаш не го интересуваше, че тя може да отгатне мислите му. Джилиън реши да си направи удоволствие, като изобщо не реагира.

Устните му потръпнаха в лека усмивка, докато скръсти ръце зад главата си. Тя не пропусна да отбележи каква хубава форма има устата му, голяма, добре очертана, с чувствено извита горна устна. Бен Луис приличаше на разпуснат хулиган, с разрошена коса и небръснато лице.

Крачолите на лекия му панталон в защитен цвят бяха натъпкани в ожулени кафяви ботуши, а бялата му риза с петна от пот под мишниците висеше свободно над панталона. Още по-мръсна и лекьосана шапка бе поставена на малката масичка.

Ала Джилиън си припомни хладната пресметливост в погледа му и разбра какви будни сетива се крият зад небрежната маска на Бен Луис. Този мъж много добре знаеше какво върши.

Това, разбира се, не значеше, че тя ще му повярва отведнъж или първа ще започне разговора. Нямаше да успее да изкопчи от нея нищичко, преди да ѝ разкаже онова, което знае.

Мълчаха няколко минути, но Бен изобщо не се притесни. В погледа му танцуваха дяволити искрици.

— Нали няма да се раздрънкаш, сладурче? — проточено я попита най-сетне.

— Трябва ли?

— Това би улеснило играта на ония. Така, сега да свалим картите.

— Първо вие — учтиво му предложи Джилиън.

Отново погледът му придоби онзи присмехулен блясък, но мрачна решителност бързо прогони лукавството от очите му.

— Стивън Кейтс е изпечен мошеник — без заобикалки рече той. — Засичал съм го няколко пъти в Щатите преди много години. Той не ме познава, но аз не изпускам от очи подобни типове. Кейтс е престъпник, който няма да тръгне по археологически експедиции, за да снима разкопките. Когато двамата с брат ти ми предложиха работата, предположих, че са замислили да оберат обекта, ако той наистина е там и ние успеем да го открием.

— Там е.

— Така казваш ти, сладурче, но трябва да ти е ясно, че едно е да знаеш, че е там, а съвсем друго е да го намериш. Дори и да знаеш точно къде отиваш, озовеш ли се в джунглата, пада голям майтап. Няма карти, няма опитни водачи, а уредите за ориентиране изобщо не работят под такъв дебел покрив от растителност.

— Мога да ви заведа до мястото.

— Може би. Ще видим. Отначало си мислех, че нямам нищо против да разбера какво толкова ценно има на онзи археологически

обект, мислех си, че няма да ми е трудно да държа под око Кейтс и брат ти. Всъщност, смяташ ли, че брат ти иска да плячкоса находките?

Дж依илиън отдавна бе разбрала истинските мотиви на Рик.

— Вероятно.

— Дали е готов да те убие?

Дъхът й заседна в гърлото, когато чу тези думи, изречени на висок глас, защото, в интерес на истината, подобна мисъл я измъчваше от няколко дни.

— Не знам. Надявам се, че няма да го направи, но наистина не знам.

— Може би си мисли, че няма да ти стигнат силите, за да го обвиниш в престъпление, така че не го е грижа за тебе. С Кейтс обаче нещата стоят по-различно. Днес го проследих, нали съм си любопитно копеле. Той се срещна с един наемен убиец на име Рамон Дутра и го ангажира за експедицията. Както виждам нещата, Кейтс няма никакво желание ти, аз и брат ти да останем живи.

Все още можеше да се откаже. Мисълта сляпо се блъскаше в мозъка й. Още не беше късно да се откаже. Без нея експедицията нямаше да се състои, макар и да не си представяше как ще постъпи Кейтс, ако тя се оттегли, след като вече бе похарчил толкова много пари.

Но може би никога повече нямаше да й се отдаде шанс да намери Анзар, Каменния град и Сърцето на императрицата. Може би никога нямаше да може да провери теориите на баща си и да възстанови доброто му име, както и своето. Знаеше, че може да открие града. Разполагаше с карта и подробни кодирани инструкции. Шифъра бе научила наизуст. Дори и Кейтс да намереше картата, нямаше да може да я разчете.

Бен Луис я наблюдаваше съсредоточено. Тя сплете пръсти в скута си и се насили да го попита спокойно:

— Какво друго имате да ми кажете?

Водачът премигна.

— Хората, които обикновено наемам, са честни и работливи, ала нито един от тях няма да се съгласи да участва в експедиция заедно с Дутра. Ще трябва да наема други носачи, които няма да са работливи, кадърни, най-малко пък честни. Каквато и каша да забърка Кейтс, с моите хора бих могъл да го обезвредя, но при тези обстоятелства

ситуацията става съвсем различна. Тъй като не можем да имаме доверие на брат ти, двамата ще бъдем сами срещу всички. Налага се да сключим примирие, сладурче, и ти трябва да ми помагаш.

— Как мога да ви имам доверие?

Тъгълчетата на устата му се повдигнаха в подигравателна усмивка.

— Аз съм всичко, с което разполагаш. Вече изплюх камъчето, сега е твой ред. Какво, по дяволите, ще търсим в онзи пуцинак?

— Един древен град.

Той я изгледа с недоумение, сетне отметна главата си назад и избухна в силен смях.

— Само не ми казвай, че си повярвала в някоя от онези приказки, които се носят из въздуха като цветен прашец. Ако слушаш какво разправят хората, в джунглата има хиляди древни градове. Мислиш си, че бреговете на Амазонка гъмжат от несметни съкровища и човешки кости, но не е така.

— Тази приказка е вярна.

— Откъде си толкова сигурна?

— Баща ми е открил града.

— Донесъл ли е някакви доказателства?

— Той загина по време на експедицията.

— Значи нямаш доказателства.

— Аз ще ги намеря. — В тона й прозвуча твърда решимост. — Ще докажа, че той е бил прав.

— Или, че е умрял за тоя, дето духа.

— Ако искате, не тръгвайте, г-н Луис, но аз потеглям.

— И аз тръгвам. Тая работа събуди любопитството ми. Защо не ми разкажете за този изгубен древен град? Кой е той? Може би съм чувал за него.

— Възможно е — неохотно рече тя. — Чували ли сте някога за Анзар и за Каменния град?

Той се замисли, прехапа устни и започна да ги потупва с върховете на пръстите си. Погледът ѝ следеше ръцете му, попиваше устните му... Сетне Джилиън се опомни, засрами се и погледна настрана. Дали не бе прибягнал до този жест, за да привлече вниманието ѝ към устните си? Нищо чудно, нямаше нужда да го

поглежда, за да се увери, че порочните искрици отново танцуват в очите му.

— Май не съм — отвърна той. — Искате ли да ми разкажете за него?

Тя бързо му предаде легендата за анзарите и за войнствената императрица, за сърцето, което пази гроба на любимия ѝ. Бен я слушаше отегчено.

— Това не е всичко — рече тя. — Баща ми също беше археолог и обичаше да проверява достоверността на древните предания, за да задоволи любопитството си. Определил е всички останали като чиста проба митове, но не и легендата за Анзар.

— Какво толкова има в тази приказка, че е повярвал в нея?

За миг в погледа ѝ проблесна гняв, но тя го потисна. Щом колегите на баща ѝ не бяха му повярвали, как щеше да му повярва един чужд човек?

— Знаете ли откъде произлиза името на Амазонка? — попита го тя.

Бен сви рамене.

— От джунглата, предполагам.

— Не, джунглата носи името на реката.

— Ами откъде тогава?

— През 542 г. група испански завоеватели тръгнаха да изследват реката. Тогава тя все още нямала име. Сред тях се намирал и един доминикански монах на име Гаспар де Карвахал, който записвал в дневника си всичко, на което се натъкнали. Голяма част от него съставляват типичните испански легенди за Америка: купища от злато и скъпоценности, които чакат да ги прибереш.

— Да, испанците не си поплювали, за да се докопат до златото. Погледни само как са унищожили цивилизацията на инките.

— Монахът разказва за блестящи бели градове и царски пътища, павирани с камъни, което отговаря на описанията на империята на инките, само че тя се е намирала доста по на запад. Твърде е възможно доминиканецът да е преразказвал вече чути истории. Обаче той споменава нещо, което твърде много се отличава от всичко останало. Карвахал пише, че срещнали племе от „руси войнствени жени, всяка една от които се биела за десетима мъже“.

— Чакай малко — прекъсна я Бен. — Искаш да ми кажеш, че те намерили амазонките и нарекли реката в тяхна чест.

— Точно така.

— Глупости!

— Дневникът на Карвахал е интересен и забавен, ала е пренебрегнат от историците. Други предания от различни извори хвърлили светлина върху въпроса и пробудили интереса на баща ми.

— Какви предания?

— Той сравнил пет варианта на легендата за Анзар от различни извори. Между тях не съществува никаква връзка, но отделните детайли се допълват като елементи от картинна мозайка. Една от легендите разказва за „безкръвни крилати демони“, но ги нарича и „дяволите от голямата вода“. Не се изисква голямо въображение да си представиш как бледите испанци слизат на брега от корабите си, чиито бели платна се развяват от вятъра като крила.

— Добре де, може и да има нещо в това, но ми се вижда твърде нагласено.

— „Каменният град под море от зеленина“ очевидно е град в джунглата, скрит под буйната растителност — и то толкова добре скрит, че испанците не са могли да го намерят.

— Всичко това е една интересна главоблъсканица, сладурче, но разполагаш ли с някакви сигурни доказателства? Струва ми се, че се опитваш да докажеш, че амазонките на монаха са въпросното анзарско племе.

— Татко се натъкнал на някаква забележка за „Картата на Каменния град“. Проследил източниците и попаднал на друга следа. Цели три години търсил картата, но най-сетне я открил. Тя датира от седемнадесети век, на нея не е посочено нито име на страна, нито дори на континент, но е доста подробна, с ориентири и указване на разстоянията.

Бен изсумтя недоверчиво.

— В джунглата не съществуват ориентири. Растителността поглъща всичко. Изразът „прахът става на прах“ намира истинското си значение тук; човешките следи се заличават буквално пред очите ти.

Джилийн не обърна никакво внимание на забележката му.

— Картата указва местоположението на Сърцето на императрицата и пътя, който води към него.

— Значи ти си мислиш, че Сърцето на императрицата е някакъв огромен скъпоценен камък, който през цялото време си е седял в джунглата, а картата ще те отведе при него.

— Точно така — уверено заяви тя. — Татко е разгадал маршрута и е дешифрирал инструкциите.

— Добре, да предположим, че откриеш това място; не мисля, че то съществува, но да речем, че е така. Как ще постъпиш после?

— Ще снимам и ще документирам всичко, после ще занеса доказателствата в Щатите. Наричаха баща ми „Шантавия Шърууд“; неговата репутация беше съсипана от тази теория, както и моята впоследствие. Искам да докажа, че той е бил прав. Не знам дали наистина съществува огромен скъпоценен камък, който пази някакъв гроб; искам просто да открия града и да докажа, че анзарите са съществували. Обичам професията си, г-н Луис, но докато не възвърна доброто име на баща си, ще бъда откачената дъщеря на „Шантавия Шърууд“.

— Наричай ме Бен — машинално ѝ каза той, потривайки брадичката си, докато обмисляше ситуацията. — Дори и там да има някакъв древен град, как можеш да бъдеш сигурна, че той е принадлежал на анзарите? Ами ако Анзар не са били амазонки — честно да ти кажа, сладурче, изобщо не вярвам в амазонките — а най-обикновено изолирано индианско племе, измряло преди няколко века?

— Няма значение. Древният град си е древен град. — Тя полагаше усилия да изговаря думите отсечено. Провлечената му мелодична интонация беше заразителна. — Просто трябва да представя доказателства.

— Май искаш да хванеш дъгата.

Тя поклати глава.

— Баща ми е провел старателни проучвания. Той не беше ловец на съкровища, а на истината. Не го е интересувало дали митовете, които е разследвал, са измислица или истина; просто е искал да докаже или едното, или другото.

— Да, но Кейтс е тръгнал на лов за огромно съкровище от злато и скъпоценности. Всъщност той как разбра за цялата работа?

Джлилийн се поколеба, сетне въздъхна.

— От Рик. Старите записки на татко бяха у него. Бях в апартамента му, когато ровейки из тетрадките, се натъкнах на

информацията за Анзар. Признавам си, бях толкова възбудена, че не можах да го прикрия...

— Защо не съм бил там!

Джилийн не допусна небрежната забележка да я разсее.

— Рик ме попита какво съм открила и аз му изпях всичко като последна глупачка. Той грабна документите, но не можа да прочете инструкциите, тъй като те са кодирани. Тогава започна да ми се присмива и да ме пита откъде съм толкова сигурна, че ще намеря скритото съкровище, като не мога да прочета какво пише. Отвърнах му, че мога да прочета инструкциите, защото татко ми е казал кода, но отказах да му го дам.

— Обзалагам се, че в този момент положението е станало много напечено.

Тя се усмихна.

— Опитах се да пробудя интерес към проекта у някои мои колеги. Всички ми се изсмяха. Добре знаех какво си мислят за мен: че съм откачена като татко. Подобна експедиция изисква много пари, не можех да я организирам сама, не успях да открия и спонсор, фондацията, за която работя, е много голяма, но и оттам ми отказаха. Потупаха ме по рамото и ми казаха да си гледам работата. Бях толкова разочарована и отчаяна, че се обадох на Рик и му казах, че няма да има никаква експедиция. Не знам точно защо го потърсих, но си мислех, че тъй като той много обичаше татко, заслужава да му съобщя. Малко покъсно Рик изнамери отнякъде Кейтс и дойдохме тук.

— Не се ли опитаха да изтръгнат от теб картата и инструкциите?

— Разбира се, че се опитаха — отвърна тя и го изгледа студено, показвайки му какъв голям успех са отбелязали брат ѝ и Кейтс, сетне прехапа устни. — Не съм напълно сигурна, но си мисля, че някой беше ровил из апартамента ми.

— Вероятно Кейтс. Или нает от него човек. Той не обича сам да си върши работата. Намериха ли картата?

— Не. Никой няма да може да я намери.

— Не я ли носиш със себе си?

— Да не съм луда да мъкна из джунглата четиристотин годишна карта. Преписах само инструкциите, но, както вече казах, те са кодирани.

Бен измънка нещо под носа си.

— Моля? Казахте ли нещо?

— Казах, че сигурно се мислиш за Джеймс Бонд. Те не могат да разшифроват кода, ти не им го казваш, значи логично е да те вземат със себе си.

— Точно така. Те искат да ограбят древния град и няма да съобщят на никого за находката. В такъв случай доброто име на татко никога няма да бъде възстановено.

Внезапно безгрижният израз на лицето му изчезна, той се изправи и я погледна със стеснените си като цепки очи.

— Как възнамеряваш да ги спреш?

Тя сви рамене.

— Не знам точно. Купила съм си пистолет.

Бен изпсува грубо.

— И си мислиш, че с една играчка ще разрешиш проблемите си? Боже мой! Купила си пистолет! Някоя дрънкулка със седефена дръжка!

— Автоматичен пистолет 38 калибър.

— Знаеш ли поне как да си служиш с него?

— Знам. Аз съм археолог и съм работила на много диви места. Не излъгах, когато казах, че съм ловувала; налагало ми се и да сплашвам някои враждебно настроени същества, както четириноги, така и двуноги.

Бен подозрително погледна към чантата ѝ.

— Не, не е тук — рече тя и му се усмихна. — И не се опитвайте да ме заблуждавате с подобни циркове. Вие сте го намерили, докато сте претърсвали стаята ми, значи знаете, че имам пистолет, знаете какъв модел е и къде се намира.

Той ѝ се усмихна в отговор, без да отхвърля обвинението ѝ. Разбира се, че бе претърсил стаята ѝ.

— Имате хубаво бельо.

— Радвам се, че ви е харесало. Пробвахте ли го?

— Не. Само го мирисах.

Мръсник! Сигурно наистина го бе направил. Въображението ѝ възстанови сцената и стомахът ѝ се сви. Още се опитваше да се държи студено и бездушно с него, но ѝ ставаше все по-трудно. Той беше порочен и безсрамен и излъчваше такава мъжка сила, че нервните ѝ окончания потръпваха.

Той я наблюдаваше с лека усмивка; разширените ѝ зеници не бяха убегнали от зоркия му поглед. Някои реакции не могат да бъдат скрити. Бен беше много доволен, че най-сетне бе успял да направи малка пролука в защитата ѝ.

В момента обаче го вълнуваха по-важни теми от секса.

— Като имаме предвид опасността, която те грози — бавно изрече той, — защо не разшифроваш кода и не ме оставиш сам да намеря древния град, ако той наистина съществува?

Джалиън се изсмя в лицето му. Не ѝ пукаше, че се държи невъзпитано. Скръсти ръце пред стомаха си и се скъса от смях.

— Май отговорът ти е „не“.

— Как можахте да го кажете с толкова сериозно лице? — попита го тя, все още разтърсвана от смях. — Помислихте си, че ще ви се доверя ли?

— Трябва да се научиш да ми вярваш — весело ѝ заяви той. — Щом искаш да дойдеш, ще се наложи да спим в една палатка. Да, бързо ще се научиш да ми се доверяваш. Запомни, че никога няма да те изоставя, сладурче.

5.

Тя скочи рязко от леглото, самообладанието ѝ бе пометено от нов пристъп на ярост.

— Да спя в една и съща палатка с вас? — изкрещя тя.

— Шшт. — Той посочи към вратата. — Някой в коридора може да те чуе. — На лицето му се изписа огромно задоволство от избухването ѝ. Беше убеден, че щом Джилиън го забележи, веднага ще се успокои. Предната вечер бе успяла да го заблуди с поведението си на айсберг. Дивият вулканичен гняв, който бе прочел на лицето ѝ, точно преди да започне да го налага с чантата си, накара цялото му тяло да тръпне от възбуда, точно както и сега.

— Не ми пука, ако ще да ме чуе целият хотел.

— Е, няма що, чудесна перспектива! Успокой се, сладурче.

Тя снижи гласа си до яростен шепот.

— Вижте какво, не можем да оставим така тая работа! Нямам намерение да пускам в палатката си никого, най-вече вас!

— Това е единственият начин Дутра да те остави на мира.

— Оценявам кавалерството ви, г-н Луис, но не съм съгласна на такава отстъпка. Наистина ли си мислехте, че толкова лесно ще задоволите нуждите си?

По дяволите, мацката не беше съгласна. Но играта току-що беше започнала, а той се забавляваше невероятно. Ухили ѝ се невъзмутимо.

— Е, струваше си да опитам.

— Ще спя с пистолет в ръка — осведоми го Джилиън.

— Това е добре, защото с Дутра шега не бива. По време на пътуването ще бъдеш в относителна безопасност, защото Кейтс няма да разреши на Дутра да ти навреди, ала намерим ли града, ако изобщо го има, ще трябва да стоиш плътно до мен. О'кей?

— О'кей.

Той я изгледа смаяно; не бе се надявал на такава готовност.

— Няма ли да спориш и да възразяваш? Я внимавай, че ще взема да мисля, че си падаш по мен.

Джалиън му отправи подигравателна усмивка.

— Мисля, че ще успее да го предотвратя. Няма да ви разреша да стигнете далеч.

Той се изхили от удоволствие и се изправи на крака. Тя се почувства замаяна от близостта му и се опита да отстъпи назад, ала леглото бе точно зад нея. Бен забеляза движението ѝ и бавно я доближи, така че тя да почувства топлината, излъчвана от мускулестото му тяло.

Гърдите ѝ докоснаха яката стена на корема му и зърната ѝ потръпнаха в очакване. Спря да диша, защото и най-малкото движение изискваше прекалено много усилия.

Той не правеше нищо, просто стоеше толкова близо до нея, че тялото му докосваше нейното. Тя усещаше погледа му върху лицето си, но не смееше да вдигне очи, защото не искаше да види чувствената му усмивка и не искаше да покаже неволния си ответ. Топлината му я обгръщаше, мамеше я, увеличаше я, изсмукваше силите ѝ. Досега не бе разбрала, че Бен е толкова висок, но явно беше над метър и деветдесет, а тялото му беше само мускули. Сигурно в леглото бе неотразим...

Не. Джалиън възпря тази мисъл, ужасена, че е могла да си представи подобно нещо. Не искаше да си мисли какво представлява Бен в леглото.

— Джалиън — той произнесе името ѝ нежно и гальовно. — Погледни ме!

Тя преглътна.

— Не!

От гърдите му отново се изтръгна смях.

— Голям инат си!

Той плъзна лявата си ръка в косите на тила и леко ги подръпна, принуждавайки я да вдигне лицето си нагоре. За миг тя видя очите му, блестящи и дълбоки, лукавите искрици си бяха отишли; сетне Бен се наведе и прилепи устните си върху нейните.

Тя потрепна, сетне застина със затворени очи. Внезапната вълна от удоволствие я свари неподготвена. Очакваше да изтърпи целувката му, нищо повече, но наместо това гореше от желание да разтвори устните си под настойчивия му език. Като светкавица я осени прозрението, че през цялото време е подценявала уменията му на съблазнител. Дъхът му миришеше приятно на уиски; плътните му

устни нежно милваха нейните. Би могла да устои на груба сила, без да ѝ мигне окото, ала Бен не използваше силата си; той я съблязняваше с бавни, нежни целувки; изкушаваше я със затаената си страст, която прозираше в бавните движения на езика му, примамваше я с животинската си топлина и сила, канеше я да се забрави в прегръдките му.

О, Боже, той бе страшно опасен.

Джилиън сви ръцете си в юмруци и заби нокти в дланите си, опитвайки се отчаяно да му устои. Не искаше да разтвори устните си и да се отдаде на ласката му, но толкова много го желаше, че се разтрепери от напрежение.

Бен сложи край на мъчението, като откъсна устните си от нейните след една последна бавна целувка, която едва не я срази.

— Сладурана — прошепна той и докосна с пръст устните ѝ. Сетне сините му очи срещнаха нейните и по лицето му се изписа задоволство от онова, което прочете в погледа ѝ.

— Хванах те натясно — небрежно заяви Бен. — Заклучи вратата след мен!

Тя стоеше вцепенена на мястото си и гледаше подире му. На прага той спря и въпросително повдигна вежди, сетне направи крачка към нея. Джилиън го изгледа заплашително. Бен се усмихна, махна ѝ с ръка и безмълвно напусна стаята.

След минута тя заключи вратата, отпусна се на стола, където бе седял той допреди малко и се опита да сложи в ред обърканите си мисли. В момента ѝ беше трудно да разсъждава, защото копнееше от желание да чувства, да се отдаде на блажените усещания, които Бен бе пробудил у нея.

О, Боже, защо този мъж не беше просто един мърляв грубиян, който не се отлепва от бутилката, какъвто ѝ се бе сторил на пръв поглед? Лесно можеше да устои на подобен човек, но истинският Бен, който ѝ се бе разкрил тази вечер, бе нещо съвсем различно. Макар и да бе безочлив и нахален, той бе очарователен, може би сексуалната му необузданост също бе част от чара му. Никога не бе срещала човек, който изобщо не прикрива сексуалните си възжеления като Бен Луис. Освен това бе интелигентен и проникателен: веднага бе прозрял, че Кейтс е замислил нещо. За съжаление обаче, бе разбрал колко лесно

може да сломи съпротивата ѝ и предизвиквайки я, бе изпитал дяволско удоволствие.

Беше се съгласила да прекара два месеца с него в джунглата — каква непростима грешка! Носеше си противозачатъчни хапчета, не защото възнамеряваше да се впуска в любовни авантюри, а защото така ѝ подсказваха здравият разум и инстинктът за самосъхранение. Всичко може да се случи на една жена в чужда държава, в дивашкия свят на джунглата. Щеше да бъде нащрек, да се пази, ала безжалостното ѝ чувство за реалност и втълпяваше да очаква най-лошото. Много трудно щеше да ѝ бъде да се опази от Бен Луис, защото трябваше да устои и на собствените си желаниа. Ако той правеше любов толкова добре, колкото се целуваше, жените сигурно умираха от удоволствие.

Можеше да умре и по друг начин, ако трябваше да си признае честно. Присъствието на Дутра правеше експедицията още по-опасна, но вече бе твърдо късно да се връща назад. Дори и това да костваше живота ѝ, тя бе готова да поеме риска, защото нямаше да има друг шанс да измие срама от името на професора и да се изкачи към висините на кариерата. Искаше да успее и заради себе си, и заради баща си, копнееше да му направи един последен подарък, който той би оценил много високо.

Трябваше да открие Анзарския град. Кейтс и Рик искаха да докопат Сърцето на императрицата, ала дълбоко в себе си Джилиън се надяваше, че скъпоценният камък не съществува. Много мъже бяха тръгнали да търсят Анзар, съблазнени от него, но ако Сърцето наистина съществуваше, тя и Бен бяха в смъртна опасност — Кейтс и „оръженосецът“ му нямаше да се спрат пред нищо. Извадеха ли късмет, щяха да открият само града.

Въпреки това Джилиън се боеше, че камъкът съществува, защото професорът бе споделял това мнение. В записките си бе отбелязал, че Сърцето вероятно представлява огромен червен диамант, каквито се срещат в Бразилия. Според него той все още беше в Каменния град, недокоснат и неразрушим, вероятно най-големият образец в света от най-редкия вид диаманти — червените.

Червените диаманти се характеризират с лошото си качество, което се дължи на несъвършенствата, придаващи им рядката червена окраска. Тъкмо заради цвета си са изключително ценни. Професор

Шърууд не се бе интересувал от самия камък, а от онова, което би могло да бъде доказано чрез него. Той не е търсел облаги и богатство, само доказателство за теорията си. По закон археологическите находки принадлежат на страната, в която са намерени, а не на човека, който ги е открил. Бразилското правителство щеше да бъде много доволно, ако Сърцето бъде открито.

Джалиън не разказа на Бен за всички упоменавания и коментари за Сърцето на императрицата, защото, ако той разбереше колко голяма е вероятността камъкът наистина да съществува, може би щеше да се откаже от експедицията поради голямата опасност. А сега той беше убеден, че ще изследват джунглата няколко месеца, но няма да намерят нищо. Няма ли го диамантът, не съществува й опасност.

Професорът бе открил и друга карта, много по-подробна от старата. Всъщност от нея идваха инструкциите, които той беше преписал. Шърууд винаги бе имал остро чувство за професионално съперничество и лека форма на параноя, така че бе кодирал въпросните инструкции. Очите на Джалиън се изпълниха със сълзи: представяше си живо как баща й, треперещ от възбуда, ликуващ, кодира информацията, опитвайки се да направи всичко още позагадъчно. Той обичаше тайнственото, ето защо първо бе измислил кода и после бе показал на Джалиън как да го дешифрира. Тя си спомняше ключа — най-важното нещо във всеки код. Баща й го бе нарекъл бягащ код, защото се променяше с всяка дума, ала тъй като Джалиън го знаеше наизуст, винаги можеше да вземе лист и молив и да дешифрира инструкциите. Самият ключ беше прост, макар и малко озадачаващ. Тя не се съмняваше, че всяка разузнавателна служба щеше да го открие много бързо, но все пак той бе послужил на целите на баща й, както сега служеше и на нейните.

Последната карта, която посочваше точната географска ширина и дължина и разстоянията в мили и ярдове, бе съставена през 96 г. от един изследовател, който навлязъл дълбоко в дъждовната гора и открил невероятните руини на град, съперничейс с градовете на инките. Централната сграда на града била приказен дворец, изсечен в скалите. Изследователят успял да се измъкне жив от джунглата, но станал жертва на малария. Мятал се в треска и бълнувал, а непосредствено преди смъртта си прошепнал, че бил видял „сърцето на гроба“, но всички си помислили, че той вижда собствената си смърт.

Баща ѝ е бил сигурен, че изследователят се е натъкнал на древния град Анзар и наистина е видял огромния червен диамант, но по някаква причина не е успял да го вземе със себе си. След като прочете записките на баща си, и Джилиън се убеди в това.

Отначало си мислеше, че ще успее да предпази находките, ала сега вече не беше сигурна. Както ѝ бе казал Бен, ситуацията се бе влошила. Везните се накланяха на страната на Кейтс. Разтрепери се от гняв при мисълта, че древният град ще бъде опустошен. Преди да напуснат Щатите, неколкократно бе напомнила на Рик, че наказанията за кражба на археологически ценности и национални съкровища са много тежки, както и че правителствата на отделните страни дават награди, за да предотвратят кражбите. Тогава Рик разсея съмненията ѝ и заяви, че няма намерение да краде диаманта. Защо да крадеш нещо, от което можеш да спечелиш пари по законен път?

Сега безпокойството на Джилиън се възвърна с нова сила. Защо да предаваш диаманта на правителството, когато познатите ти ще платят много повече за него? Рик нямаше богати приятели, но Кейтс със сигурност имаше. Мнението ѝ за него непрекъснато се влошаваше. Той беше прекалено невъзмутим, прекалено... студен. Не ѝ беше особено трудно да повярва в нещата, които Бен ѝ бе разказал за него.

Трябваше да поеме риска — и в името на баща си, и заради себе си. Но в случай, че се случеше най-лошото и тя не се върнеше обратно, не искаше да допусне Кейтс да избяга с плячката, след като избие всички. Предположението, че този разбойник ще обере града, я вбесяваше много повече от мисълта, че ще ги убие.

Тя бързо измъкна химикалка и бележник и започна да пише. След двайсет минути запечата два плика, с мрачен триумф в душата си. Върху единия изписа името на управителя на хотела, а върху другия — адреса на един свой колега в САЩ. Щеше да предаде двата плика на управителя с нареждания да отвори адресирания до него и веднага да пусне другия по пощата, в случай, че тя не дойде лично да прибере вещите си. Съдържанието на писмата разкриваше всички обстоятелства около експедицията. Бразилското правителство може би нямаше да пожелае да разследва смъртта ѝ, но тя се надяваше, че щяха да се размърдат за национално богатство като Сърцето на императрицата. Надяваше се, че писмото ѝ, подкрепено от собствената ѝ смърт, щеше да пробуди интереса на колегите ѝ археолози и те щяха

да изпратят експедиция, която да разследва Анзар. Това беше само една гола надежда, но Джилиън се почувства по-добре, след като взе всички необходими мерки.

Мина й през ум, че може да използва писмата като гаранция, като разкажеше за тях на Рик и Кейтс, щом откриеха града, но внезапно осъзна, че в такъв случай Кейтс просто ще зареже личните си вещи. Управителят на хотела щеше да предположи, че всички са загинали в джунглата. Дори и да отвореше писмото й, щеше да бъде прекалено късно: Кейтс отдавна щеше да е напуснал Бразилия.

Трябваше да запази предохранителните мерки в тайна и да държи пистолета си под ръка. Не й оставаше нищо друго. Беше смъртно уплашена, но само един кръгъл глупак не би се страхувал в подобна ситуация. Бен също щеше да си отваря очите на четири. Не можеше да му има доверие, що се отнася до секса, но вярваше, че той наистина ще се грижи за нейната безопасност. И той си беше сложил главата в торбата.

* * *

— Колко дълго ще пътуваме с лодки по реката? — попита Джилиън, която стоеше на кея и наблюдаваше буйните черни води. Манаус всъщност бе разположен на Рио Negro, на седем мили от мястото, където реката вливаше блестящите си черни води в жълтото течение на Амазонка. Двата потока бяха толкова силни, че реките течаха една до друга, без да се сливат, черното и жълтото криволичеха като огромна змия цели петдесет мили, преди Амазонка и Рио Negro да обединят пълноводните си течения.

— Кажете-речи две седмици — отвърна Бен, без да я поглежда. Вниманието му изцяло бе насочено към товаренето на багажа.

Тя изсумтя при мисълта, че ще прекара цели две седмици в тясната лодка, ала не се оплака на глас. Нямаше друг изход. Това бе единственият начин да откарат припасите нагоре по реката до мястото, откъдето щяха да започнат прехода през джунглата.

— На връщане ще ни е необходима само една седмица — рече Бен. — Първо, ще се движим по течението и второ, товарът няма да бъде толкова тежък.

Разполагаха с осем носачи заедно с Дутра. Бен беше наел петима бразилци и двама индианци от племето тукано. В момента индианците разпределяха равномерно тежестта на товара в лодките. Бен наглеждаше ту едната лодка, ту другата. Беше си сложил тъмни очила, но от зоркия му поглед не убягваше нищо. Знаеше точно къде се намира всяко нещо, точно с какви запаси разполагат и за колко време ще им стигнат. Щом половината от провизиите свършеха, щяха да потеглят обратно, независимо от това дали са намерили града или не. Предполагаше, че ако това се случеше, щеше да си има най-много неприятности с Джилиън, но щеше да я върне обратно, дори и да се наложеше да я носи на гръб.

Тази сутрин я виждаше за пръв път след разговора им в хотелската ѝ стая преди два дни. Тъмната ѝ коса, събрана на опашка, блестеше на ярката слънчева светлина като козина на норка.

— Сложи си шапката — машинално ѝ нареди той.

Самият Бен беше гологлав, защото не искаше Дутра да го разпознае по тъмните очила и шапката. Беше се привързал към онзи вехт парцал в защитен цвят, но засега, ако го напечеше слънцето, щеше да си сложи бейзболната шапка.

Джилиън му се подчини. Изглеждаше чудесно в здравите си платнени панталони и бялата риза с къси ръкави. Със сламената шапка, нахлупена ниско над челото ѝ, тя му се стори веща и опитна, във всяко нейно движение прозираше целесъобразност. Освен това панталонът очертаваше великолепните извивки на закръгления ѝ задник и той подсвирна тихо. Джилиън щеше да спи до него на палубата цели две седмици и Бен знаеше, че всяка нощ ще умира от изкушение. Нямаше да може да предприеме нищо с още четири души до тях.

— Какво мислиш за нашето приятелче Дутра? — тихо я попита той.

Не ѝ бе необходимо да поглежда към въпросния мъж, защото видът му се бе запечатал в паметта ѝ. Джилиън потръпна нервно.

— Ще сме големи късметлии, ако не ни пречука до един — прошепна тя.

С няколко сантиметра по-нисък от Бен, Дутра вероятно го превъзхождаше с двайсетина килограма. Носеше риза с навити ръкави, а под мишниците му се стичаха обилни струи пот. Главата му

изглеждаше твърде малка върху яките рамене, черепът му бе покрит с гъста четина от мазна и твърда черна коса, която приличаше повече на животинска козина. Челото му бе ниско и издадено напред като на неандерталец, ала веждите му бяха редки. Дълбоко разположените му очи бяха малки, подли и коварни, лицето му бе покрито с гъсто набола брада, а от устата му стърчаха криви кафяви зъби. Резците му бяха остри като на маймуна. Дутра нямаше човешки вид. Погледнеше ли към него, стомахът на Джилиън се свиваше от отвращение и страх.

Рамон Дутра не работеше, макар и да се числеше към носачите. Беше се облегал на един стълб със скръстени ръце и не откъсваше погледа си от Джилиън. Бен не го закачаше: първо, товарът трябваше да бъде прецизно балансиран, а Дутра като нищо щеше да оплеска работата; второ, нека да притесни Джилиън; мацката можеше и да преразгледа решението си за съвместната палатка.

Рик Шърууд седеше на носа на втората лодка и мързеливо поклащаше краката си над водата. Стивън Кейтс се разхождаше напред-назад по кея, сякаш лично ръководеше товаренето и определяше мястото на всеки кашон и сандък. Бен ги изгледа презрително — слънчевите очила скриваха очите му. Тия двамата щяха да го закъсат, щом навлезеха в джунглата.

* * *

Когато натовариха багажа, всички бяха вир-вода от жегата. Джилиън се усмихна злорадо, забелязвайки, че острите като бръснач ръбове на панталона на Кейтс са изчезнали безследно. Гладенето на дрехите беше ненужно усилие в тропическите ширини. Предполагаше, че Рик и Кейтс ще се скапят, когато дойде моментът да вървят пеша през джунглата, защото никой от тях не бе свикнал на тежка физическа работа, а щеше да им се наложи да носят и голям товар на гърбовете си като всички останали. Въпреки че бе в добра форма, Джилиън знаеше, че и на нея ще ѝ бъде тежко през първите дни.

— Готови сме. — Бен каза на двамата индианци нещо на техния език, а те тихо му отвърнаха. Единият щеше да управлява първата лодка, а другият — втората. И двамата добре познаваха реките. Луис

сложи ръка на рамото на Джилиън и се обърна към Кейтс: — Вие с Шърууд ще се качите на втората лодка, а ние с Джилиън — на първата.

— Аз искам да съм в предната — възрази Кейтс.

— Не става. Не познаваш реката за разлика от мен.

— Мислех си, че Джилиън ще остане в задната лодка заедно с Рик.

— Не може. Само тя знае къде отиваме, затова ще пътува с навигатора.

Кейтс не можа да отхвърли този безспорен аргумент, но разпределението изобщо не му се понрави. Изтикваха го на заден план — това подронваше самочувствието му. На Бен изобщо не му пукаше: в никакъв случай нямаше да допусне Джилиън да пътува заедно с Дутра. Тя спокойно се качи на първата лодка, стъпвайки уверено с удобните си обувки и по този начин сложи край на спора.

— Тръгваме — нетърпеливо заяви Бен и Кейтс се отправи към втората лодка.

Бен хвана кормилото и запали мотора. Лодките изглеждаха очукани, но двигателите им бяха първокласни, иначе нямаше да могат да преодолеят мощното течение. Те се пробудиха с мощно ръмжене. Индианците развързаха въжетата, хвърлиха ги на борда и ловко се метнаха в потеглящите лодки.

— Искам да те питам нещо — обърна се Бен към Джилиън, докато маневрираше умело между лодките и корабите, хвърлили котва в пристанището. Тази идея му беше хрумнала сутринта. — Ще успееш ли да намериш мястото, ако тръгнем по Рио Негро, а не по Амазонка?

Тя прочисти гърлото си.

Бен използва момента, за да ѝ хвърли един поглед. Изразът на лицето ѝ го накара да изпсува тихо.

— По дяволите! — измърмори той. — Тъкмо искаше да ми кажеш: „Всъщност, г-н Луис, ще може ли да тръгнем по тази река, а не по другата?“, нали?

Тя се престори, че се оглежда наоколо.

— Така е... наистина.

— Ами ако не познавах Рио Негро?

— Не сте единственият, който си вре носа навсякъде — отвърна весело тя. — Поразпитах за вас тук-там. Водили сте много експедиции не само по Амазонка, но и по Рио Негро.

— Ами тогава защо не си направи труда да ми кажеш нещо по този въпрос малко по-рано?

— Имах си причини. Можеха да ни подслушат, затова исках да заблудя останалите, че ще се движим по Амазонка.

— Да, да, недоверието държи първо място в класацията ти, сладурче.

— Точно така.

Бен се намръщи, но само за миг. Я виж ти, мацката го водела с една крачка през цялото време. Е, понякога се случват и такива работи.

— Съгласен съм с теб — рече той. — Не само ще имаме редица предимства, но и пътуването ще бъде по-удобно. Няма да има комари.

— Така ли? Защо?

Той сви рамене.

— Край реките с черни води се въдят по-малко насекоми.

Джилиън имаше горчив опит с досадните черни облаци комари в тропическите райони. Щом по Рио Негро не гъмжеше от насекоми, още по-добре. Спането на палубата щеше да бъде доста по-приятно.

Бен управляваше лодката и си подсвиркуваше. Манаус бе разположен на Рио Негро, ала до тази сутрин не се бе сетил, че могат да пътуват и по тази река. Мислеше си, че ще слязат седем мили надолу по течението и ще поемат по Амазонка. Сетне съобрази, че горното течение на реките минава през съседни области. Ако тръгнаха по Рио Негро, Бен щеше да се ползва с голямо предимство. От това, което бе чувал за Дутра, съдеше, че той винаги изчезва нагоре по Амазонка и не знае нищо за Рио Негро. А Бен познаваше и двете реки. Като закараше Дутра в непознати води, щеше да разполага с козове срещу него.

Луис бе страшно доволен от себе си. Измъкна бейзболната шапка от задния си джоб и я нахлупи на главата си. Залозите бяха направени: едва ли щяха да намерят в джунглата нещо, което си заслужаваше да бъде откраднато, така че нямаше защо да се опасяват от Кейтс и Дутра; освен това щеше да прекара цели два месеца в компанията на Джилиън Шъруд. Предполагаше, че когато дойде моментът да слязат от лодките, тя така ще се е подпалила по него, че спокойно можеха да не мъкнат една от палатките, тъй като нямаше да имат нужда от нея.

Толкова беше доволен, че се протегна и леко я щипна по задника. След по-малко от половин секунда, токът ѝ се заби жестоко в пищяла

му. Джилиън го дари с усмивка, която откри всичките ѝ зъби и тържествено се отдалечи към носа на лодката.

Остана на това място през целия първи ден, защото не искаше да изпусне нищо от погледа си. Възбудата, че вече са на път прогони поне за момента съмненията, които я държаха будна по цели нощи. Тя с възхищение наблюдаваше мътните лъскави води, разцепвани от лодката. Рио Негро е най-големият приток на Амазонка, така че Джилиън чувстваше дълбока връзка с великата река, която всъщност се превръщаше в истинската Амазонка, сливайки се с Рио Негро на седем мили от Манаус. Една пета от прясната вода на планетата течеше в Амазонка и нейните притоци, десет от които бяха попълноводни от Мисисипи. Великият Нил се смяташе за най-дългата река в света, но бледнееше пред южноамериканския гигант. Амазонка притежаваше свои собствени закони: беше толкова мощна и пълноводна, че при вливането си в Атлантика избутваше солената океанска вода на повече от сто мили. Джилиън се вълнуваше, че вижда на живо част от тази велика река, че чувства как мощното ѝ течение бушува под краката ѝ.

Покрай двата бряга се точеха колиби, някои от които се състояха само от ламарина и дъски, скупчени една върху друга. Колкото повече се отдалечаваха от Манаус, толкова бараките се разреждаха. След час-два само от време на време преминаваха покрай някое жалко селище.

Жегата беше непоносима. Джилиън най-сетне реши да се премести под навеса, но сянката не можеше да я предпази от влажния душен въздух.

Тримата бразилци спокойно разговаряха помежду си, а индианецът седеше напълно неподвижен на палубата близо до Бен, без да изпуска нищо от погледа си. Радостната ѝ възбуда отстъпи място на сънливост, жегата и равномерният шум на мотора я унасяха, но не ѝ се искаше да отстъпва пред дрямката.

Свали шапката си и започна да си вее с нея. След малко от бавното, хипнотично движение на ръката ѝ така ѝ се доспа, че трябваше да престане.

Сънливият ѝ поглед се спря върху Бен. Гледката бе великолепна. Той стоеше с гръб към нея, здраво стъпил на палубата с разтворени крака, за да пази равновесие. Гъстата му тъмна коса се виеше покрай яката му, ако не се подстрижеше по време на експедицията, след два

месеца тя щеше да стига до раменете му. Широките плещи опъваха плата на пропитата с пот риза. Късите панталони в защитен цвят откриваха дългите му мускулести крака и подчертаваха стегнатия му задник. Тя се усмихна леко. Харесваше ѝ видът на добре оформените, мускулести мъжки задни части, а Бен ѝ предлагаше прекрасна гледка. От естетична гледна точка, разбира се. Красотата е там, където човек я намери.

Като че беше ясновидец, той се извърна и ѝ кимна бавно, сладострастно и възбуждащо.

6.

Кейтс беснееше, че са тръгнали по „грешната“ река и псуваше невъздържано в радиостанцията.

След малко на Бен му писна да го слуша, взе микрофона и отсечено изрече:

— Съжалявам, но това е пътят, който ми посочи г-ца Шърруд — галантно стоварвайки цялата вина върху крехките плещи на Джилиън. След малко, осъзнал, че протестът е безсмислен, Кейтс прекрати връзката.

Доста преди падането на здрача, Бен насочи лодката към прикритието на малък залив.

— Иде буря — рече той на Джилиън. — В залива ще можем да се скрием, вероятно ще се наложи да прекараме и нощта тук. Докато премине бурята, ще се стъмни.

Откакто бяха пристигнали в Бразилия, валеше почти всеки ден, така че лошото време не я изненада. Джилиън наблюдаваше как пурпурночервените облаци се събират на хоризонта и се приближават застрашително. Моторите на лодките заглъгнаха и далечният тътен на гръмотевиците се чуваше все по-ясно.

Бразилците започнаха да разпъват насмолените брезентови платнища над двете лодки. Нито една от тях не бе оборудвана със затворена кабина. Над товара бяха опънати навеси; само едно тясно пространство бе преградено за тоалетна. Джилиън веднага забеляза брезентовите платнища, но предполагаше, че те са предвидени, за да осигуряват сянка през късния следобед, когато ниските слънчеви лъчи проникваха под навеса, ала сега, когато се изви бурен вятър, тя прозря истинското им предназначение. Бразилците чевръсто ги развиха и завързаха краищата им за металните халки на палубата. Лодките останаха открити само откъм безветрената страна.

Бурята все още не беше се развихрила и на Джилиън не ѝ се стоеше в тъмния, задушен заслон. Реши да излезе на палубата при мъжете. Един от бразилците ѝ се усмихна плахо и тя отвърна на

усмивката му. Бен сподели с нея, че тези мъже не са върхът за разлика от хората, с които работел обикновено, но въпреки това тя харесваше този мъж. От разговорите бе научила името му: Хорхе. Другите двама се наричаха Флориано и Висенте; Бен викаше на индианеца Пепе, макар че това сигурно не беше истинското му име. Той обаче изобщо не се засягаше и отговаряше на обръщението. Другият индианец, Еулохио, управляваше втората лодка, с която пътуваха Хоаким и Мартин — другите двама мъже, наети от Бен.

Заради непоносимата жега никой не искаше да влиза в заслона, докато бурята все още не бе се развилняла над главите им. Тя погледна към другата лодка и видя, че и там кипеше същата подготовка. Всички бяха на палубата. Лицето на Рик бе тъмноресиво и той говореше прекалено високо. Сигурно пиеше, откакто бяха напуснали Манаус.

Гръмотевиците не стихваха, тътенът на бурята застрашително се приближаваше. Изви се внезапен бриз, навяващ прохлада. Джилиън свали шапката си и блажено почувства, как вятърът роши косите ѝ. Небето рязко се смрачи.

Сетне светкавици разцепиха мрака и окъпаха джунглата в сияйна бяла светлина. Вятърът затихна и се възцари невероятна тишина. Горещият неподвижен въздух натежа от острия тежък аромат на гъстата растителност, която се изправяше на брега подобно на непроницаема черна стена.

— Започва се — рече Бен, сетне се извърна и я хвана за ръката, защото лодката застрашително се наклони под краката им. — Влизай под заслона!

Бурен порив на вятъра лашна лодката; температурата рязко се понижи. Дори и зад прикритието на брезентовото платнище, Джилиън се разтрепери. В закътания залив бе много по-спокойно, отколкото на открито, но въпреки това водата се разпени и забушува под тях. Няколко тежки дъждовни капки се стовариха като чукове върху брезента, сетне се изля потопът. Всички чакаха безмълвно: нямаше смисъл да разговарят сред оглушителния грохот; сякаш се намираха в утробата на гигантски барабан.

Всички приемаха бурята като нещо съвсем естествено, тъй като бяха преживели безчет подобни катаклизми. Пепе търпеливо чакаше, сгушен в един ъгъл. Бразилците се бяха настанили удобно и пушеха.

Бен седеше до нея, обгърнал раменете ѝ с ръка и я притискаше към едрото си мускулесто тяло.

Тя понечи да се отдръпне, но ръката му я възпря и Джилиън укоризнено вдигна поглед към него. Безмилостните му сини очи ѝ дадоха знак да не мърда. Тя осъзна, че всички са забелязали постъпката му. Бен я беше белязал като негова жена. Тя не беше съвсем съгласна, но все пак не биваше да отхвърля закрилата му.

Така че продължи да седи, притисната до него, попивайки топлината му, която я предпазваше от студа. Противно на волята си усети как я обзема първично женско задоволство. Жените са се чувствали по същия начин преди хиляди години: седели в пещерите, осветени от пламъците на огъня, сгъсени до силните си, мускулести мъже, които осигурявали прехраната на семействата си и ги пазели, възправяйки се между тях и опасността. Джилиън се занимаваше с археология, не с антропология, но това не ѝ пречеше да осъзнае колко привлекателна е мъжката сила. Цивилизацията не можеше да унищожи за няколкостотин години инстинктите, които са се развивали с хилядолетия.

Като светкавица я осени прозрението колко лесно е за водача-мъж да си избере жена. Позицията на лидер в групата поставяше всички предимства на негова страна. Бен беше напълно прав, когато я предупреди колко опасно е да бъдеш единствената жена сред много мъже — неудобна ситуация, която той добре бе преценил, но нейното образование и начин на живот я бяха направили сляпа за първичната стихия на живота.

Май се налагаше да полага огромни усилия, за да го държи далеч от палатката си, защото ситуацията ги тикаше в ръцете един на друг. Той изглеждаше твърдо убеден, че тя няма да може да му устои дълго и може би беше прав, защото по-добре от нея знаеше правилата на тази прастара игра. Трябваше да се бори както с него, така и със себе си и с пробудените си сексуални инстинкти, физически бе силно привлечена от него, но разумът я съветваше да не се впуска в любовни истории, да не се заплита в объркани емоционални отношения. Беше силна и цялостна такава, каквато беше. Една любовна връзка щеше да бъде свързана с доста неприятности.

Освен това, неговата самоувереност я дразнеше и отблъскваше. Беше толкова убеден, че ще преодолее съпротивата ѝ и ще спи с нея, че

дори и не се опитваше да го скрие. Увереността му прозираше във всяка една нахална, самодоволна усмивка, в порочния блясък на дълбоките му сини очи. Съпротивата ѝ го предизвикваше, но самоувереността му предизвикваше нея и женската ѝ гордост веднага заключваше подстъпите към сърцето ѝ. Всичко в него сякаш ѝ нашепваше: „Ще те имам“, а тя инстинктивно му отвърщаше: „Сигурен ли си?“

Джилиън притежаваше борческа, състезателна натура. Обичаше да печели на карти, да се намества първа на свободното място за паркиране. Обичаше всички игри и обожаваше футбола. Съблазнявайки я, Бен също играеше, така че и тя щеше да играе — както винаги за победа.

Ужасно го беше подценила при първата им среща, но сега вече го познаваше по-добре и нямаше да допуска повече грешки.

Намираха се в много рисковано положение: налагаше се да държат очите си отворени на четири и да преценяват всеки ход, а не да си играят на Адам и Ева. И двамата знаеха, че докато трае пътуването, ще бъдат в безопасност, но стигнат ли целта, смъртта ще надвисне над главите им. Нямаше да позволи на Бен да отвлича вниманието ѝ от основната задача.

Нощта внезапно спусна черното си покривало. Непрогледен мрак в миг замени здрача. Непрестъпната джунгла сякаш се притискаше към лодките, раздирана от нощни шумове: писъци, крясъци, вой, ръмжене, свистене. Джилиън се питаше дали ще могат да спят.

Запалиха лампи, захранвани с батерии. Всяка от лодките бе оборудвана със спиртник, на който бързо бе приготвена вечеря. Висенте, който отговаряше за готвенето, смеси ориз, риба и подправки и сготви гозба, която нямаше да спечели кулинарни награди, но ставаше за ядене. Щеше да напълни stomасите им и да им влее енергия — към храната не можеха да бъдат предявявани други изисквания, най-малкото за пикантен вкус и елегантно сервиране.

След като се навечеряха, металните чинии бяха набързо измити и прибрани. Сетне овесиха хамаците, които заеха по-голямата част от палубата.

— Този е твоят — рече Бен на Джилиън, посочвайки ѝ хамака до своя. Щяха да спят почти плътно един до друг; ако искаха, можеха да си държат ръцете, но Джилиън не изгаряше от подобно желание.

Тя ловко се настани в клатушкация се хамак и си окачи мрежата против комари. Въпреки че досега не бе почувствувала присъствието на досадни насекоми, не искаше да дава никакви шансове на някоя заблудена животинка. Мрежата за комари щеше да ѝ послужи като бронирана жилетка.

Бен също се настани в хамака си.

— Мислиш, че си в безопасност, нали? — прошепна той след минута. — Правила ли си го в хамак?

— Разбира се — отвърна тя и си умря от удоволствие, тъй като отговорът ѝ бе прозвучал небрежно и самонадеяно. Нека той да си поблъска малко главата! Не беше уточнил какво има предвид, така че тя свободно изтълкува думите му. Разбира се, че бе спала в хамак.

Незабавният отговор хвърли Бен в недоумение и той се намръщи. Какво значеше „*Разбира се*“? Дали нощите по време на археологическите експедиции не бяха много по-бурни, отколкото си въобразяваше? Защо не: хората прекарваха заедно дълго време, през което половите им жлези не преставаха да функционират. Напълно ги разбираше, защото и собственото му желание никога не затихваше.

Но представата, че Джилиън се е люшкала в хамака с някой гологъзест кльоцав археолог изобщо не му беше по вкуса. Даже му стана гадно, по дяволите. Бен се намръщи още повече, усещайки как стомахът му се свива от гняв и раздразнение. В мозъка му се мярна невероятната мисъл, че я ревнува, ала това не бе възможно. Бен, не ставай смешен, каза си той. Никога през живота си не бе ревнувал жена, най-малкото пък Джилиън Шъруд. Та тя дори не беше негов тип. Главното ѝ достойнство бе, че е единствената жена наоколо; освен това гореше от желание да ѝ покаже, че може да я притежава, когато пожелае. Само трябваше да засили жегата.

Той се протегна и бутна хамака ѝ.

— Къде?

— Какво къде? — измърмори тя, изтръгната от лека дрямка.

— Къде си го правила в хамак?

— О... На балкона в апартамента ми. — Тъй като знаеше, че Бен не може да я види в тъмното, Джилиън се ухили самодоволно. На балкона ѝ наистина висеше хамак и от време на време тя си подремваше в него.

Той лежеше и кипеше от яд. Кльощавият археолог прие образа на мускулест калифорниец с изсветляла от слънцето коса и скъпи дрехи. На балкона. На публично място! Господи, дори и той не бе го правил на публично място. Не можеше да повярва, че първото му впечатление за нея е било толкова измамно: познаваше жените, умееше да разгадава желанията им, но Джилиън непрекъснато го объркваше. Онази нощ, докато я целуваше в хотелската стая, усети възбудата ѝ, но тя не пожела да разтвори устните си и да отвърне на целувката му. Подобно самообладание бе необяснимо за него. Какво ѝ пречеше да се отдаде на удоволствието?

Нощта не беше звездна, ала все пак над реката се носеше бледо сияние, което разсейваше пълния мрак, възцарил се под покроба на джунглата. Бен не можеше да различи чертите на Джилиън, макар че хамакът ѝ бе само на няколко сантиметра от неговия, но тя лежеше неподвижно, значи спеше. По дяволите, как можа да му каже, че се е чукала на балкона и после да заспи като пън! При това положение той изобщо не можеше да заспи!

Непрекъснато си мислеше за онзи хамак, но по някое време въображението му изтика назад шикарният калифорниец и постави Бен на неговото място. Беше я докосвал доста пъти, притискаше я към себе си, така че имаше представа колко е мускулеста и стегната; виждаше това стройно, добре оформено тяло голо, представяше си как стегнатите ѝ гърди подскачат, а зърната им се втвърдяват от възбуда, докато той бързо се движи в нея.

Членът му щеше да изскочи от панталона. Бен погледна намръщено към спящата Джилиън и се опита да намести тялото си в по-удобно положение.

Лежа буден дълго време, въртеше се и въздишаше. В далечината тътнеше буря и той се вслуша в грохота, опитвайки се да прецени дали пак ще трябва да опъват брезента, ала стихията се отдалечаваше. По едно време долови драскане по борда на лодката; двамата с Пепе начаса скочиха на крака и Бен освети с фенер релинга. Уплашената водна костенурка мигновено потъна в дълбините. Нощната серенада продължи необезпокоявана.

Бен отново си легна. Незначителният инцидент бе отвлякъл мислите му от Джилиън. Той се прозя и най-после се унесе в дълбок сън.

* * *

Кресливите маймуни разбудиха всички още преди пукването на зората. При първия писък Джилиън рязко се изправи, отметна пашкула на мрежата, готова да посрещне атакуващия враг. Бен изсумтя и изпсува, ала не показа признаци на тревога, докато спускаше крака към палубата.

Джалиън бързо разбра на какво се дължи врявата: чела беше за кресливите маймуни, но не предполагаше, че утринният им ритуал, с който маркираха териториите си, бе толкова шумен. Крясъците непрестанно се усилваха, докато по едно време ѝ се стори, че хиляди хора пищят в един глас. Стана ѝ неприятно, че се е уплашила, въпреки че бързият поглед, хвърлен към съседната лодка, я увери, че Рик и Кейтс също са се стреснали. По израза на лицата им личеше, че те все още не са разбрали какво става.

— Уплаши ли се? — попита я Бен и се прозина, разтривайки лицето си с ръце.

Нямаше смисъл да го лъже.

— Изкарах си акъла — призна си тя. — Не мисля, че човек може да свикне с подобна гюрултия, ала всички вие реагирахте, като че ли е извъннай най-обикновен будилник.

— То си е така. Как спа?

— По-добре, отколкото предполагах. Сигурно съм била уморена. — Или пък съм се чувствала в безопасност до теб. Странна мисъл!

Той се протегна като сънлив тигър, сетне обви с тежката си ръка раменете ѝ и обърна лицето ѝ на изток.

— Виж — рече той; рано сутрин гласът му звучеше по-дълбоко и протяжно от обикновено.

Джалиън затаи дъх. Слънцето висеше като огромна сияйна топка в перленото небе, а дърветата се очертаваха в черно на фона му. Гладката като тъмно стъкло река се виеше като лъскава ивица сред гъстата джунгла. Няколко сиви облака бяха кацнали на върховете на дърветата като че бяха последните остатъци от парата, от която беше възникнал светът. Сякаш отново бе настъпило началото на всички времена.

Бен я остави да стои захласната в прекрасната картина и тръгна да си върши работата.

Закуската се състоеше от кафе, бъркани яйца, бекон и препечени филийки — напълно нормална храна, като се има предвид къде се намираха Е, какво от това, че яйцата бяха на прах и беконът от консерва. Под нещото ръководство на Бен приготвянето на храната, яденето и разтребването отнеха по-малко от три четвърти час. Преди Джилиън да се опомни, те бавно напуснаха залива, насочвайки се към буйното течение на реката.

Още предиен ден бе разбрала, че на борда нямаше кой знае каква работа, но новите усещания и непознатият пейзаж държаха вниманието ѝ будно. Очакваше, че на втория ден ще я налегне скука, но не бе така, макар че непроходимата, гъста растителност се точеше като монолитна зелена стена покрай двата бряга на реката. От време на време в тъмнозеленото проблясваха ярки цветни петна: пъстроперести папагали прелитаха от клонче на клонче, някоя екзотична орхидея привличаше вниманието ѝ, но през по-голяма част от времето единствената гледка бе безкрайната джунгла. Джилиън съзерцаваше очаровано пищността и невероятния простор на природата.

Чувстваше невероятно спокойствие — съществуваха достатъчно причини за това състояние: равномерното бучене на мотора, сънливото, отпуснато настроение, предизвикано от тропическия климат. Самата река излъчваше омагьосващо обаяние: тя съвсем не беше черна, имаше цвета на силен чай, който нюансираше от светлокафяво до кехлибарено. Тъй като утрото бе все още свежо, Джилиън се настани на носа и остави погледа си да се зарее в променливите краски на водите, които се носеха край лодката.

Изведнъж един делфин подскочи близо до нея и я стресна; тя възкликна очаровано и запълзя на колене към релинга.

Бен предаде руля на Пепе и се настани до нея.

— Розови делфини — рече той, развеселен от изненадата ѝ.

Тя го изглежда подозрително, но гледката на играещите делфини бе толкова изкусителна, че отново насочи зора си към тях. Те подскачаха, извиваха се като дъга във въздуха и отново се гмуркаха, сякаш играеха на гоненица с лодката. Джилиън опря лакти на бордовата ограда и се наведе напред, за да ги вижда по-добре.

Незабавно една силна ръка хвана колана на панталона ѝ и я дръпна назад.

— Сядай! — грубо ѝ нареди Бен. — Ще видиш още доста делфини през следващите няколко седмици. Не си струва да падаш във водата — гъмжи от пирани.

Тя седна, водена от здравия разум. Той опря крака си на носа, за да ѝ прегради пътя.

— Я не ме плаши с пирани — укоризнено изрече Джилиън. — Знаеш, че мога да плувам.

Той се усмихна с половин уста. Повечето хора, които за първи път се намираха в долината на Амазонка, се страхуваха до смърт от пираните, предполагайки, че натопят ли пръста на крака си във водата, той ще бъде отхапан, преди да са се усетили. Джилиън знаеше, че единствено кръвта привлича хищните риби; щом не кървиш, можеш да се къпеш край тях, колкото си искаш.

— Ще ми бъде доста трудно да спра лодката и да те извадя от водата — рече той.

— Това ми звучи по-правдоподобно.

Бен си пое дълбоко дъх и шумно издиша с отметната назад глава. Лицето му изразяваше истинско задоволство.

— По дяволите, обичам тази река — заяви той, разпери ръце и ги отпусна отведнъж настрани. Тя отбеляза подигравателно, че движението „случайно“ я включи в прегръдката му, макар че лявата му ръка съвсем леко докосваше рамото ѝ. — Амазонка е страхотно предизвикателство, трябва винаги да гадаеш промените в течението, да следиш приливите и отливите. Амазонските бури бушуват и вилнеят, сякаш се намиращ в открито море. Но Рио Негро е страхотна река. Водата ѝ е чиста, като че ли е дестилирана.

Ентузиазмът му не беше престорен и тя го слушаше с удоволствие, наслаждавайки се на делфините, които подскачаха край лодката.

— Реката все още е пълноводна — продължи Бен — иначе щеше да видиш повече делфини. Повечето са отишли в палмовите мочурища. По време на отлив делфините живеят в дълбокото.

— Кога настъпва отливът?

— Дъждовният сезон отмина, така че нивото на водата постепенно започва да спада и достига най-ниското си равнище през

периода от октомври до края на годината. Местните жители обичат този сезон, защото тогава има богат улов на риба. Водното равнище ще спадне с около шест метра до започването на дъждовния сезон. Това тук ще представлява само бял пясък.

Дългоопашати папагали ара, сияещи в синьо и жълто, плавно се носеха сред високите палми. Снежнбяла чапла планираше във въздуха, дебнейки закуската си. Светлината беше толкова ярка, утринта — толкова свежа, че чак ѝ причиняваха болка.

— Това е раят — рече Джилиън.

— За растенията и за животните може би, но не и за хората. Джунглата крие невероятни опасности. Толкова много съм пътувал по реките и винаги е различно. Ето защо все още съм тук след толкова много години.

Тя го изгледа любопитно.

— Откога живееш в Бразилия?

— От петнайсет години. Качих се без билет на един товарен кораб и слязох в Манаус. Намерих си работа като помощник на един водач. Този живот ми хареса и ето че все още съм тук.

Тя се почуди какво ли бе накарало един двайсетгодишен младеж да напусне родното си място с товарен кораб.

— Защо си се качил на кораба, искаше да обиколиш света без пари ли?

— Нещо такова — спокойно отвърна той, но самоувереният му тон не можа да я заблуди. Тя се намръщи, когато Бен започна да гали рамото ѝ и се отдръпна от него. Той сви рамене, сякаш искаше да ѝ каже „Само си опитах късмета“ и продължи да я докосва, като че ли не бе забелязал реакцията ѝ. — Изчезнах веднага, щом завърших училище. У дома не ми беше лошо, но скучаех.

— Откъде си родом? Някъде от южните щати ли?

— Алабама е моят дом.

— Не се и съмнявам. — Кичур коса падна върху лицето ѝ и тя го издуха с усмивка. — От петнайсет години живееш в Бразилия и все още говориш с южняшки акцент.

— Както викаше татко, аз съм такъв, какъвто съм. Ами ти откъде си?

— От Лос Анджелис. Аз принадлежа към онези редки същества, които са родени в Калифорния.

— Как така реши да станеш археоложка? Това е като да станеш речен водач — рядка професия.

— Татко беше професор по археология, така че израснах с тази наука. Може и да се дължи на гените, но никога не съм имала желание да избира друга професия. Страшно е забавно!

Той я изгледа с неприкрито съмнение.

— Сигурно се спукваш от смях, докато разкопаваш разни изгнили скелети.

Лодките бързо цепеха водата. Минаваха покрай доста плавателни съдове: повечето бяха канута с различни размери, но имаше и моторници. Докато реката все още беше пълноводна, всички пътуваха по вода. Бен разказа на Джилиън как по време на отлива местните жители ловят червеноперки, които се ценят много високо от любителите на аквариумите по целия свят. Въпреки това, тези хора тънеха в нищета, защото търговците откупваха улова им на нищожна цена или го разменяха срещу хранителни продукти.

Джилиън не беше толкова глупава, че да свали гарда, ала разговорът с Бен беше толкова приятен, че тя седя още дълго с него на носа, дори и след като слънцето напече нетърпимо. По едно време усети, че не може да издържа повече, скри се на сянка под навеса и се настани удобно върху кашоните с храна. Бен отново пое руля от Пепе. Джилиън реши, че този начин на живот ѝ харесва.

Ако само тяхната лодка пътуваше нагоре по реката, щеше да бъде неописуемо щастлива. Състезанието с Бен бе напрегнато и възбуждащо, макар че тя в никакъв случай не искаше да му го покаже. Беше на път да отрие доказателства за съществуването на анзарската цивилизация — постижение което не само щеше да възстанови професионалния престиж на баща ѝ, но щеше да издигне и собствения ѝ авторитет до невероятни висини. Анзар щеше да бъде находката на живота ѝ, нещо, за което всеки археолог би се съгласил да отрежат ръката му, а мнозинството можеха само да мечтаят. Неоткритите древни цивилизации се брояха на пръсти.

Всичките ѝ проблеми се намираха във втората лодка. Не се обърна назад да я погледне, но потръпна при мисълта кой се вози в нея. Пътуването по реката щеше да бъде най-спокойната част от експедицията, но стъпеха ли веднъж на твърда земя, нямаше да може да избяга от Рик, Кейтс и Дутра. Дали в момента крояха коварни

планове или вече си лазеха по нервите един на друг? Дали носачите щяха да тръгнат по гайдата на Кейтс или пък щяха да потърсят начин на съобщят на Бен онова, което успеят да подслушат?

Малко подир пладне се изви вятър и се разнесе грохотът на приближаваща буря. Запръска дъжд. Бурите са нормално явление в тропическите ширини, само времето, по което се развилняват, е различно. Бен начаса започна да търси закътано място, където да се скрият от бурята, защото силното вълнение лесно би могло да преобърне лодките. Ако разполагаха с по-стабилни плавателни съдове биха могли да продължат пътуването си, ала при това положение не му се искаше да рискува.

Тъкмо насочи моторницата към едно тихо заливче, когато забеляза, че там вече е хвърлила котва друга лодка. Имаше достатъчно място и за тях, но Бен обърна и промени курса обратно към течението на реката.

— Няма ли да хвърлим котва? — попита внезапно изникналата до лакътя му Джилиън.

— Не тук.

— Защо?

Той ѝ хвърли един бърз поглед, преди отново да насочи изцяло вниманието си към бързо влошаващото се време, но той ѝ бе достатъчен, за да забележи мрачния блясък в очите му.

— Това са контрабандисти.

— Откъде разбра? — попита тя и се извърна да огледа още веднъж лодката, която постепенно се скриваше от погледите им. Тя по нищо не се различаваше от останалите плавателни съдове, които бяха задминали от напускането на пристанището.

— От петнайсет години пътувам по тези реки. Натрупал съм доста опит.

— Дали щяха да стрелят по нас?

— Може би — проточено отвърна той. — Не искам да им се набутвам в ръцете.

— Има ли много контрабандисти по реката?

— Достатъчно, сладурче. Най-добре е да се държим далеч от тях.

Изобилието от контрабандисти по реката означаваше, че ако Кейтс докопаше червения диамант или някоя друга скъпоценност,

нямаше да има проблеми да я изнесе от страната. Джилиън беше напълно убедена, че той е предвидил тази възможност.

Блесна светкавица, последвана от гръм и дъждовната завеса ги покри. Бен сложи ръка на рамото ѝ и леко я обърна към брезентовия заслон.

— Влизай вътре и стой там. Доста ще се раздрусаме, преди да открия подходящ пристан.

Джалиън не гореше от желание да се измокри до кости, затова последва съвета му и се настани до един от коловете, на които се държеше навесът. Лодката се залюшка застрашително от бурното вълнение, а поройният дъжд заплющя по брезента. Хорхе, който се държеше за другия кол, се мъчеше да ѝ каже нещо, но тя не можеше да го чуе от тътена на гръмотевиците. Лодката се наклони настрани, попаднала в браздата между две вълни, сетне опасно се килна назад.

Джалиън не беше уплашена: бурята не ѝ се стори твърде силна и вълните — достатъчно високи, за да се намират в голяма опасност. Е, не ѝ беше много приятно, но такива бяха обстоятелствата. Ако летеше със самолет, който се клатушкаше така обезпокоително, както лодката им в момента, тя щеше да си облече спасителната жилетка и да започне да си чете молитвата.

След няколко минути Джилиън усети, че моторницата завива и навлиза в по-спокойни води. Клатушкането намаля, но плющенето на дъжда все още им пречеше да разговарят. Беше настръхнала от студ и отчаяно притискаше колене към гърдите си, опитвайки се да се сгрее.

Пепе и Бен завързаха лодката за брега и се мушнаха под платнището да изчакат преминаването на бурята. Двамата бяха вирвода, сякаш току-що излизаха от реката. Бен отметна мократа коса от очите си и се приближи до Джилиън. В очите му блестеше дързост.

— Добре се справихме! — каза той достатъчно високо, за да го чуе и тя. Съблече през глава мократа си риза и я захвърли настрана. Хорхе му подхвърли една кърпа, Бен я хвана ловко, първо избърса лицето и косата си, сетне разтърка раменете и гърдите си. През цялото време стоеше непосредствено пред Джилиън и не сваляше поглед от нея.

Голото му тяло пробуждаше у нея нездрави помисли и той много добре го съзнаваше. Ето защо я наблюдаваше с този израз на лукава насмешка и дебнеше и най-малката промяна у нея. Тя погледна

преднамерено към твърдите зърна на гърдите му, почти скрити сред гъстите черни косми и облиза устните си. Забеляза как той неволно ѝ отвръща, стягайки мускулите на корема си и го дари с триумфална усмивка. И тя можеше да играе подобни игрички.

— Искаш ли да ми изсушиш гърба?

Този път гласът му прозвуча почти като шепот, всъщност тя не можа добре да чуе думите, но ги разгада по движенията на устните му и се усмихна.

— Сигурен съм, че ще го направиш страхотно.

Джилиън потисна въздишката си. Не можеше да устои на желанието да го докосне. Като гледаше това великолепно силно тяло, устата ѝ се напълни със слюнка. Това беше тяло на мъж, не на момче: с широки рамене и тъмни косми по гърдите, които се спускаха надолу по корема му. Загорялата му гладка кожа пращеше от здраве.

Бен повдигна ръката ѝ, натика кърпата в нея и се обърна гърбом. Джилиън впи поглед в дълбоката бразда, следваща посоката на гръбначния стълб, в здравите мускули, които потръпваха при най-малкото движение. Не искаше да докосва кожата му, не искаше да усеща силата и покоряващата му топлина. Напротив, копнееше да го докосне, гореше от желание да се наведе напред и да притисне устните си до мускулестите му плещи, да прокара езика си по прешлените на гръбнака му. О, несъмнено той щеше да остане много доволен, но тя не можеше да си позволи да се поддаде на изкушението.

Тъй че бързо прокара кърпата по гърба му, без изобщо да докосва с ръка кожата му.

— Готово!

Бен се обърна, праметна кърпата около врата си и седна до нея.

— Ще намокриш храната.

Той погледна към сандъка, на който седеше.

— Няма проблем — това са палатките, те нехващат плесен.

Тъй като дъждът продължаваше да шиба платнището с неотслабваща сила, двамата седяха безмълвно един до друг. Щом бурята премина, Бен каза нещо на Пепе на неговия диалект и дребният, жилав индианец скочи на крака и напусна заслона. След миг моторът забуча и лодката потегли. Платнищата бързо бяха навити и слънчевата светлина и чистият въздух повдигнаха настроението им.

Бавно пътуваха нагоре по течението. Бен се излегна на сандъците, като уж случайно намести ръката си до бедрото ѝ, Джилиън погледна надолу и също така „случайно“ се отмести.

Бен се изсмя тихо. Вече можеха да разговарят, и то така, че да не ги чуе никой.

— Не бъди толкова дръпната — рече ѝ той. — Нали не си забравила, че сме комбина?

— Не съм забравила, че ти си по-добрият вариант от Кейтс и Дутра — поправи го тя.

Той изглежда се засегна.

— Нямах ли ми доверие?

— Колкото на котка в клетка, пълна с канарчета.

— Само ми дай възможност и бъди сигурна, че ще те изям — рече той с толкова сладострастен тон, че сърцето ѝ заби лудо.

Такъв индивид е трябвало да бъде затворен в клетка още преди години като особено опасен за нежния пол.

— Защо най-после не ми кажеш какво пише в твоята хитра карта? Може да има нещо, което не си дешифрирала правилно, а аз да го знам, тъй като тук съм в свои води.

— На моменти си жесток! — възхитено възкликна тя.

— Говоря ти напълно сериозно! — Той коварно придвижи ръката си и леко погали бедрото ѝ. — Защо не ми кажеш? По-сигурно ще е, ако и двамата знаем пътя.

Джалиън рязко отблъсна ръката му.

— Няма да ти кажа, защото като нищо ще ме набуташ в другата лодка, ще ни зарежеш и ще се юрнеш да търсиш златото и скъпоценностите.

— Ти наистина не ми вярваш! — Бен изглеждаше ужасно обиден.

— Каквото щеш прави, но няма да ти повярвам. Няма да изкопчиш нищичко от мен, така че няма смисъл да ми прилагаш сваляческите си номера!

7.

Свалячески номера! Бен скърцаше със зъби всеки път, щом се сетеше за този презрителен израз. Добре де, наистина се опитваше да я обработва, но тези уж неволни докосвания караха сърцето му да бие лудо и го възбуждаха невероятно. Само от едно леко докосване членът му ставаше болезнено твърд! Не се беше чувствал така от ученик — сякаш се опитваше да открадне някакъв забранен, но страшно вкусен плод. О, боже мой, беше луд по нея, чувстваше се като последен глупак, а тя се държеше толкова студено и невъзмутимо, като че ли се опитваше да пропъди някоя досадна муха. Дали хладината ѝ бе истинска или престорена? Знаеше, че е способна на буйна страст, защото я бе виждал беснееща от гняв, беше почувствал, че се възбужда от целувките му, въпреки че отказа да му отвърне. Освен това го бе държала цяла нощ буден, като изтърси, че е правила любов в хамака на балкона си — точно нещото, което един мъж иска да чуе от жена, по която си пада — как се е любила с някой друг.

Тялото му, инстинктът му крещяха, че тя е страстна жена, ала разумът му не можеше да представи никакво доказателство. Тя го караше да се съмнява в себе си, отблъсквайки опитите му за флирт сякаш бяха детска шега. Може и да беше така, но само на пръв поглед. Дълбоко в себе си, Бен бе страшно сериозен. Отношенията му с жените бяха весели и забавни, никога не се задълбочаваше, но към Джилиън не се отнасяше лекомислено. Желанието му да я притежава се усилваше с всеки изминат ден.

По дяволите, какво толкова намираше в нея? Външно не беше привлекателна, среден ръст, нито следа от пищни форми. Правата ѝ гъста кестенява коса беше лъскава и привличаше погледа, но заради една коса... Имаше хубави зелени очи с дълги тъмни мигли. Но всъщност най-много го привличаше живата интелигентност, която излъчваше лицето ѝ, но откога, по дяволите, бе почнал да си пада по умни жени? Това беше добра тема за статия в някое лъскаво женско списание, но нямаше кажи-речи нищо общо с реалната

действителност. С очите и разума си той виждаше и съзнаваше, че тя просто е привлекателна, но хормоните му настояваха, че тя е най-очарователната и съблазнителна жена на земята.

Това изобщо не му се нравеше. Винаги бе обичал жените и секса; предпочиташе да прекара времето си с някоя мацка, отколкото да се шляе по кръчмите с пиянска компания, но в същото време без никакви угризения зарязваше приятелките си в търсене на нови. Не искаше да допуска една-единствена жена изцяло да занимава мислите му, особено жена, която не изпитва никакво желание да спи с него.

Това изобщо не му харесваше и през следващите няколко дни Бен непрестанно си втълпяваше, че всичко е само внушение, предизвикано от обстоятелството, че Джилиън е единствената жена на мили околоръст. Ако Тереза беше тук, изобщо нямаше да погледне надутата археоложка. Но тя не беше тук и той не преставаше да мисли за Джилиън. Такова нещо никога не му се беше случвало: откажеше ли му някоя женска, той просто отминаваше нататък в търсене на следващата. Да, но тук не можеше просто ей тъй да отmine. Този факт, съчетан с яростната ѝ съпротива, още повече засилваше желанието му. Беше сигурен, че ако прекара с Джилиън няколко нощи, тя щеше да загуби привлекателната си сила и страстта му щеше да отзвучи.

* * *

На шестата вечер, когато пристанаха на брега, Бен раздаде няколко заповеди и бразилците скочиха на брега с мачетета в ръка. Джилиън ги наблюдаваше как разчистват свободно пространство сред обилната растителност, която заемаше всеки инч от твърдата почва и надвисваше застрашително над водата, сякаш искаше да превземе и нея. Бен говореше твърде бързо, за да може да го разбере, затова се приближи до него и го попита:

— Защо го правят?

— Ще вечеряме на брега — отвърна Бен. — Писна ми от тая лодка, както сигурно и на всички останали.

През последните няколко дни го гнетеше мрачно настроение, Флориано и Висенте непрекъснато се джафкаха, а един Господ знаеше какво е положението в другата лодка, като се има предвид каква весела

компания пътуваше там. Всяка вечер от онази посока се дочуваха псувни и скандали, макар че спорещите се стараеха да не повишават тон, за да не ги чуват от другата лодка. Тя погледна отново към брега и забеляза, че Дутра не прави нищо и гледа другите с презрителна усмивка.

Това не убягна и от вниманието на Бен.

— Дутра, грабвай мачетето и почвай да сечеш! — Тонът му бе спокоен, но не търпеше възражение; Джилиън никога не бе го чувала да говори така и го погледна крадешком. Погледът му бе твърд и непреклонен, без следа от обичайната насмешка.

Дутра се изхрани демонстративно и се облегна на едно дърво.

— Ти що не сечеш?

Шестимата мъже на брега спряха да работят, впериха погледи в Бен и зачакаха мълчаливо.

Бен се усмихна, но изразът на лицето му изобщо не можеше да бъде наречен приятен.

— Чудесно. В такъв случай се омитай от лагера! Щом не работиш, няма да ядеш, пък повече от сигурно е, че кракът ти повече няма да стъпи на лодката! Утре сутринта ще продължим без теб!

— Я си дръж устата, Луис! — Стивън Кейтс скочи на брега с изкривено от гняв лице. — Дутра е мой наемник, какъвто си и ти. Аз решавам кой ще работи и кой не.

— Ти не си шефът тука, Кейтс! — Бен обърна озъбеното си лице към него. — Откакто напуснахме Манаус, аз командвам парада. Нося отговорност за всички, докато трае пътуването, точно както хирургът отговаря за операцията и пилотът — за самолета. Ти ми плащаш, за да си върша работата, но аз решавам как да стане това. Дутра или ще работи, или остава тук. Няма да влачим храна и екипировка за човек, който безделничи.

Джилиън забеляза как малките подли очички на Дутра лъщят като на хищник, готов за атака. Тя бавно се отдалечи от Бен и клекна до раницата с личните си вещи. Ако някой я наблюдаваше от брега, щеше да забележи само главата ѝ. Никой не я следеше: вероятно всички предполагаха, че иска да избегне опасността. Тя дръпна полека ципа на раницата и плъзна ръката си вътре. Напипа метал и дланта ѝ полека обхвана оръжието.

Дутра отново се изхрани и измъкна мачетето от торбата, праметната през рамото му.

— Май само ти ще останеш тук — заплашително рече той и бавно тръгна към лодката, оголвайки вълчите си зъби.

— Може и да не остана. — С гладко като коприна движение и невъзмутимо лице Бен бръкна под ризата на гърба си и измъкна огромния си автоматичен пистолет. Джилиън го изгледа полуслисан, полувъзхитено. Изобщо не бе заподозряла съществуването на това оръжие, както вероятно и Дутра, който замръзна на мястото си.

— Престанете и двамата — изсъска Кейтс, пристъпвайки напред.

— Ако бях на твое място, нямаше да се навирам в обсега на оръжието — предупреди го Бен.

Кейтс спря. Рик скочи на брега, препъна се и падна на колене. Изправи се с мъка.

— Ей! — войнствено изрева той. — Ей! Какво, по дяволите, става тук?

Беше пиян. Джилиън сви устни, но не помръдна от мястото си. Надяваше се, че той няма да падне в обсега на оръжието, но не искаше да влошава положението, хвърляйки се да го измъкна оттам.

— Взе ли решение, Дутра? — шеговито попита Бен. — Ще работиш ли или по-добре да прострелям капачката на коляното ти? Така няма да могат да ме обвинят в убийство, пък и полицаите в Манаус не дават и пет пари за теб. Може и да ми стиснат ръка. Просто ще те оставя тук на брега. Може и да успееш да се качиш на някоя лодка за Манаус, преди да ти изгният краката, но може и да не успееш. Нямах особено много приятели по реката. А и миризмата на свежа кръв сигурно ще привлече някой ягуар още първата нощ.

— Отиваш прекалено далеч, Луис! — каза Кейтс. Кипеше от гняв, лицето му бе тъмночервено от яд, защото този гаден водач се опитваше да узурпира позицията му на лидер.

— Определям основните правила на играта, Кейтс! Тази експедиция е моя. Работата ми е да ви заведа до мястото и да ви върна здрави и читави, а за да успея, всички трябва да правят каквото кажа и когато го кажа. В джунглата само част от секундата дели живота от смъртта и, ако смяташ, че твойто приятелче Дутра е достатъчно печено, за да оглави експедицията, много се лъжеш. Той си няма хабер от тази река и от района, в който отиваме. Опитът му се свежда до

скитосване по Амазонка и до убийства в задни дворове и тъмни улички. Може би ти е казал, че знае да се оправя в джунглата, но от мен да знаеш — излъгал те е.

Джилиън погледна към Бен. Той съзнаваше, че Кейтс е наел Дутра само защото е наемен убиец. Тя също го разбра веднага, щом го погледна. Нека Кейтс повярва, че Бен си мисли, че Дутра е излъгал Кейтс относно опита си. По този начин убиецът опираше пешкира. Докато не разбере за подозренията, които хранеха Джилиън и Бен, опасността не бе толкова голяма. Но досетеше ли се, че са прозрели мръсния му замисъл, щеше да нареди на Дутра да ги пречука при пръв удобен случай.

Много по-просто би било, ако Бен застреляше главореза. Но щом се върнеха в Манаус, го очакваше обвинение в убийство. Кейтс, вбесен, че е изтървал плячката, моментално щеше да го предаде на полицията. Властите може би тайно щяха да бъдат благодарни на Бен, задето ги е отървал от един злосторник, но според закона той трябваше да бъде наказан за деянието си.

Ако Дутра направеше още една крачка към лодката, Бен имаше право да стреля в него като самозащита. Защо не бе го направил, когато убиецът измъкна мачетето и тръгна заплашително към него? Тя си спомни обаче, че Дутра не бе изрекъл нищо, което би могло да бъде сметнато за директна заплаха и Кейтс щеше да се закълне, че протежето му е извадило мачетето, за да изпълни разпореждането на Луис.

Рик се втурна напред и отново се спъна.

— Спрете го — спокойно нареди Бен и Кейтс машинално се извърна да хване Рик за ръката.

Шърууд го избута и изкрещя:

— К'во става тука, бе хора?

— Рик, млъкни и не мърдай от мястото си! — Гласът на Джилиън изплющя като пленница.

Той обърна към нея лицето си, изкривено от уродлива гримаса.

— Ти ли ще ми казваш да мълча? Тебе никой не те иска тука!

— Но тя е тук въпреки всичко. — Бен не сваляше погледа си от Дутра, а пистолетът в ръката му не трепваше. — И никой от нас не може да стигне там, закъдето сме тръгнали, без нея. Вече кръстосахме

шпаги и тя спечели. Без мен и без нея тази експедиция е обречена на провал. Всички други са заменими.

— Не ти липсва самочувствие — прошепна Джилиън.

— Опитвам се да мисля за всичко — тихо отвърна Бен и повиши тон, за да каже: — Е, Дутра, какво избираш? Нямам намерение да стоя тук цяла нощ и да те чакам. Или започвай да работиш, или ще прострелям коляното ти и ще те оставя на брега.

Дутра постоя още две секунди, с див блясък в погледа и наведена напред глава, готов за атака. От мястото си Джилиън забеляза как пръстът на Бен се стяга върху спусъка. Дутра вероятно реши, че няма да спечели тази битка, защото рязко се извърна и яростно размаха мачетето. С видимо облекчение и останалите се хванаха на работа.

— Той ще чака по-изгоден случай — прошепна тя.

— Знам. Но може би на Кейтс му стига акъла да разбере, че има нужда от мен, поне докато стигнем до мястото. — Те разговаряха тихо, така че онези на брега да не могат да ги подслушат. Бен й се усмихна. — Хитро постъпи, че се отдалечи.

Тя измъкна ръката си от раницата, колкото да му покаже дръжката на пистолета си, сетне бързо го пусна обратно и дръпна ципа. Бен дълго се вира в нея, сякаш преценяваше дали тя наистина е възнамерявала да използва оръжието. Джилиън го гледеше право в очите, без да мига. Ако той се съмняваше, че е преувеличавала, твърдейки, че знае да борава с пистолет или че й се е налагало да го използва, крайно време бе да преосмисли мнението си. Жената, която не сваляше поглед от него, нямаше да се поколебае да защити себе си или другите. Джилиън видя как в очите му се появи признание.

Лека-полека лицето на Бен грейна в усмивка. Мрачното настроение, което го гнетеше дни наред, изчезна в миг. Неизвестно защо Джилиън не се довери на тази сияйна усмивка. Щом Бен Луис изглеждаше толкова щастлив, сигурно си бе помислил нещо, което сигурно нямаше да й се хареса особено много.

Подсвирквайки си, Бен скочи на брега, като внимаваше да не попадне твърде близо до мачетето, което Дутра размахваше със смъртоносна сила. Джилиън току-що му бе казала много повече, отколкото си мислеше, и той едвам се удържа да не се засмее ликуващо.

Точно в този момент обаче се налагаше да разреши някои сериозни проблеми, затова се приближи до Кейтс с безизразно лице.

— Ела с мен — рече той и тръгна към другата лодка — далеч от Дутра. Кейтс неохотно го последва, а Рик се заклатушка подире им.

— Можеш ли да се справиш с Дутра? — рязко попита Бен. — Ако не успееш, ще го оставя при следващото спиране. Не мога непрекъснато да следя дали някой не ме дебне изотзад и същевременно да мисля за всичко останало, освен това ми писна да размахвам пистолет под носа му, за да го накарам да работи.

— Сигурно си забравил кой плаща пътя. Не ми пробутвай отново онези лайнарски лафове за „капитана на кораба“. — Кейтс си запали цигара и издуха дима в лицето на Бен.

— Точно тези лайнарски лафове трябва добре да ти влязат в главата. Щом не ти харесва как си върша работата, изчезвам, а ти се оправяй сам.

— Чудесно — изсъска Кейтс. — Махай се! Дутра познава джунглата и ще се справим и без теб.

Бен изсумтя.

— Тогава заслужавате да ви зарежа с него. Направете си една хубава разходчица, но те предупреждавам, че ако изобщо се върнете, ще бъдете с празни ръце.

— Ти така си мислиш, а всички ние добре знаем колко струва твоето мнение — заядливо подметна Рик.

Никой дори не го и погледна.

— Ще се оправим сами — уверено заяви Кейтс.

— Не и без Джилиън.

Кейтс сякаш си глътна езика, приятното му лице застина.

— Какво каза за Джилиън?

— Тя тръгва с мен. Да кажем, че не е очарована от Дутра.

— Че тя да не е във възторг от тебе, бе? — изрева Рик. — Смята те за пълна отрепка!

Бен си позволи да се усмихне снизходително.

— Да, но мисли, че съм добър в леглото!

Кейтс го изгледа с преценяващ поглед.

— Блъфираш, Луис!

— Какво те кара да мислиш така?

— Джилиън иска да открие онова място повече от всички ни, за да възвърне доброто име на баща си — каза Кейтс. — Няма да изостави такъв шанс, само защото я чукаш.

Рик се намръщи.

— Сестра ми ли? Това ми прилича на майтап. Джилиън не е съвсем в ред. Малко е смахната като дъртия.

Шърууд късаше нервите на Бен, но той продължаваше да не му обръща никакво внимание.

— Не е само заради това, разбира се — съгласи се той. — Ама я погледни Дутра — ако беше жена, щеше ли да тръгнеш някъде с него? Защо си мислите, че настоявах Джилиън да бъде на моята лодка? Просто тя категорично отказа да пътува в една и съща лодка с него.

Естествено, че блъфираше. Познаваше достатъчно добре Джилиън, за да разбере, че второто ѝ име е „инат“.

Твърдо беше решила да открие древния град и Бог да е на помощ на онези, които се изпречеха на пътя ѝ. Бен смяташе, че Кейтс и брат ѝ я подценяват. Сега, след като бе станал свидетел на буйния изблик на гнева ѝ и бе прочел хладната решителност в очите ѝ, когато му показа пистолета, представата му за нея се бе променила напълно. Но му вършеше работа другите да я подценяват. Той небрежно сви рамене.

— Питай я, щом не ми вярваш!

— Ей, Джилиън! — извика Рик. — Вярно ли е, че Луис...

Бен отгатна какво възнамерява да изтърси тъпакът части от секундата преди думите да излязат от устата му и точно толкова трябваше на юмука му да го улучи в корема. Дъхът на Рик напусна гърдите му със свистене и Бен го удари отново. Шърууд се стовари на колене и започна да повръща. Луис и Кейтс отскочиха назад.

Щом спазъмът завърши, Бен хвана Рик за ризата и грубо го изправи на крака.

— Вземи да изтрезнееш — посъветва го той с тон, не търпящ възражение. — И стой трезвен. Ако кажеш на Джилиън нещо, което не ми хареса, ще ти завра задника в калта, независимо от това дали ще бъдеш в състояние да се съпротивляваш или не. Ясно ли е?

Рик се опита да отблъсне ръката на Бен, но не успя и залитна.

— Питам, ясно ли е? — излая Луис.

— Д-да — заекна Рик. — Д-да.

— Добре запомни думите ми. — Бен го блъсна и впи присвитите си като цепки очи в Кейтс. — Е, взе ли решение?

Стивън Кейтс не хареса този въпрос — всъщност нищо в тази проклета експедиция не му харесваше от мига, в който напуснаха Манаус, но онова, което прочете в присвитите очи на Луис, го накара да отстъпи. Закле се, че добре ще подреди нафукания водач, щом се докопа до диаманта. Тогава вече нямаше да има нужда нито от него, нито от Джилиън Шърууд. О, как щеше да му се смее самонадеяният Луис с прерязано гърло! Но първо щеше да го накара да погледа как Дутра се забавлява с оная малка мръсница.

— Добре — измърмори той. — Ще говоря с Дутра.

— Май ще се наложи не само да говориш с него. Погледне ли ме лошо, с него е свършено. — Бен се отправи към първата лодка, усещайки върху себе си любопитния поглед на Джилиън. Той й беше много благодарен, задето бе останала в лодката, а не бе пожелала да дойде на брега, за да разбере за какво е спорът. Вероятно е искала да наблюдава Дутра. Мисълта, че тя го е охранявала, стопли душата му.

Рик и Кейтс го наблюдаваха как се отдалечава. Лицата им изразяваха различни степени на гняв и омраза.

— Кучи син! — изруга Рик и обърса устата си. — Ще го убия!

Кейтс му метна унищожителен поглед. Рик Шърууд бе малодушен страхливец и некадърник, макар че се перчеше и се правеше на закоравял бандит. Хленченето му късаше нервите на Кейтс; с удоволствие щеше да се отърве и от него, но засега трябваше да го изтърпи.

— Ти си толкова пиян, че не можеш да убиеш и муха. Оня е прав. Защо наистина не вземеш да изтрезнееш? Такъв не ми вършиш работа.

— Скучно ми е по тая тъпа река — намръщено заяви Рик. — Няма какво да правиш по цял ден, освен да седиш и да зяпаш дърветата.

— Дори и Дутра не пие. Може би наистина ще се наложи да те оставим.

Все още жестоко обиден от наглото поведение на Луис, Кейтс се отправи към Дутра, който размахваше мачетето с неистова злоба.

— Искам да говоря с теб — каза той и му даде знак да се отдалечат — всички бразилци говореха малко английски и можеха да ги подслушат.

Дутра направи няколко крачки встрани. В очите му гореше леден огън, лицето му изразяваше дива ярост. Дори и Кейтс се уплаши.

— Нощес ще го убия — изсъска главорезът и разтърси мачетето. Горната му устна се изви и отдолу се показаха маймунските му зъби. — Само един удар и главата му ще се търколи на дъното на лодката.

— Не още, по дяволите — прошепна Кейтс. — Женската няма да иска да ни покаже пътя, ако утрепем проклетото копеле. Трябва да изтраеш, докато пипнем дрънкулката. Сетне прави, каквото си искаш и с двамата.

— Ще я принудя да покаже пътя — отвърна Дутра и погледна с присвити очи към стройния силует на Джилиън.

На Кейтс му омръзна да се разправя с тъпанари.

— Ще правиш, каквото ти кажа — изсъска той и се отдалечи. Леденият поглед на Дутра се заби като свредел в гърба му, а дебелиите му устни се изкривиха в сатанинска усмивка.

* * *

— Каква беше тази разправия? — тихо попита Джилиън.

— Трябваше да уредим някои неща.

— Какви неща?

— Ами например кой ще командва.

— Ти ли удари Рик? Той какво искаше да каже?

Бен погледна към нея и проницателните ѝ очи го пронизаха. Можеше да я излъже, но тя щеше да усети.

— Искаше да те пита дали е вярно, че... сме... правили любов...

По начина, по който се изкривиха устните ѝ, Бен разбра, че тя е прозряла как той е сменил израза в последния момент.

— Откъде-накъде ще пита такава неща?

— Аз им казах, че сме спали заедно — невъзмутимо ѝ обясни той.

Вместо да избухне, както предполагаше той, тя насочи погледа си към работещите мъже.

— Имаше ли някаква причина да го направиш или просто реши да се изфукаш?

— Искаха да ме разкарат. Казах им, че няма да продължиш без мен.

— Хитро, но това не е пътят към палатката ми.

— От време на време ще се наложи да влизам при теб, пък какво ще правим вътре, си е наша работа.

Погледът ѝ сякаш го прикова към несъществуваща стена.

— Мислиш си, че си ме надхитрил, нали? Винаги мога да инсценирам скарване и да ти бия шута пред всички.

Той сложи ръка на сърцето си.

— Значи искаш да изложиш живота ми на опасност?

— Ти си голямо момче и можеш сам да се оправяш.

— Помни — ухилено заяви той, — че трябва да избираш между мен и Дутра.

— Ще избира куршума пред него.

Мъжете разчистиха достатъчно пространство, така че всички да могат да се настанят удобно и да бъдат в безопасност. След около месец буйната тропическа растителност щеше да е заличила следите от присъствието им, но засега джунглата бе на разстояние. Пепе свали от борда спиртника, лампите и продуктите за вечеря.

Джилиън тръгна да му помага и дребният жилав индианец смутено започна да ѝ се кланя и да ѝ благодари на португалски — за първи път го чуваше да говори на този език.

Бен беше изключително доволен от изминалия ден. Беше натрил носа на Дутра и бе овладял ситуацията, докато откриеха древния град — ако го откриеха. Кейтс беше достатъчно хитър, за да озапти наемника си, докато смяташе, че все още се нуждае от Бен и Джилиън.

Но най-много се радваше, че най-сетне бе прозрял истината за Джилиън. Външно изглеждаше хладна и безразлична, но жена, която не изпитва нищо към мъж, няма да извади оръжие, готова да извърши убийство, за да спаси живота му. Една студена безстрастна жена нямаше да събере достатъчно смелост и плам за такава постъпка. Тя се преструваше, зад хладното безразличие се криеше огнена натура, но Бен я бе хванал натясно. Беше го разбрал още в мига, когато го удари с чантата, беше го усетил с тялото си, но разумът му бе отказал да повярва. Тялото му бе прозряло истината още първия път, когато я бе срещнал.

Добрата стара химия беше странно нещо. Кой би предположил, че Бен Луис ще се подпали по тази кльоцава, опърничава жена, която, отгоре на това, сякаш бе сляпа за неотразимия му мъжки чар?

Да, но тя бе готова да застреля Дутра, за да спаси живота му. Подобна постъпка сгрява сърцето на мъжа.

Вечерята на брега мина гладко, може би защото всички се радваха, че стъпват на твърда земя и защото думите на Кейтс изглежда бяха оказали нужното въздействие върху Дутра. След като се нахраниха, всички останаха по местата си, тъй като не им се качваше на борда. Джилиън измъкна няколко тестета карти и мъжете възкликнаха от задоволство. Тя не пожела да се включи в играта и седна настрана. Искаше ѝ се само да се наслаждава на огъня. Бен също реши да не играе карти и се намести до нея.

— Страхотна идея. Не предполагам, че носиш карти. Защо не ги извади по-рано?

— Защото досега на всички вече щеше да им е писнало да играят. Сега ще си имат занимание за няколко дни.

— Значи си била и психолог отгоре на всичкото.

— Знам го от опит. Участвала съм в разкопки, продължили с месеци, така че скуката ми е стара позната.

— На тебе не ти ли е скучно?

Пламъците на огъня, танцуващи по лицето ѝ, осветиха леката усмивка в ъгълчетата на устните ѝ.

— Малко. Този живот ми харесва. Понякога ми липсват книгите, но не се нуждая от телевизор и телефон.

— Защо не си взе книги тогава?

Погледът ѝ изразяваше недоумение.

— И без тях имам достатъчно багаж — два фотоапарата, филми, касетофон, касетки, батерии, бележник и моливи.

— Да не забравяме и малката играчка — Бен шеговито ѝ напомни за пистолета.

— Не я забравям, не се безпокой.

— За какво са ти два фотоапарата?

— Ами единият може да се повреди. Това често се случва.

— Какви други съкровища включва личната ти екипировка?

Широка усмивка светна на лицето ѝ.

— Метличка и лопатка.

— Моля?

— Нали чу?

— За какво ти е метла, по дяволите?

— Това са стандартните оръдия на труда на археолога. Ти какво си мислиш, че използваме — белове и екскаватори ли?

— Някак си не свързвам разкопките с метличка. Доста време ще ти отнеме да изкопаеш нещо, метейки пръстта с метла.

— Така е — съгласи се Джилиън. — Но по този начин се нанасят възможно най-малко щети на находката. Човек се научава да бъде предпазлив, защото всеки съсипан предмет е незаменим. Всъщност в този случай няма да копаем. Просто искам да открия града.

В погледа ѝ гореше истинска любов към работата ѝ, макар че Бен не виждаше какво толкова интригуващо има в старите кокали и паници. Виж, златото и скъпоценните камъни са съвсем друго нещо.

— Наскоро в Източна Африка бе направено голямо археологическо откритие — рече Джилиън. — Уозала е изключително добре запазено древно селище от преди няколко хиляди години. Бях готова на всичко, само и само да бъда включена в разкопките, но ми отказаха. Дори не разгледаха кандидатурата ми. Толкова много неща за древния живот ще бъдат открити на онова място, с толкова нови находки ще бъде обогатена археологическата наука.

— Защо те отхвърлиха? — попита той. — Заради баща ти ли?

— Да. — Блясъкът напусна очите ѝ, които се втрениха в огъня. Бен съжали, че е засегнал болното ѝ място, но му се искаше да разбере защо е тръгнала на толкова рискована експедиция. След няколко минути тя му пожела „Лека нощ“ и се качи на лодката.

8.

За първи път, откакто бяха тръгнали, валия през нощта. Бен отдавна го очакваше, тъй като нощните бури не бяха нещо необичайно по тези места. Досега бяха имали късмет, защото можеха спокойно да спят под открито небе на палубата.

Бен скочи от хамака, щом първият студен порив на вятъра го прониза. Пепе вече беше на крака.

— Ще вали — рече Луис. — Влизайте под навеса.

Мъжете развиха брезентовите платници и ги закрепиха към металните халки на палубата, сетне запалиха една лампа, за да разсеят тъмнината. Наместиха се кой както можа върху сандъците и кашоните; Хорхе и Висенте моментално захъркаха, без да им пука от лошото време, Флориано се прозя и се унесе, сетне подскочи, стреснат от гръмотевиците, ала пак заспа.

Дъждът тежко забарабани по платницето. Джилиън се сви на кълбо, за да се стопли. Някакъв остър ръб се заби в хълбока ѝ и я разсъни. Тя живо се изправи и започна да подрежда кашоните, за да си направи по-удобно гнезденце.

— Я ела тука. — Бен се прилепи до нея, привлече тялото ѝ към себе си и намести главата ѝ на рамото си. — Така по-добре ли е?

— Мм. — Живата топлина на тялото му я обгърна като мека завивка. Тя затвори очи и се унесе.

— Така си и знаех — прошепна той и тя успя да долови самодоволството в гласа му. — Предполагах, че рано или късно ще спим заедно.

Джилиън безмълвно се претърколи настрана и измъкна няколко блузи от багажа си. Смачка едната на топка и я пхна под главата си, а с другите покри голите си ръце. Преди да заспи, съжали, че Бен не си държа устата затворена, тъй като в прегръдките му щеше да ѝ бъде много по-топло.

Бен я гледаше как се свива на кълбо с гръб към него и също се терзаеше, че не си е държал устата. Сега тя щеше да спи спокойно в

обятията му. Той може би нямаше да може да заспи, но това нямаше да има никакво значение, защото щеше да бъде безкрайно щастлив, че усеща Джилиън до себе си. Сега пак беше буден, но нямаше на какво да се радва.

Пепе угаси лампата. Дъждът продължаваше да се лее като из ведро, светкавиците раздираха завесата на мрака, тътенът на гръмотевиците се отдалечаваше заедно с отминаващата буря. След няколко минути Бен забеляза, че грохотът се усилва, сякаш настъпваше нов пристъп на бурята. Ала нощният въздух бе спокоен.

— Пепе — прошепна той.

— Чух — отвърна индианецът.

— Събуди останалите.

Пепе безшумно се движеше в мрака, разтърсвайки бразилците. Бен разбуди Джилиън и прошепна в ухото ѝ:

— Имаме неканени гости. Не вдигай шум. Просто слез долу и не мърдай.

— Контрабандисти ли? — прошепна тя.

— Може би.

След като се убеди, че тя е на добре защитено място, Бен пипнешком измъкна пушката си. В мрака се долавяха прищраквания — всички подготвяха оръжията си за стрелба. Не посмя да предупреди другата лодка по радиостанцията; шумът щеше да ги издаде и да им отнеме предимството на изненадата. Надяваше се, че Еулохио също е чул шума на мотора и е вдигнал мъжете на крак.

Нападателяте им може би не бяха контрабандисти, а пирати. Може пък и някакви съвсем невинни хора да бяха закъсали късно през нощта по реката и сега да търсеха удобно място за пристан. Бен не мислеше, че последният вариант е правдоподобен, но въпреки това прошепна на мъжете да подготвят оръжията си, но да не стрелят, докато не се убедят в намеренията на неканените посетители.

Моторът бе изключен и се възцари пълна тишина. Бен усети как мускулите му се стягат; представяше си как лодката на непознатите се приближава до тяхната. Той прошепна друга команда и хвана края на брезентовото платнище, без да изпуска заредената пушка. Не му се искаше да допуска неканените гости прекалено близо, но все пак трябваше да влязат в обсега на оръжията...

— Сега! — излая той и петимата едновременно рязко вдигнаха платнището нагоре и насочиха дулата на пушките си към черния силует на безшумно приближаващата се лодка. Щом очите му се нагодиха към мрака, Бен успя да различи тъмните фигури, застинали на палубата, готови да атакуват, щом корпусите на двете лодки се долепят. Раздаде се вик и мъжките силуети се раздвижиха.

След миг някъде от лявата страна над Бен щракна джобно фенерче и силният сноп светлина заслепи суетящите се мъже и ясно очерта оръжията в ръцете им.

Джилиън! Прозрението го осени в същия миг, в който един от пиратите спря, подпря пушката на рамото си и стреля по посока на фенерчето.

— Слизай долу, по дяволите! — изкрещя Бен и нощта се огласи от изстрели. Пиратската лодка бе само на пет-шест метра от тяхната. Луис стреля и вкара нов патрон в гнездото. Този път се прицели право във върха на корпуса на вражеската лодка и след изстрела във водата се посипаха трески.

Битката беше чисто физическо преживяване, без много простор за размисъл, изискваха се само нюх и опит. Той усещаше как пушката се тресе в ръцете му, излъчвайки топлина като живо същество. Чувстваше силата на експлозивните изстрели, долавяше мириса на олово, натежал в нощния въздух, чуваше грохота на сражението. Ехтяха писъци и псувни, викове и стенания. Сетивата му бяха болезнено изострени, времето сякаш течеше много бавно и протяжно, секундите му се струваха дълги като минути, действието се развиваше като в забавен кадър. Той виждаше, чувстваше и чуваше всичко, съзнаваше всичко. Знаеше, че мъжете от втората лодка също стрелят, тяхната атака съкруши пиратите и сега те плахо се опитваха да се защитават. Усети как един куршум изсвистява покрай ухото му и инстинктивно стреля, отскачайки настрана, за да не могат враговете да определят позицията му по проблясването на изстрела.

По едно време долови хъркане на мотор — пиратите се обръщаха в бягство, лодката им се отдалечаваше от брега. Бен стреля още няколко пъти, за да ги разкара по-бързо. Щом нападателите се отдалечиха достатъчно, за да могат да маневрират, обърнаха лодката и се отдалечиха с пълна пара. Килватерът се удари в двете моторници и ги разлюля.

Бен извика на Пепе да провери дали има ранени. Тогава се извърна към Джилиън и сграбчи проклетото фенерче, но за най-голямо негово учудване, никой не го държеше.

— Джилиън! — дрезгаво извика той.

— Тук съм.

Гласът ѝ бе невероятно спокоен и идваше откъм кърмата. Той обърна фенерчето натам и снопът светлина я заслепи. Джилиън премигна и изпълзя от скривалището си.

Бен смутено погледна към фенерчето в ръката си. Ами ако тя не го беше държала, кой тогава?

— Добре ли си?

— Нито драскотина. А ти?

— Екстра съм. — По дяволите, разговаряха толкова спокойно, сякаш си пиеха кафето.

Тя протегна ръката си към него.

— Мога ли да си получа фенерчето?

Той продължи да свети в лицето ѝ.

— Това твоето фенерче ли е?

— Да, а ти му хабиш батериите.

Бен го угаси.

— Казах ти да стоиш долу — тихо и спокойно рече той. — А ти да вземеш да се качиш на сандъците и да размахваш фенера в лицата им. По дяволите, можеха да те застрелят като едното нищо.

— Изобщо не съм се катерила никъде — рязко отвърна тя. — Прикрепих фенерчето между два сандъка, протегнах се и го запалих. През цялото време не съм излизала от прикритието си.

Тя като че ли изобщо не си даваше сметка през какво голямо прекеждане бяха преминали току-що. Изобщо не изглеждаше развълнувана, сякаш всеки ден водеше престрелки с пирати.

— Ти изобщо знаеш ли... — започна той с нисък и напрегнат глас, но тя хладнокръвно го прекъсна.

— Номерът с фенерчето е незаменим, когато искаш да видиш по кого стреляш. Използвала съм го срещу обирачите на гробове.

Той замръзна на мястото си от изумление.

— Обирачи на гробове ли?

— Да. Археологическите находки привличат какви ли не крадци и разбойници. Според древния обичай всички ценни притежания на

мъртвеца са били погребвани заедно с тялото му.

Той си представи как Джилиън коленичи над разкопан гроб с фенерче в едната ръка и с пистолет в другата. Разтърка лицето си и се предаде.

— Дявол да го вземе!

Пепе събщи, че Флориано е леко ранен в ръката, а всички други са здрави и читави. Пиратите бяха открили бясна стрелба, като си мислеха, че ги нападат изневиделица, ала всъщност плановете им бяха пропаднали, защото атакуваните се оказаха атакуващи. Двете лодки бяха поожулени, но сериозни повреди нямаше. Всъщност се отърваха леко.

Нервните и възбудени мъже дълго не можаха да се успокоят, отново и отново възстановяваха събитията. Еулохио, както се надяваше Бен, бе дочул приближаването на пиратите и бе предупредил мъжете от втората лодка, така че всички са успели да се подготвят за атака. Щом разбраха, че пиратите не възнамеряват да ги нападнат повторно, всички се успокоиха и налягах. Бен постави за всеки случай наблюдателни постове, като смените трябваше да се извършват на всеки час, за да могат всички да поспят. Освен това, късото дежурство щеше да държи мъжете нащрек, ако пиратите излезеха толкова глупави, че да се върнат обратно.

Угасиха фенерите, всички се наместиха и захъркаха. Бен се питаше дали щяха да извадят такъв късмет, ако бурята не ги беше разбудила. Може би, тъй като двамата с Пепе скачаха на крака и при най-малкия шум. Но ако пиратите бяха по-хитри и предпазливи, ако се бяха сетили да угасят мотора по-рано и да се приближат с гребане, може би завършекът нямаше да бъде толкова благоприятен. Този път късметът определено беше на тяхна страна.

Джилиън се намести на предишното си място върху кашоните и бързо се унесе в сън. Като се увери, че е заспала дълбоко, Бен крадешком се опъна до нея, протягайки дългите си крака. Всъщност тялото му не я докосваше, но бе достатъчно близо до нея, за да чува спокойното ѝ дишане и лека-полека опнатите му нерви се отпуснаха.

Тия проклетите кашони са много удобни, в просъница си помисли той. Или може би му се спеше повече, отколкото предполагаше. Той задряма, но след половин час се пробуди и се вслуша в нощните шумове. Жителите на джунглата продължаваха концерта си,

необезпокоявани от никого. Усещаше до себе си топлото и крехко тяло на Джилиън. Той инстинктивно се обърна настрана, обгърна талията ѝ с ръка и я придърпа към себе си. Тя изсумтя, недоволна, че я безпокоят, но не се събуди. Наместо това се намести удобно и потъна в дълбок сън.

Джалиън се събуди преди разсъмване, минути преди кресливите маймуни да вдигнат обичайната си гюрултия. Те ѝ действаха като досаден будилник, така че след първата утрин, тя неизменно се пробуждаше преди врявата да започне: сигурно инстинктивно желаше да се предпази от тероризиращото стряскане.

Първата ѝ мисъл бе, че е неподвижна и схваната от спането върху кашоните; втората, че независимо от това, не ѝ се мърда. Толкова беше приятно да се събуждаш в прегръдките на мъж...

Охо!

Подъл мръсник!

Не се и съмняваше, че Бен я е изчакал да заспи дълбоко и се е нагласил до нея, уж за да подкрепи лъжата, че спят заедно. Подлярят му с подляр, беше готов на всичко, за да я опипа, каквото и да казваше. Този мъж беше истински ходещ хормон.

Ръката му тежеше върху ребрата ѝ, китката му се бе наместила между гърдите ѝ, а дланта се гушеше между шията и раменете ѝ. Бен лежеше напълно неподвижно и сигурно още спеше. Силните, равномерни движения на гърдите му ѝ действаха толкова успокоително, че не ѝ се мърдаше. Но нямаше как — време беше да става.

В този миг тя почувства рязко придърпване, което съвсем не ѝ подейства успокоително — не само тя се готвеше да става. Бен също бе буден. Той притисна слабините си към задните ѝ части, а ръката, обгърнала талията ѝ, се стегна като желязно въже.

Нямаше смисъл да хаби усилията си, за да отблъсне ръката му — Бен бе прекалено силен. Наместо това тя се протегна, хвана го здраво за гъстата, рошава коса и дръпна с всички сили.

— О-ох! Ей! — извика той. — Ей! — Скочи на колене, опитвайки се да се изплъзне от мъртвата хватка.

Джалиън го пусна, претърколи се и със скок се изправи на крака. Дари го с очарователна усмивка.

— Добро утро! Спа ли добре?

Той разтри главата си и я изгледа намръщено.

— Спането беше добро, ама събуждането си беше жив ад, по дяволите.

— Научи се да се държиш прилично.

— Това е нещо, което не мога да контролирам, дявол да го вземе.

Всички мъже се събуждат с ерекция.

— Може би, но не всички — повтарям — не всички — я демонстрират.

— Не всички, само аз, и какво лошо виждаш в това?

— Само ти, и точно затова оскубах само твоята коса! — нежно каза тя.

Той измърмори нещо под носа си и се отдалечи. Много доволна от размяната на мнения, Джилиън се обърна и видя четири чифта очи, които я наблюдаваха с израз, колебаещ се между пълно недоумение и удоволствие. Пепе бе твърде озадачен, докато Хорхе всеки момент щеше да избухне в смях. Тя сви рамене, сякаш искаше да им каже, че всичко е станало по вина на Бен и тя е наясно не повече от тях, сетне се отправи към тясната тоалетна.

Кресливите маймуни започнаха серенадата си и подтикнаха всички към действия. Докато се готвеше закуската, Кейтс се прехвърли на тяхната лодка, следван плътно по петите от Рик.

— Снощната битка беше страхотна, нали? — възбудено заяви Рик, все още силно повлиян от случката.

Бен въздъхна. Този тъпанар явно непрекъснато украсяваше схватката с нови и нови подробности и за него сигурно снощната престрелка се бе превърнала в битката на века. Нямаше никакво намерение да слуша бръцолевенето му. Главата все още го болеше на мястото, където Джилиън го оскуба, освен това й беше много ядосан.

— Не беше кой знае какво! — измърмори той. — С изключение на онова копеле, което раних. С такава дупка в карантиите може и да няма късмет да потърси доктор в Манаус, ако изобщо някой пожелае да погледне подобна отрепка.

— Дали ще имаш проблеми, когато се върнем? — загрижено попита Кейтс, но Бен изобщо не повярва в искреността на чувствата му.

Изгледа го с невярващ поглед.

— Да имам проблеми, заради това, че съм стрелял по един речен пират ли? Това не е първият път, когато ми се случва подобно нещо, няма и да е последният. — Раздразнен, той се извърна настрани. — Закуската е готова. Хайде да ядем.

Кейтс се ухили злорадо, щом се върнаха обратно на лодката си.

— Копелето е доста обезпокоено — прошепна той. — Обаче се мъчи да ни заблуди. Ето защо е толкова докачлив тази сутрин. Сигурно е застрелял онзи човек.

Рик погледна към Луис, който стоеше на носа на първата лодка и изучаваше реката.

— Не мисля, че е заради това. Нощес Хоаким ми каза, че Луис е царят на реката; дори и властите му осигурявали клиенти, тъй като умее да се грижи за тях. Смятам, че няма да има никакви проблеми.

Студените очи на Кейтс злобно проблеснаха.

— Твърде много време прекарваш с бразилската паплач. Напълнили са ти главата с глупости. — Кейтс закрачи нервно из лодката, русата му коса блестеше на меката утринна светлина. Не можеше да понася един глупак като Шъруд да му противоречи.

* * *

Пътуваха нагоре по реката. Бен се държеше студено и Джилиън подозираше, че все още ѝ е сърдит. Така му се падаше. Ако не го беше оскубала, кой знае каква глупост щеше да направи.

Честолюбието му беше толкова наранено, че през следващите няколко дни той почти не обели дума. Бен е един нацупен сърдитко, реши тя. Знаеше, че ако се приближи до него и го гушне, за да му покаже колко го харесва, той начаса ще грейне, ала сега се държеше, сякаш ѝ е предложил най-скъпата си играчка, а тя презрително я е отхвърлила. Толкова често си прехапваше устната, за да не се изкикоти, че най-накрая я разрани.

Въпреки че бе сърдит, Бен непрестанно се грижеше за нея. Вероятно разиграваше този цирк, за да заблуди Кейтс. Мъжете от двете лодки разговаряха помежду си, когато спираха да нощуват, така че и екипажът на втората моторница знаеше, че Бен не я изпуска от поглед. Той винаги я съветваше да стои далеч от релинга, щом навлезе в

бурни води, спеше между нея и останалите през нощта и се грижеше никой да не я безпокои, докато се къпе или посещава тоалетната.

Тя знаеше, че поведението му може би успява да заблуди околните, но нейната гледна точка бе по-скептична: Бен се грижеше за нея, само защото единствено тя знаеше как да стигнат до Каменния град.

На десетия ден от пътуването, Джилиън внимателно започна да изучава джунглата и течението на реката. От време на време тя се оттегляше в някое ъгълче, изваждаше Бележките си и работеше върху тайнствените си документи. Наближаваха мястото, откъдето щяха да продължат пеша. Щяха да са им необходими от два до четири дни, за да го достигнат, но тя искаше да бъде сигурна, че няма да пропуснат поради невнимание от нейна страна.

— Кажете ми, ако трябва да намалим скоростта, за да разгледаш някое определено място — й каза Бен, забравил лошото си настроение в името на работата. Той веднага забеляза промяната в поведението й, щом навлязоха в горното течение на реката. Сигурно наближаваха мястото, където щяха да оставят лодките и да продължат пеша. Бяха преминали покрай последното селище преди два дни и оттогава бяха забелязали само един сал. Реката непрекъснато се стесняваше и джунглата настъпваше към тях; въздухът ставаше все по-горещ и влажен. По пладне бе почти невъзможно да се поемеш дъх. Според изчисленията му, намираха се точно на екватора.

Освен това наближаваха планините. Великата Амазонка протичаше през равнинна местност, но Рио Негро извираше от зелените, тайнствени, почти неизследвани планини, които се разпростираха към Колумбия и Венецуела. Преди няколко години тук бе открито племето Яномами, което все още живееше в каменната ера.

Джалиън не откъсваше поглед от джунглата.

— Недалеч оттук реката се разклонява, нали?

Той се усмихна.

— Според картите, правени от въздуха, е така. Аз никога не съм идвал чак дотук, сладурче. По тези места живеят само индиански племена, които може да са ловци на глави, неவிждали бял човек.

Тя не обърна внимание на последната му забележка.

— Ще тръгнеш по левия ръкав.

— Да, госпожо. И после?

— Ще ти кажа, когато стигнем мястото.

Сега разбра, че недоверчивата малка хитруша му е показала съвсем друг район на картата, но трябваше отново да признае, че тя предварително бе преценила всичко. Беше му дала такава информация, че той да може правилно да определи количеството на хранителните припаси, които щяха да са им необходими, за да стигнат до местоназначението.

Час по-късно достигнаха разклонението и Бен пое по левия ръкав. Сега управлението на лодката изискваше голям майсторлък, тъй като с всяка измината миля реката ставаше все по-плитка и по-тясна и Бен намали скоростта до минимум; едвам лазеха напред. Джилиън стоеше на носа, силно наведена напред и жадно се взираше в джунглата. Умираще от притеснение да не би да изпусне ориентира.

— Не се навеждай толкова много! — предупреди я Бен. — Ще паднеш в реката!

Тя неохотно се отдръпна, но ѝ беше много трудно да се владее. Страхуваше се, че ще изпусне ориентира, че не е разгадала правилно бележките на професора, макар и да бе ги дешифрирала много пъти, за да бъде напълно сигурна.

Бен застана до нея — беше поверил управлението на Пепе. Тя неспокойно се оглеждаше на всички страни. Не можеше да си намери място от нетърпение.

— Я ми кажи — провлечено заговори Бен, — защо, след като Карвахал е открил Анзар по горното течение на Амазонка, ние пътуваме по Рио Негро? Знам, че не си ми казала всичко, което знаеш, но сега мисля, че вече нямаш причини да криеш истината от мен.

— Не ти разказах всички подробности, упоменати в дневника на Карвахал. Мъжете от експедицията, предвождана от Орелана, влезли в схватка с племето Тапуа. Индианките се биели рамо до рамо с мъжете си, поради това Карвахал ги нарекъл амазонки.

Бен въздъхна.

— Значи си си измислила всичко това за анзарите?

— Не. Съществуват и други извори освен дневника на Карвахал. Повечето изследователи свързват името с инцидента с племето Тапуа, но съществуват и други легенди за отделно племе, изцяло съставено от жени-бойци, които живеели във вътрешността на джунглата. Имената

Анзар и Амазонка си приличат. Така че е ясно защо толкова много учени смесват преданията за Анзар с мита за амазонките.

— Всичко ми се вижда толкова объркано — измърмори Бен.

Тя се усмихна с поглед, вперен в хоризонта.

— Няма значение. Важно е да открия Каменния град, за да докажа, че татко е бил прав. Няма значение дали племето се е състояло само от жени или пък членовете му са били и от двата пола. Важното за мен е да намеря доказателства за съществуването на тази древна цивилизация.

— Значи ще ти е все едно, дори и ако онова място е било обитавано от армия еднооки бандити?

— Точно така, макар че това би забъркало и мита за циклопите в и без друго заплетената история.

— О, ще полудея от твоите митове! Забрави за еднооките бандити.

Изведнъж Джилиън замръзна на мястото си, вторачена в джунглата.

— Тук е! — извика тя.

— Тук ли?

— Да, точно тук! — Тя се обърна към него и изкрещя в лицето му: — Това е мястото, по дяволите!

Той хвърли един поглед към гъстата джунгла, надвиснала над водата, измърмори „Щом казваш“ и даде необходимите разпореждания на Пепе, който начаса насочи лодката към брега.

* * *

Мястото не даваше големи възможности да скрият лодките, но Бен нареди да ги закотвят в едно закътано заливче и да ги завържат с вериги за дърветата. Вероятността обаче да не ги заварят бе доста голяма. Той беше предвидил и това, поради което се бе погрижил и за два големи надуваеми сала, които скриха на около петдесет метра от брега.

Буйната оплетена растителност беше най-гъста покрай брега, защото там имаше повече слънчева светлина; отначало трябваше да си пробиват път с мачететата, но щом се озоваха в мрака под

непроницаемия растителен покров, придвижването стана много по-лесно. В джунглата ниско над земята растителността не е гъста; флората непрекъснато пълзи нагоре към слънчевата светлина, за да оцелее. Светът под тройния покров бе необикновен и странен — това бе царството на екзотични пълзящи орхидеи и неподвижен влажен въздух. Гигантските, яки корени на дърветата, чиито корони се губеха някъде високо горе, се извиваха в причудлива плетеница. В този мрачен свят и най-слънчевото пладне се превръщаше в сенчест полумрак; дебелите лиани се виеха и сплитаха като здрави въжета, разклащани понякога от невидимите движения на маймуните, скрити някъде високо горе. От време на време случайно проникнал слънчев лъч озаряваше за миг листака. Звучите заглъхваха и умираха; поради това цвъртенето и крякането на местните жители се долавяха някак приглушено, сякаш идваха от много далеч. В джунглата се усещаше мрачното величие на готическа катедрала.

Джилиън разтоварваше лодките заедно с мъжете. Всеки щеше да носи раница, в която имаше лека палатка, дунапренена постелка за спане, лични вещи и част от хранителните запаси. Останалата част от провизиите щеше да бъде натоварена върху четири носилки, които щяха да бъдат носени от осмината помощници. Бен скри хранителните запаси, предвидени за обратния път до Манаус, при саловете.

Останалата част от деня премина в разтоварване на лодките и разпределяне на провизиите и екипировката, така че Луис реши да прекарат нощта тук. Опънаха палатките и запалиха огън. Налагаше се да оставят спиртниците, тъй като тежаха прекалено много. Отсега нататък щяха да готвят на лагерен огън.

Късно следобед Кейтс влезе в джунглата, за да се облекчи. След по-малко от две минути се раздаде невероятен рев. Бен грабна пушката си и се втурна по посока на писъка, останалите тръгнаха по петите му.

Гъстата растителност бе попречила на Кейтс да се отдалечи много. Джилиън чу как Бен казва:

— Не е отровна!

— Мътните да те вземат, само не ми казвай, че не е отровна! — пищеше Кейтс. — Това е коралова змия!

— Ами — спокойно възрази Бен. — Това е речна змия. Доста си едричък, за да те погълне, така че си в безопасност. Успокой се, моля ти се, и винаги носи здрав кол със себе си.

Бразилците се упътиха обратно към лагера, опитвайки се да прикрият подигравателните си усмивки. Джилиън реши да ги последва, обърна се и се сблъска с Дутра.

Начаса отскочи назад със свит от погнуса стомах. Как така не бе усетила кога се е приближил до нея? Как не бе надушила гадната миризма на гнило, която се носеше като облак край него? Той не каза нищо, само ѝ се ухили, оголвайки кафявите си развалени зъби. При вида на дългите резци по гърба ѝ полазиха тръпки. Злобните му похотливи очички се впиха в гърдите ѝ: овладя я зловещото предчувствие, че извергът иска да ги захапе.

Тя се втурна към лагера, но изведнъж се спря. Макар че палатките се намираха само на дващестина метра оттук, гъстата растителност щеше през цялото време да я скрива от погледите на останалите. Всъщност беше в ръцете на Дутра. Затова Джилиън рязко смени посоката и се приближи до Бен. Той я изгледа учудено, сетне погледът му се плъзна към Дутра и прозрението измести изненадата от очите му.

Бен обвини талията ѝ с ръка. Джилиън с раздражение си помисли, че би трябвало да очаква нещо подобно. Бен Луис не бе човекът, който ще изпусне възможността да я опипа.

Оставиха Кейтс да си върши работата, прекъсната от появяването на змията, и се отправиха към лагера. Дутра не се виждаше никъде. Джилиън се изненада от невероятната му способност да се движи безшумно.

Бен я притисна към себе си и прошепна:

— Всичко наред ли е?

— Да — отвърна тя и го дари с благодарствена усмивка. — Просто реших да проявя предпазливост.

— Малка хитруша!

Той спря, щом приближиха палатките и буйно я привлече към себе си.

— Ще те целуна! — прошепна той и се наведе към устните ѝ. — Искам и ти да участваш обаче!

Да участва, а? Тарикат! Силните му ръце я държаха в желязна прегръдка и нямаше накъде да мърда. Опита се да се възпротиви, ала устните му вече бяха върху нейните и езикът му ловко се плъзна в устата ѝ.

Разтърси я дива вълна от наслада, през ума ѝ мина мисълта, че е противозаконно да целуваш така, както го правеше Бен Луис. Добре съзнаваше, че трябва да го отблъсне, ала не можа да устои на изкушението. Обви ръце около загорелия му врат и се отпусна с омекнали крака, замаяна от топлината на мускулестото му тяло.

Той изстена глухо от изненада и удоволствие и притисна слабините си към ханша ѝ. Ръката му се плъзна надолу и погали закръгления ѝ задник.

Джилиън светкавично отскочи назад и го изгледа през рамо, излизайки на откритото място, където бяха разпъна палатките. Той изръмжа от разочарование. Заслужаваше си го. Не беше се измъкнала от Дутра, само за да се набута в ръцете на Бен, колкото и умели да бяха те; не идваше да се злоупотребява с млади дами в затруднено положение.

Веднага след вечеря, Джилиън се оттегли в палатката и, защото Бен все още ѝ беше сърдит и тя не искаше да се мярка много-много пред погледа му. Разви постелката, която бе не по-дебела от два-три сантиметра, но се оказа изненадващо удобна. Найлоновите палатки бяха съвсем малки: височината им беше колкото да седнеш, а ширина — около метър и половина. Постелките за спане бяха широки около деветдесет сантиметра, така че отстрани оставаше половин метър за личните вещи. Палатката се затваряше със здрав, двустранен пластмасов цип. За да осигури спокойствието си, Джилиън измъкна от раницата едно руло изолирбанд, отрязва десет сантиметрова лента залепи с нея закопчалката на ципа към пода. С тази евтина и ефикасна мярка за сигурност никой не можеше да отвори палатката отвън. Здравият найлон я предпазваше от опасностите на нощната джунгла, а изолирбандът — от Бен Луис, така че можеше да спи спокойно.

Джилиън внимателно подготви координатите, които щеше да даде на Бен на следващата заран, прибра документите си и се съблече. От опит знаеше, че най-удобно е да се спи по памучна тениска и гащи. По време на експедиция никога не носеше сутиен.

Угаси фенерчето; през найлона се процеждаше слаба светлина от огъня, така че тъмнината не беше пълна. Тя бръкна в раницата, извади пистолета и го сложи близо до главата си. Чу как Бен се прибира в палатката си, която бе разположена плътно до нейната. Откъм огъня се дочуваха гласове. Ако бяха достатъчно умни, трябваше добре да се

наспят, защото им предстоеше кошмарен ден. Следвайки собствения си съвет, Джилиън се опъна и веднага заспа.

* * *

Рик гледаше с отвращение към двете палатки, разположени плътно една до друга.

— Казала му е за съкровището — измрънка той. — Копелето ще се опита да ни разкара.

В главата на Кейтс се въртеше същата мисъл, но Луис с нищо не бе показал, че очаква да намерят нещо друго освен руини. Нямаше да се безпокои толкова много, ако водачът не се бе оказал съвсем различен от онзи човек, който Кейтс си мислеше, че наема. Компетентният и властен Луис нямаше нищо общо с пропадналия мърляв пияница, когото бяха срещнали в онзи бар в Манаус.

— Не бива да го изпускаме от поглед — заяви той.

Това беше всичко, което можеха да направят засега. След като откриеха диаманта, положението щеше да се промени.

— Изобщо не съм предполагал, че Джилиън ще се хване с тоя — горчиво размишляваше Рик на глас. — Най-много ме мъчи това, че изцяло сме в ръцете ѝ. Още от раждането си ми е трън в очите.

Кейтс го изгледа с преценяващ поглед. Рик Шърууд не се отличаваше с интелигентност. Кейтс с нетърпение очакваше мига, в който Дутра завинаги щеше да затвори устата и на този хленчещ мухльо.

— Явно ти няма доверие, щом е решила да играе комбина с Луис — отвърна той. Вероятно това бе една от поредните ѝ маневри. Джилиън нямаше нищо общо с брат си: тя бе проникателна и съдържана, може би бе прозряла, че Кейтс играе двойна игра. Сближаването ѝ с Луис явно бе начин за самозащита, бе си наела бодигард, така да се каже. Той също не бе предположил подобно нещо, като се има предвид враждебността и неприязънта, която бяха проявили един към друг при първата им среща, ала Джилиън не бе първата жена, която се възползваше от предоставилата и се възможност. Изглежда, че тя бе по-умна от тях двамата, защото първа

бе прозряла действителната природа на Луис и бе извлякла полза от нея.

Да, Бен Луис бе костелив орех — храбър, непоколебим и лукав. Освен това дебнеше Дутра като ястреб и винаги беше въоръжен. Можеха да се справят с него само чрез засада.

От мига, в който напуснаха Манаус, проблемите ставаха все повече и повече. Вместо опитен водач, Дутра излезе жесток наеман убиец, който се крие от закона. Освен това не познаваше Рио Негро и трудно се оправяше в джунглата. Кейтс все пак се надяваше, че Дутра ще успее да ги изведе обратно, щом се докопат до съкровището, защото за Луис обратен влак нямаше да има.

9.

Макар и да предполагаше колко тежко ще ѝ бъде, денят беше истински кошмар. Раницата на гърба ѝ така тежеше, че към обед вече едва местеше краката си. Ремъците се впиваха в раменете ѝ, а бедрата ѝ горяха. Пътуването през джунглата не бе леко дори и без багаж, а с товар на гърба си беше чисто мъчение. Огромни усилия изискваше и вдишването на тежкия влажен въздух. Трябваше да гледа в краката си, за да не се спъне в някой корен, да избягва висящите лиани, които можеха да я омотаят в мрежата си и да носи тояга, с която да прогонва всички обезпокоени от минаването им живинки.

Бен и двамата индианци, Пепе и Еулохио, сякаш не усещаха умора, макар че Бен се къпеше в пот. Джилиън все пак се гордееше, че се справя толкова добре, колкото и носачите и далеч по-добре от Дутра. Рик и Кейтс, както и предполагаше, беряха душа, защото никога през живота си не бяха полагали физически усилия. Бен наложи бавно темпо, но двамата пръхтяха като изтощени коне и плетяха крака. Щом водачът обяви почивка, двамата се стовариха като трупове на земята, дори без да свалят раниците си.

Джилиън ловко се освободи от раницата и я пусна на земята..

— Пийни малко вода — обърна се тя към Рик. — И вземи една таблетка сол.

Нито той, нито Кейтс се помръднаха.

— Пийнете малко вода! — настоя тя.

Рик я погледна с едно око.

— Ти пък какво си се загрижила за нас? — злобно се заяде той.
— Проклетата кучка!

— Не е зле да я послушате. — Тонът на Бен не търпеше възражение. — Тя е много по-печена от вас. Ако искате да се почувствате по-добре, не е лошо да последвате съвета ѝ. Ще ви зарежа тук, ако не се движите в крак с останалите.

Кейтс безмълвно се протегна за манерката с вода. Джилиън го видя как преглъща таблетката сол. Изразът на лицето му не беше

особено дружелюбен — идеята да бъде зарязан сам наред джунглата май изобщо не му се нравеше, тъй като в края на краищата той бе финансирал експедицията. Джилиън си помисли, че Бен бе нагъл поне за двама.

Рик с неудоволствие последва примера на Кейтс и скоро се почувства по-добре; дори можа да хапне малко от храната, приготвена от Пепе.

Щом започнаха да се стягат за тръгване, Рик бавно се приближи към раницата на Джилиън.

— Що не вземеш моя багаж, пък аз ще взема твоя — хапливо рече той. — Мисля, че тогава няма да се дуеш толкова. Бас лоя, че след час ще изплезииш език. Нямахте да издържиш досега, ако носеше целия дял от товара си.

Джилиън не можеше да си представи с какво бе заслужила това враждебно отношение; бързо се извърна настрани, за да скрие болката в очите си. Глупаво беше, защото познаваше добре Рик и знаеше, че не може да очаква благодарност от него, но все пак той й беше брат и не можеше да го зачеркне от живота си. Може би някога този ден щеше да настъпи, но не още, и все пак бе изненадана, че е толкова засегната от грубите му нападки.

Тя не искаше Рик да носи нейната раница заради пистолета, но не искаше да настоява. Всъщност й беше все едно.

— Не пипай раницата й — процеди Бен, пристъпвайки към тях. Изобщо не му пукаше какво ще каже или ще си помисли Рик Шъруд. — Багажът й тежи точно толкова, колкото и твоя, тъпо копеле такова! Ако искаш, вдигни двете раници, за да сравниш теглото им, но после много внимателно ще оставиш на земята багажа на Джилиън и ще държиш шибаната си уста затворена, чу ли ме добре?

Рик стоеше надвесен над раницата и го гледаше злобно.

— Вдигни я! — изсъска Бен.

Рик бавно се наведе и повдигна раницата. Чертите на лицето му се изкривиха от изненада и той стрелна погледа си към Джилиън. Сетне устните му се извиха презрително и той стовари раницата на земята.

— Вдигни я! — Думите му изплюяха като камшик. — Казах много внимателно, нали чу? — Той стоеше с разкрасени крака и леко

наведена встрани глава. Ръцете му висяха отпуснато край тялото, но изглеждаше като човек, който всеки момент ще се хвърли в атака.

В очите му блестеше дива ярост. Рик внимателно постави раницата на земята и безмълвно тръгна към своя багаж.

— Съгласен съм с Луис — процеди през зъби Кейтс, сграбчи Рик за рамото и го дръпна настрана. — Дръж затворена шибаната си уста. Хич не ми пука, че мразиш сестра си и в червата. Ако дрънкаш много-много, тя може и да реши, че не си струва да се занимава с нас и двамата с Луис ще ни зарежат като едното нищо. Не я ядосвай и не се заяждай с нея, защото аз ще се ядосам.

Мрачното лице на Рик бе червено от яд, но за първи път реши да последва дадения му съвет и да държи устата си затворена.

Джилиън вдигна раницата си, мушна ръцете си под ремъците и ги прикрепи на гърдите си. Бен се приближи до нея и я попита дали всичко е наред.

Смисълът на въпроса му не ѝ стана много ясен. Питаше я дали е обидена от хапливите нападки на Рик или пък дали ѝ е много тежко. Откакто продължиха пеша, поведението на Бен се бе променило твърде много: беше бдителен и предпазлив като диво животно, присвитите му очи непрестанно се стрелкаха във всички посоки и не изпускаха и най-малкото потрепване; тонът му бе рязък и авторитетен. Нямаше и място за съмнение, че Бен Луис е най-добрият водач по долината на Амазонка. Дори и външният му вид се бе променил: крачолите на панталона му бяха напъхани в ботушите, стигащи до средата на глезена, а ризата му бе затъкната в панталона. Носеше пистолета си в кобур, който висеше отпуснато на стегнатото му бедро и ѝ приличаше на каубой от стар уестърн. Двуостро мачете стърчеше от торбата, прикрепена на кръста му, а голямата пушка бе праметната през лявото му рамо. Може би това солидно бойно снаряжение бе изиграло голяма роля за уплахата и поражението на Рик.

— Всички готови ли са? — попита Бен. — Тръгваме!

Той поведе колоната, разчиствайки пътя с мачетето. Пепе и Еулохио го следваха с една от носилките, а зад тях вървеше Джилиън. Подир нея се движеха по двойки Хорхе и Флориано, Висенте и Мартим, Хоаким и Дутра. Рик и Кейтс завършваха колоната, мъчейки се със сетни сили да вървят в крак с останалите.

Краткият отдых бе дал възможност на Джилиън да възстанови силите си, но след като изминаха два часа, всяка крачка започна да ѝ коства огромни усилия. Ремъците на раницата се впиваха в мускулите на раменете ѝ; скоро лекото придърпване прерасна в непоносима болка. Тя се опита да ги размести, ала раницата се наклони на една страна и ѝ натежа много. Джилиън пъхна палците си под ремъците, за да намали натиска върху разранените места — иначе нямаше да може да издържи до края на прехода. Трябваше да измисли някакви подложки, които да предпазват кожата ѝ.

Краката ѝ я боляха, но държаха. Тя тичаше по пет мили всеки ден и редовно вдигаше тежести, но с тежък товар се свиква само след като го носиш известно време. Освен това дните, прекарани в безделие на лодките, бяха влошили формата ѝ. Джилиън знаеше, че на третия ден ще ѝ олекне; проблемът беше как да издържи дотогава.

— Раменете сигурно ви болят от ремъците, сеньора? — тихо я попита Хорхе.

Тя се извърна с усмивка назад.

— Да. Утре ще сложа нещо отдолу.

— Сложете раницата на носилката. Няма да ни натежи много.

— Благодаря за предложението — отвърна тя, трогната от загрижеността му. — Но щом съм тръгнала на експедиция, трябва да нося своя дял от багажа.

— Но вие сте жена, сеньора. Не бива да носите мъжки товар.

— О, защо не? Аз съм много силна — скоро товарът няма да ми прави никакво впечатление.

— Надявам се. Ако ви стане тежко, ние ще го вземем при нас.

Бен долови гласовете им и погледна през рамо. Бързо прецени състоянието на Джилиън с набитото си око. Сигурно беше доловил същността на разговора им. Без да каже нищо, явно доволен от видяното, той се обърна и продължи напред.

Може би от загриженост, или пък от предпазливост, Бен обяви край на дневния преход цели два часа преди залез слънце. Джилиън разкопча ремъка на гърдите си и с удоволствие се освободи от тежкия товар, мръщейки се от болка, защото цялото ѝ тяло бе изтръпнало и вдървено. С най-голяма радост щеше да се стовари като труп на земята, ала имаше още работа за вършене. Трябваше да разчистят

свободно пространство, за да опънат палатките и Джилиън нахлузи чифт ръкавици, преди да се хване за мачетето.

— Внимавай за змии — извика Бен.

— Благодаря за предупреждението — измърмори тя. — Не съм вчерашна.

— Някоя отровна змия като едното нищо може да те дебне, скрита в опадалата шума.

Проклетник! Джилиън преустанови за миг сеченето и внимателно огледа земята около краката си. Не подценяваше опасността от змии и винаги се оглеждаше предварително, ала сега думите на Бен я притесниха и тя отново се взря във влажната почва. Ухапването от змия е много страшно нещо. Въпреки че разполагаха с противозмийски серум, срещу отровата на някои особено опасни видове нямаше лек.

Щом разчистиха достатъчно свободно пространство, бързо опънаха палатките в кръг, а в средата накладоха лагерния огън. Рик и Кейтс разгънаха леките си походни столове и се наместиха в тях; лицата и телата им говореха за крайно физическо изтощение. Бен не ги накара да помагат, защото това явно не им беше по силите.

Пепе започна да готви и всички се скупчиха около него. Разговорите бяха повърхностни и откъслечни, тъй като хората бяха твърде уморени от прехода. Веднага щом се нахраниха, Джилиън се оттегли в палатката си. Беше показала на Бен следващия ориентир на картата и той каза, че са им необходими поне три дни, за да го достигнат. Дотогава нямаше нужда да прави никакви изчисления или да се консултира със записките си. Трябваше само да си почива точно това имаше намерение да направи.

След като залепи ципа с изолирбанд, тя се съблече избърса тялото си с влажни кърпички за еднократна употреба, като обърна особено внимание на стъпалата си. Една гъбична инфекция в джунглата лесно може да превърне живота в ад. Всяка сутрин Джилиън поръсваше обувките и краката си с противогъбична пудра, но и най-малката раничка или охлузване трябваше да бъдат лекувани своевременно, преди да са се превърнали в огромен проблем. Чистите чорапи бяха жизнено необходими като храната. Добре, че ботушите ѝ бяха стари и не я убиваха никъде.

Джилиън се почувства значително по-добре. Облече си чисто бельо и с дълбока въздишка се опъна на постелката.

— Джилиън!

Това беше гласът на Бен. Тя въздъхна отново, но този път не от облекчение.

— Какво има?

— Имаш нужда от една здрава разтривка. — Чуваше го как ровичка за ципа. — Проклетият цип е запънал някъде.

— Не е. Залепен е от вътрешната страна.

— Отлепи го тогава.

— Чувствам се добре. Нямам нужда от разтривки.

— Освободи ципа. — Гласът му бе тих и спокоен, но не търпеше възражение.

Тя погледна намръщено по посока на гласа му.

— По-добре утре да умра от болки отколкото да се подложа на тъй наречената ти разтривка — без заобикалки заяви тя. — Трябва да съм напълно превъртяла, за да те пусна вътре.

Бен въздъхна.

— Обещавам ти, че няма да те закачам и да те опипвам.

— Откъде-накъде съм длъжна да ти вярвам?

— Давам ти честна дума.

Джилиън се разколеба. Една разтривка щеше да ѝ дойде като дар божи: мускулите ѝ бяха толкова схванати, че умираше от болки при най-незначителното движение. Утрешният ден щеше да се превърне в живо мъчение, ако не успееше да се пребори с мускулната треска. Защо да търпи болка, когато ѝ се удаваше прекрасната възможност да я облекчи? Понякога здравият разум е нещо много неудобно и измамно. Ако откажеше разтривката, щеше да се чувства непорочна и многострадална. Последната дума не ѝ се хареса особено много. Практичната Джилиън прецени, че не си струва да отхвърля предложението на Бен.

— Добре — измърмори тя. — Но при първото грешно движение, ще те прасна с нещо по главата. — Тя с мъка седна, отлепи лепенката и дръпна ципа.

— Да не би да си носиш чантичката? — Бен изпълзя в палатката, която веднага заприлича на кукленска къщичка. Носеше лампа и шише

със спирт. С повдигната вежда изучи „секретното“ заключване на ципа и се ухили.

— Върши работа — каза тя.

— Сигурно. Хайде, лягай по корем.

Тя схванато се обърна и се стовари на постелката.

— Всъщност не съм чак толкова зле.

— Сигурен съм, че разтривката ще облекчи болките ти. Вечерният ти тоалет много ми харесва.

Не беше се изчервявала от години, но сега усети как лицето ѝ пламва. Ако беше по бански, тялото ѝ щеше да бъде по-разголено, но обстоятелството, че беше по бельо, я притесняваше. Бен сигурно вече се облизваше, доволен от ефекта на неприличната си забележка. Тя заби пламналото си лице в постелката, съжалявайки, че не му е цапнала един за всеки случай.

Острата миризма на спирт я удари в носа. Бен изсипа доста обилно количество от течността в шепата си и започна да я втрива в краката ѝ. Започна от глезените, движейки се плавно нагоре. Мачкаше и разтриваше схванатите мускули. Джилиън изстена от удоволствие, щом Бен започна да описва плавни, постепенно стесняващи се кръгове около изтръпналите ѝ прасци, сетне затаи дъх от болка, когато ръцете му замачкаха бедрата ѝ.

— Отпусни се — тихо прошепна той. — Болката ще изчезне.

Движенията на силните му пръсти бяха бавни и настоятелни. Джилиън през цялото време очакваше, че ръцете му ще се плъзнат там, където не им е мястото, но Бен невъзмутимо продължаваше вещия масаж и подир малко тя почувства такова царско облекчение, че се отдаде изцяло на блажените усещания. С всяко бавно движение на ръцете му напрежението я напускаше. Тя започна да издава тихи гърлени звуци и ѝ стана неудобно, тъй като те ѝ се сториха твърде неприлични.

— Обърни се — рече той.

Бен масажираше предната част на бедрата, прогонвайки болката.

— Предполагам, че си в добра форма. Хубави, силни крака. По едно време си мислех, че брат ти и оня тип няма да издържат. Пролазиха в палатките си веднага след тебе. Дори нямаше да свалят и ботушите си, ако не ги бях накарал.

— Те изобщо си нямат представа с какво са се нагърбили — сънливо измърмори Джилиън.

— Не ги подценявай чак толкова много. Хайде, обърни се пак по корем и си свали фанелката.

Спеше ѝ се, но не чак толкова много. Отвори очи и го погледна.

— Не мога да втрия спирта, ако не се съблечеш. Виж какво, няма да те нападам тази вечер. Не обичам да правя любов със заспали и схванати жени. Раменете и гърбът ти са вдървени, и ако не ги разтрия тази вечер, утре ще умреш от болки. Много добре го знаеш, така че не се опъвай.

Тя изобщо не му вярваше, но досега се бе държал добре, а и масажът ѝ донесе такова облекчение. Изглежда го заплашително, обърна се по корем и бързо изхлузи фанелката си.

Чу го как се хили, но не каза нищо. Бен сипа малко спирт на гърба ѝ и яхна кръста ѝ. Затвори очи и започна да се укорява наум. Как можа да постъпи така глупаво?

Бен се наведе напред и започна силно да разтрива схванатите ѝ рамене. Когато пръстите му се забиха във вдървените мускули, тя подскочи от болка и изстена високо.

Бен бавно обработваше мускул след мускул, отнемайки напрежението му. Тя усети как се отпуска и се унася. Заедно с болката той изтръгваше и силите ѝ. Мачкаше и разтриваше всяко стегнато възелче, сетне го галеше с бавни плавни движения, докато и последната следа от напрежение го напуснеше. Бен си разбираше от работата.

Щеше да му повярва, че е дошъл да я разтрие от съчувствие и желание да облекчи болките ѝ, ако не усещаше как твърдият му член се трие в задните ѝ части. Щом се наведеше напред, възбуденият му пенис силно се притискаше към нея. Но той не правеше нищо друго, срещу което би могла да се възпротиви и ѝ бе донесъл такова облекчение, че нямаше сили да го отхвърли. Просто лежеше отпуснато, задрямваше и отново се пробуждаше; искаше ѝ се да усеща тези силни ръце по тялото си още безкрайни часове. О, това бе раят...

Бен я погледна и устните му се изкривиха в напрегната, мрачна усмивка. Тя спеше. Той беше яхнал твърдия ѝ, закръглен, почти гол задник; от около половин час триеше пениса си в него и беше толкова

възбуден, че целият трепереше от желание да я обладае, а тя спеше. Спокойно и блажено.

Щеше да има късмет, ако можеше да дремне поне час-два през тази нощ. Беше зърнал за миг гърдите ѝ, докато си сваляше фанелката и тази картина го измъчваше. Бен харесваше едри, пищни гърди, а нейните бяха малки и твърди, не притежаваха онези пълнота и тежест, които замайваха главата му, така че той се чудеше защо е толкова очарован от стегнатия прибран бюст на Джилиън. Искаше да види зърната ѝ, да ги докосне, да ги целуне. Обичаше вкуса на женските гърди. Тя лежеше под него полугола и спяща. Само трябваше да я преобърне и да насити желанието си. Дори нямаше и да я докосне.

Бен изпсува през зъби, докато се изправяше и затваряше шишето със спирта. Как можа да ѝ даде онова тъпо обещание? Какво му беше станало? Не можеше да повярва, че ѝ е дал дума да не я докосва — сигурно бе превъртял. Тя лежеше под него напълно безпомощна, а той не смееше дори да я преобърне и да опипа гърдите ѝ.

Бен гледаше буйната грива от лъскави кестеняви коси, която се стелеше по голите ѝ рамене, дългите мигли, хвърлящи сянка по страните ѝ, нежната извивка на устните ѝ. Стенанията и въздишките ѝ толкова много приличаха на звуци, предизвикани от силно сексуално удоволствие, че той си представяше, че е дълбоко в нея и тя стене в ухото му. Въобразяваше си как твърдото ѝ, гладко, мускулесто тяло трепери от възбуда под него, а ханшът ѝ се повдига и се люлее от тласъците на члена му. Представяше си как стройните ѝ бедра обгръщат здраво кръста му и той се движи все по-бързо и по-бързо, водейки я към кулминацията... О, Боже... колко силно я желаше...

Той потръпна и прогони възбуждащата картина от съзнанието си. По този начин само се измъчваше. Никога не бе желал толкова силно никоя жена, бе изцяло завладян от Джилиън, бе неин покорен пленник. Беше глупаво да желаеш една-единствена жена, когато светът е пълен със стотици милиони възбуждащи красавици. Да бъдеш покорен от една-единствена жена означаваше, че всички останали са изгубили притегателната си сила за тебе. Трудно можеше да си го представи. Кой нормален мъж би искал да му се случи нещо подобно?

Може би тук се криеше истината — беше ли нормален наистина или бе превъртял. Как иначе щеше да ѝ даде онова глупаво обещание?

При все това бе щастлив да стои в тази тясна палатка, с удоволствие я наблюдаваше как спи, наслаждавайки се на влудяващата близост на полуголото ѝ тяло.

Проклетата му Джилиън! За какъв го мислеше, за скопец ли? Как можа да заспи само по гащи и с възбуден мъж до себе си? Та тя трябваше да бъде нащрек и да го дебне — той като едното нищо щеше да я обърне по гръб и да я убеди най-сетне да свали гащите си. Как смееше да подценява толкова обидно мъжествеността му, че дори и да не се безпокои, че той може да я съблазни!

Лесно можеше да ѝ покаже по какъв погрешен път е тръгнала. Можеше да я докара до оргазъм, преди да се е събудила напълно; щеше да се гърчи в обятията му, да го моли да я обладае и да свърши в сладки мъки. Бен определено предпочиташе да прекара нощта тук, отколкото в своята палатка. Само ако не беше онова тъпо обещание!

Той въздъхна, вдигна тънката памучна фанелка и зави гърба ѝ, за да не вижда закръглената гърда под мишницата ѝ. Нямахше смисъл да се измъчва повече. Сложи ръка на рамото ѝ, погали за миг нежната гладка кожа и леко я разтърси.

— Събуди се, сладурче. — Гласът му бе спокоен, но странно натежал и дрезгав. Прочисти гърлото си.

— Хм? — измърмори тя.

— Тръгвам си. Стани да си залепиш ципа.

Натежалите клепачи се повдигнаха и сънливите зелени очи се спряха върху лицето му. За миг изразът им бе нежен и топъл; сетне очите ѝ се свиха като цепки и го изгледаха подозрително. Тя слепешком потърси фанелката си и се смути, когато забележа, че гърбът ѝ вече е завит с нея.

— Не се притеснявай. Нищо не е станало. Бас ловя, че тръгна ли да те чукам, сладурче, няма да можеш да спиш.

Джилиън грабна фанелката и покри голите си гърди. Страните ѝ се зачервиха от непристойната му забележка, но не му отвърна, само го гледаше с искрящ поглед.

— Благодаря за масажа — сухо изрече тя. — Много ме облекчи.

Той повдигна вежди.

— Удоволствието беше изцяло мое.

— Сигурно, но все пак ти благодаря.

— Ще бъда на твое разположение и утре вечер, ако държиш предварително да си запазиш час.

Тя понечи да му каже, че няма да има нужда от услугите му, ала замълча от предпазливост. Надяваше се, че до утре мускулната треска ще премине, но в противен случай един масаж би бил добре дошъл.

— Ще изчакам до утре вечер. Ако си зает, ще почакам.

Той махна с ръка.

— Не забравяй, че услугите ми са високо ценени.

— Сигурна съм.

Той се наведе и я целуна.

— И ти забранявам да ме опипваш — прошепна Бен и тя се разсмя. Той най-безсрамно засили натиска и провря езика си между зъбите ѝ.

Беше прекрасно както винаги, дявол го взел. Тя потръпна и отмаляла отвърна на целувката му, наслаждавайки се на вкуса на устните му. Гърдите ѝ инстинктивно се стегнаха, готови да посрещнат ласките му. Ами ако той решише да плъзне устните си надолу към зърната ѝ? Ако го правеше така изкусно, както се целуваше, с нея беше свършено. Ако Бен правеше любов със същата бавна чувственост, тя щеше да полудее от удоволствие.

Не биваше да го оставя да я целуне, защото най-върлият ѝ враг беше изкушението. Тя беше жена, а не статуя, а Бен Луис беше мъж и половина. Желаше го страстно.

Отвърна на целувката му: устните ѝ бяха горещи и влажни от желание, езикът ѝ търсеше неговия. Усети как Бен потръпва и остана много доволна, че и тя може да предизвика у него същата бясна страст.

Сетне той се откъсна от нея с блестящи очи и сериозно лице. Влажните му чувствени устни все още носеха спомена за нейните, сякаш целувката им продължаваше.

— По дяволите — изруга той и сграбчи лампата и шишето със спирта. Дръпна рязко ципа, изпълзя навън, извърна се и я погледна. — Никога повече няма да давам подобни идиотски обещания. Залепи си скапания цип!

— Ще го залепя — тихо отвърна тя. Пипнешком намери лепенката и я прикрепил на старото ѝ място върху закопчалката на ципа. Сетне легна на постелката и се опита да заспи, но сърцето ѝ щеше да се пръсне. Гърдите я боляха: зърната им бяха втвърдени и пулсираха.

Тя напипа в тъмното смачканата фанелка и я облече, като се надяваше, че така ще облекчи болката.

Нямаше да има друг масаж, ако ще да се схванеше цялата. Много добре знаеше какво ще се случи. Искаше го прекалено много, за да може да устои на близостта му, а той изобщо нямаше и да се опитва да се съпротивлява. Наместо това щеше да използва всякакви начини, за да събори защитата ѝ, която и без друго не беше здрава. Точно в този миг тя дори изобщо не съществуваше.

10.

На третия ден, когато равнината около реката започна да отстъпва пред планините, теренът започна да става по-труден. Джилиън се придвижи по-напред в редицата, така че беше точно зад Бен и внимателно се взираше пред себе си.

— Какво търсиш сега? — възропта той, макар че знаеше защо се оглежда. Опасността можеше да ги очаква над главите им или пък да изскочи на пътя точно пред тях; можеше да ги нападне от растителността; можеше да пристигне под формата на стрела, защото по-изолираните племена се дразнеха страшно, ако някой навлезеше в тяхна територия. Опасността можеше да се появи и под формата на рояк пчели. Негова работа беше да забелязва всяка подробност, да бъде готов за всичко. По-рано през деня беше уловил силната неприятна миризма на глиган и бяха направили доста голямо отклонение, за да избегнат неблагоприятната среща със сърдитото и опасно дяволско прасе. Отклонението изнерви Джилиън, въпреки че Бен я увери, че са се върнали към първоначалния курс.

— Гледам за планина с плосък връх — отвърна тя.

— Колко близо до нея трябва да сме?

— Не знам. Всъщност е без значение, защото няма да я изкачваме. Тя е само един от ориентирите ни. Би трябвало да започне да се вижда, един ден след като сме започнали да изкачваме терена.

— О, боже! — възкликна той — Не предполагам, че инструкциите са толкова подробни.

Тя присви очи зад него, като си мислеше колко щастлива би била да го удари с камък точно по средата на изпотения му гръб, макар че камъкът сигурно щеше да отскочи от твърдите му мускули. Предишния ден се беше ядосал на ръкавите на ризата си, защото ограничаваха движенията му, докато сечеше изпречилите се на пътя им лиани, и просто ги беше откъснал. Мускулите играеха и се издуваха при всяко движение на голите му ръце и това караше стомахът ѝ да се свива.

— Предполагам — продължи той, — че ако не видиш тази планина с плосък връх, след като сме вървели един ден, ще се върнем обратно и ще започнем да маршируваме напред-назад, докато я откриеш.

Може би ще трябва да се прицели в главата му, помисли си тя със задоволство. Вероятно главата му беше най-твърдото нещо у него, но ако подбереше по-голям камък, може би щеше да направи някоя и друга вдлъбнатина и така да го накара да ѝ обърне внимание.

— Каква чудесна идея! — каза сладко на глас тя. — Значи няма нужда да се безпокоя, ако не я намерим веднага.

Той беше разбрал, че захарният тон в гласа ѝ означаваше, че си мисли как да му каже или да му направи нещо особено неприятно, затова хвърли бдителен поглед през рамо. Изразът на лицето ѝ определено не беше сладък. Изглеждаше така, като че ли замисляше отсичане на някои части от тялото му и предчувстваше удоволствието. По дяволите! Никога пред това не беше срещал жена като нея — силна, самоуверена и уравновесена. Разбира се, не това бяха качествата, към които той изпитваше особено влечение. Винаги беше предпочитал доброто чувство за хумор, липсата на задръжки и способността да се кикотиш на всичко. Определено Джилиън не притежаваше последните две качества, макар че имаше фино, леко злобно чувство за хумор, което го държеше нащрек. Не можеше да я спласи, не можеше да я смути, не можеше да я съблазни. Започваше да се чуди дали въобще би могъл да ѝ направи нещо.

Повече от две седмици той рядко ѝ разрешаваше да се отдалечава на повече от три метра от него и беше извън обсега на погледа му, само когато задоволяваше природните си нужди и след като дръпнеше ципа на палатката си през последните три нощи. Но дори и когато задоволяваше природните си нужди, той се въртеше наоколо, като внимаваше да не се появи Дутра. Такъв наложен близък контакт вече би го накарал да откачи от скука, ако беше която и да е друга жена. Разбира се, и Джилиън го караше да подлудява, но не от скука.

Истината беше, че той се чувстваше притеснен и раздразнен, че тя не е до него нощем, за да може да я пази. Какво ли би станало, ако Дутра се опиташе да влезе в палатката ѝ? Разбира се, Кейтс явно му беше набил в главата, че трябва да се държи възможно най-прилично по време на пътешествието навътре в джунглата, но това не

означаваше, че Бен му бе повярвал дори и за момент. Джилиън използваше хитрината с лепенката, за да запечата ципа на палатката от вътрешната страна, и имаше и пистолет, но какво би станало, ако Дутра просто разрежеше плата? Дали Джилиън щеше да го чуе и да се събуди на време? Беше доказала, че е повече от способна да се справя с различни ситуации. Всъщност, почти през цялото време беше една крачка пред него, което го вбесяваше адски. Но въпреки това той се безпокоеше и нервничеше, защото ако не я получеше скоро, щеше или да експлодира или да се превърне в бръщолевещ идиот.

Когато я върнеше цяла целеничка в Манаус, щеше да се заключи с нея в някоя хотелска стая и нямаше да излезе оттам, докато не намереше нова работа като водач, което би му отнело поне месец. Цял месец да се любиш... Той се впусна за миг в доста живи фантазии. След това сви очи, когато се сети, че ако приеме друга работа, ще трябва да я остави сама, а когато се върнеше, тя сигурно щеше да е изчезнала. Независимата госпожица Шъруд щеше да се е качила на самолета за Щатите или пък щеше да се е отправила някъде надалече да изкопава стари кости от земята.

Спря на място и се обърна, за да я изгледа страшно. Зад нея цялата колона се люшна и също спря, но той не благоволи да ги удостои с вниманието си.

— Да отидеш на мястото, което ти посочих! — изстреля той и се обърна, за да отсече яростно една лиана.

— Загубен си, Луис — каза приглушено тя, като тръгна пак след него. — Топлината те е побъркала.

— Не е топлината — дойде неговият отговор, — а критичното натрупване на сперма.

— Разбирам — трябваше да захапе устната си тя, за да не избухне в смях. — Умът ти се е задръстил.

— Абе нещо се е задръстило, ама не е умът ми.

Гласът му звучеше толкова раздразнено, че ѝ се искаше да го потупа по главата и да го успокои, но не смяташе, че ще оцени жеста ѝ. Вместо това, попита:

— Ако ти е толкова трудно без жена, как си издържал по време на другите експедиции?

Той я погледна пак през рамото си, като наситено синьото на очите му проблясваше в зеленикаво оцветения полумрак:

— Обикновено не е.

— Какво не е?

— Трудно.

— Какво е различното при това пътешествие?

— Ти.

— Какво, напомням ли ти за нещо?

— Нещо такова — той отново беше снижил глас.

Тя млъкна, но се усмихваше. Значи се чувстваше разочарован. Добре. Точно това заслужаваше.

Той внезапно спря отново и застана неподвижно. Тя се плъзна настрана, за да не се блъсне в него. Зад нея всички също спряха и нещо в неговата неподвижност я накара да застане нащрек. Бен бавно свали пушката си.

Прошепна нещо на Пепе на езика на туканите и жилавият малък индианец също му отвърна тихичко.

— Назад — прошепна Бен. — Много внимателно, без никакъв звук.

Лесно беше да се каже, но трудно да се направи. С мълчаливите подканяния на Пепе и Еулохио, всички те се върнаха назад, като внимаваха къде стъпват, за да не изпраци някоя съчка под краката им и използваша ръцете си, за да отстранят клоните по пътя си, като бавно изминаваха сантиметър след сантиметър по обратния път много по-внимателно, отколкото на идване.

Бен спря отново. Джилиън се опита да види какво става, но широкият му гръб блокираше гледката. Той направи леко движение с китката си, което я накара да замръзне на място.

Тогава го видя. Очите ѝ внезапно различиха контура му в сред гората, която го заобикаляше. Свирепи очи, златисти и хищнически, фокусирани върху Бен, който водеше колоната. Великолепна златиста кожа, напръскана с черни петна и сливаща се почти напълно с пъстрите листа. Шарена опашка, чийто край мърдаше, като че ли си имаше свой собствен живот.

Ягуарът се беше свил в засада и мощните му мускули се бяха издули. А мускулите на Джилиън бяха така напрегнати, че едва можеше да диша. Искеше да погледне настрана от голямата котка, защото чувстваше, че тя като че ли я хипнотизира, но не можеше да откъсне очи от нея, защото се страхуваше, че ще скочи.

Сега, когато не се движеха, влажността като че ли се увеличи и интензивният аромат на джунглата ги обгърна, но този път примесена и с друга миризма — с острия мирис на голямата котка. Потта започна да се стича по слепоочията ѝ и да смъди в очите ѝ. Стояха неподвижни толкова дълго, че птиците, които обикновено се плашеха от тях, започнаха отново да пеят. Малки ярки колибри се стрелнаха наблизко, а огромна пеперуда с осемнадесет сантиметрови преливащи във всички цветове на синьото крила запърха около дулото на пушката, даже кацна за момент върху нея, преди да продължи бавния си полет из джунглата. Високо над главите им маймуните си крещяха нещо една на друга по обичайния начин. Гущерчетата продължиха да си похапват мравки и термити, като езиците им изкачаха и се прибираха с хипнотизираща честота.

А те стояха там, приковани от немигация жълт поглед на голямата котка.

Ако ягуарът нападнеше, Бен трябваше да го убие. Ако някой зад нея направеше безразсъдно движение, можеше да предизвика атаката му. Започна да се моли поне веднъж Рик да обуздае нетърпението си.

Тогава изведнъж маймуните започнаха тревожно да крещат и тя вдигна поглед. Някъде там горе започна лудо боричкане, невидими клони се разклатиха и накараха висящите лиани да танцуват и да се тресат. Бен продължаваше да не мърда. Тя чу дълбоко, грубо покашляне и косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Когато погледна отново, ягуарът беше изчезнал.

Като че стояха там цял час. Сигурно беше изтекло толкова време. Зад нея някой, Рик или Кейтс, издаде някакъв нетърпелив звук, който бързо беше заглушен от предупредителния жест на Еулохио. Най-накрая Бен даде знак на Пепе да отиде до него. Носилката беше оставена внимателно на земята и Пепе се промуши покрай Джилиън. Той и Бен се плъзнаха безшумно напред и след десет минути се върнаха, като вървяха нормално. Въпреки това очите им продължаваха внимателно да оглеждат всеки храст или дърво.

— Ягуар — каза кратко Бен.

— О, по дяволите! — Възмущението на Рик се чувстваше ясно в гласа му. — Искаш да кажеш, че висяхме тук цял час, заради една проклета котка? Защо просто не я застреля?

— Щях да го направя, ако ни беше нападнала. Но не ни атакува. Нямахме смисъл да я убивам. — Не искаше да споменава дори, че съществуват строги закони срещу убийството на големите хищници. Шърууд въобще не го беше еня за това, затова продължи. — Не искам да стрелям, освен в краен случай. Не само защото наоколо има племена, които смятат ягуара за божество и хич няма да са любезни с нас, ако убием животното, но и не искам никой да разбере точното ни местонахождение.

Очевидно тези две причини успокоиха Рик и той изостави темата. Без да се бавят, продължиха пътя си, но през следващите няколко мили всички бяха нервни и оглеждаха внимателно храсталака, да не би голямата котка на точки да се е скрила там.

Джилиън не беше видяла планината с плоския връх. Каза си да не се паникьосва, все още не бяха изминали един ден път от момента, в който теренът започна да се изкачва. Може би нямаше да намери планината до утре. Но не усещаше промяна в хоризонта, макар че не виждаше по-далеч от няколко метра във всяка посока. Започна да се безпокои, че ако са встрани от точния маршрут, макар и малко, няма да може да види планината. Пътят под краката ѝ също започна да става все по-неравен и трябваше да внимава повече къде стъпва. Ако трябваше да вървят така през първия ден, нямаше да могат да изминат и половината разстояние. Всички те бяха попривикнали към движението, макар че беше само третият им ден, но все пак почувства, че дишането ѝ става все по-накъсано и краката я заболяха.

Може би Бен чуваше дишането ѝ, защото забави крачка. Сега вече тя знаеше защо тялото му е така твърдо. Ако някъде по него имаше и грамче тлъстина, то трябваше да е изгоряло още през първия час път. Мачетето му никога не спираше, като леко разсичаше растителността пред тях, за да разчисти пътя за хората, които го следваха. Крачките му никога не се колебаеха, вниманието му никога не се отклоняваше.

Бен и двамата тукани не бяха загубили много от теглото си, защото бяха само мускули, още когато тръгнаха, но всички останали бяха отслабнали. Джилиън подозираше, че е свалила около два и половина килограма, панталоните ѝ бяха станали широки около талията и бедрата ѝ. Можеше и да не намали повече теглото си, защото мускулната ѝ маса щеше да се увеличи от движенията и щеше да

компенсира разликата, но щеше да изгуби още няколко сантиметра от обиколките си и затова започна да се чуди как ще задържа панталоните на талията си. Коланът ѝ вече беше стегнат до последна възможност. Явно трябваше да си изплете нов от лиани.

Над главите им изтрещя гръмотевица и чуха как първите капки дъжд започнаха да ромолят върху листата над тях. Дърветата образуваха такъв чадър, че малко дъжд всъщност падаше директно на земята. Вместо това той капеше от листата или се стичаше на струйки по стволите на дървата и лианите. Нямаше начин да избегнат намокрянето, освен ако не изгубеха два-три часа да изчакат листата да спрат да капят, но все пак спряха да вървят, когато валеше най-силно и се скриха под мушамите, които носеха. Тя се страхуваше от първия час след дъжда, защото тогава влажността беше най-голяма и джунглата буквално се изпаряваше под жарещото екваториално слънце.

Този ден бурята беше кратка и след половин час тръгнаха отново, като едва не се давеха, вдишвайки тежкия въздух. Влажността беше толкова силна, че разговорите обикновено се свеждаха до минимум през тази част от деня, а допълнителните усилия да преодоляват препятствията по неравния път влошаваха още повече нещата.

Не беше разбрала колко високо се бяха изкачили, докато изведнъж растителността не изтъня и слънцето не проблесна през нея, като почти я ослепи. Намираха се от едната страна на клисура, по чието дъно се виеше плитък сребрист поток. Планините, които се извисяваха над главите им, бяха мълчаливи и древни, сякаш необезпокоявани от времето на създаването им преди милиони години. А вдясно пред нея се виждаше планина с широк, плосък връх, която беше по-малка от останалите. По-скоро незначителна планина, сънлива и мирна, която не представляваше никакво предизвикателство.

— Бен — каза тя, — ето я.

Той спря и погледна, като очите му автоматично се насочиха към най-високите върхове, които бяха заострени и неравни. След това погледът му се плъзна надолу и спря върху плоската планина пред тях.

— Добре — каза той. — Ще повървим още малко и ще издигнем лагера, докато ти изчисляваш координатите за следващия маршрут. Освен ако не се е случило нещо с ушите ми, пред нас май има малък водопад. Ако Пепе разреши, довечера ще можем да се измием.

* * *

Имаше, водопад, не много голям, не много силен, просто триметрова стена от вода, която се изливаше от скалистия ръб, издълбан през вековете от постоянното блъскане на потока в скалите при стремежа му да си пробие път към Рио Negro и към самата Амазонка. Пепе и Еулохио казаха, че няма опасност. Само Дутра не беше особено ентузиазизиран от идеята за баня, но тръгна неохотно с другите. Джилиън остана в лагера и доволна очакваше своя ред. Бен също остана. Тя го погледна хладно.

— Ако смяташ да се къпеш заедно с мене, не си познал.

— Да не би да искаш да се съблечеш напълно и да се къпеш, без някой да те пази? — отвърна ѝ той спокойно. — Аз ще пазя, докато ти се къпеш, а след това ще си сменим местата. Щях да отида с мъжете, но не ми хареса идеята да те оставя сама тук. Разбира се, ако нямаш нищо против Дутра да те гледа...

— Разбрах.

Не ѝ харесваше планът му, но го прие по необходимост. Не беше чак толкова скромна, просто не обичаше да се съблича пред други хора. Нямахте да ѝ бъде удобно да стои гола пред Бен, а ако човек се замисли, нямаше да бъде и много безопасно, но алтернативата беше да си остане мръсна, а тя вече едвам се понасяше. Щеше да стои с гръб към него и да приключи възможно най-бързо. Наистина щеше да я пази и нямаше да пренебрегне тази своя отговорност, за да направи опит да я прелъсти. За това сигурно щеше да изчака след банята.

Докато чакаха да се върнат другите, тя зави сапуна, шампоана и чистите си дрехи в една кърпа. Бен си свирукаше, докато правеше същото.

— Ще оставиш ли раницата си тук? Кейтс ще я пребърка.

Тя го погледна замислено, след това извади пистолета си и го сложи във вързопчето.

— А картата?

— Не може да я разчете. — Тя се захили. — Искаш ли да я видиш?

— Ще бъда глупак, ако откажа.

Тя извади бележника си и разгъна парче дебела хартия. Върху него имаше няколко груби драсканици, но нищо, което би могло да посочи някакво местоположение. Инструкциите бяха най-идиотското нещо, което беше виждал някога.

— И можеш да прочетеш това? — попита я той недоверчиво.

— Не. Но мога да го дешифрирам.

— Къде сме сега? — разкиска се той.

— Точно тук — тя посочи едно изречение по средата на страницата.

— Чудесно. Това ми говори много неща. Да не би да имаш кода записан някъде?

— Изглеждам ли ти като глупачка? — изсумтя тя.

— Не си ли го записваш, докато дешифрираш тази бъркотия?

— Спомни си какво ти казах. Декодирах и научих целите указания наизуст още преди да дойда в Бразилия. Това е за всеки случай, ако се наложи да проверя нещо. Всъщност кодът се променя за всяка дума. Ако не знаеш ключа, който също съм научила наизуст, няма да разбереш нищо.

— Това наистина ще влуди Кейтс — каза Бен със задоволство. — Той вероятно изгаря от нетърпение, тъй като знае, че и двамата няма да бъдем в лагера поне час.

— Повече — поправи го Джилиън. — Ще си изпера дрехите, щом имам такава възможност.

— Чудесна идея. Можеш да изпереш и моите, щом ще се захващаш с това.

— Сам ще си ги изпереш.

С болезнен израз в очите си, той сложи ръка върху сърцето си:

— Ти не си истинска жена. Не знаеш ли че трябва да искаш да правиш разни неща за своя мъж?

— Не си спомням да съм претендирала някога, че си мой, така че този проблем не съществува. Но не мога да се сетя за някаква причина, поради която някоя жена би искала мъж, който е толкова мързелив, че не си пере собствените дрехи.

— Нищо чудно, че не си омъжена — лицето му стана още потъжно.

— Нищо чудно, че и ти не си женен.

— Никога не съм искал.

— Нито пък аз.

Той я наблюдава известно време, като очите му доволно блестяха от размяната на реплики. След това леко докосна върха на носа ѝ.

— Била ли си сгодена? Имала ли си някога сериозна връзка.

Тя помисли малко, след това сви рамене.

— Не. Докато бях в колежа, един мъж поиска да се ожени за мене, но аз не проявих интерес.

— И не си имала никого след това?

— Излизала съм с мъже — отвърна тя. — Но нищо сериозно.

— И какво правиш тогава, за да се забавляваш?

— Работя.

Трябваше да се изсмее на невярващия му поглед.

— Работата е по-интересна от срещите — каза му тя. — Не искам да се омъжвам, така че няма смисъл много да излизам с мъже. Ако ми харесва компанията на някого, чудесно. Но е глупаво да губя време за някаква връзка, която няма бъдеще.

Той стана прав и я изгледа гневно:

— Значи си се чукала на балкона с мъж, когото едва познаваш?

Тя беше напълно изумена за момент, без да има никаква представа за какво ѝ говори. След това си спомни за хамака и се разсмя.

— Никога не съм се любила на балкона с непознат.

Нито пък с някой друг, но това не беше негова работа.

Бен забеляза, че в гласа ѝ отново се беше появила сладникавата нотка. Идеше му да я разтърси с две ръце.

— Чудесно. Поне са ви представили един на друг.

— Защо си толкова саркастичен? Никога ли не си спал с жена, с която току-що си се запознал?

— Често ми се случваше, докато бях млад и зелен, но сега съм по-внимателен.

— И аз — сви рамене тя, като се преструваше, че не разбира какъв е проблемът му.

Той отиде настрани, като си мърмореше нещо под носа. След миг се върна обратно и спря толкова близо до нея, че носовете на ботушите му докосваха нейните крака.

— Тогава защо не искаш да се любиш с мене? — настоя той през стиснати зъби.

Тя видя, че беше побеснял напълно. Едвам успя да спре пристъпа на смях, който отново се надигна у нея, като ухапа бузата си отвътре.

— Точно сега не искам да имам деца — каза тя със съвършено изиграно учудване, — така че какъв е смисълът да се любя?

Той зяпна и се втренчи втрещен в нея.

— Господи! — каза той най-накрая, като че ли на себе си. Странен израз се появи в очите му. — Никога не си изживявала оргазъм, нали?

Твърде късно Джилиън разбра какво бе направила. Ужасена скочи на крака.

— Стой надалеч от мене — предупреди го тя, като отстъпваше назад. За Бен мисълта, че никой друг мъж не е могъл да ѝ достави удоволствие, би била неудържимо предизвикателство. Той беше така уверен в своята мъжка сексуалност, че сега щеше да бъде двойно по-решен да я има, за да ѝ покаже удоволствието от това. Тя искаше само да го подразни, но вместо това беше отправила директно предизвикателство към неговото его.

Разбира се, той се приближи към нея, като несъзнателно ѝ препречи пътя.

— Е и какво от това? — попита той тихо. — Нима не знаеш, сладкишче, че ще се погрижа за тебе? Не съм от онези мъже, които скачат отгоре ти и след пет минути са готови. Обичам да го правя бавно, да удължавам удоволствието, така че да трае поне един час.

Един час! О, боже! Тя започна да трепери при тази мисъл. Той не само беше секси, но беше и бавен.

— Не искам да се грижиш за мене! — извика тя, като вдигна ръка, за да го махне от пътя си. — Искам само да ме оставиш на мира, Бен Луис! Не се приближавай нито крачка повече!

Той се приближи, като я дебнеше по начина, по който ги беше дебнал ягуара.

— Добре, де — каза тя отчаяно, — излъгах.

Той спря.

— Излъга за какво?

— Само те дразнех.

— Дразнила си ме. — Не беше въпрос. — Точно това правиш през цялото време.

— Не, не така.

— Ти си мислиш така.

— Хъм. — Тя се опита да събере мислите си. — Просто твоята поза ми лази по нервите.

— Моята поза?

— Недей да се чудиш толкова! Позата ти. Нали знаеш, оная поза, която заемаш, когато си мислиш, че си дар божи за жените и че можеш да имаш всяка, която пожелаеш!

— Наистина мога! — скръсти той ръце.

— Освен мене — скръсти и тя ръце.

— Значи така — каза той бавно. — Правиш го на инат.

— По-лошо ли е от това, което ти правиш? Опитваш се да ме съблазниш, за да си увеличиш бройката.

— Не е така.

— А?

— Хич не се чуди.

— Разкажи ми — чакаше тя търпеливо.

Той се наведе толкова близо над нея, че тя можа да види блестящите точки в дяволски сините му очи.

— Опитвам се — отвърна той, като наблегна на думата по същия начин, който беше използвала тя, — защото ме възбуждаш толкова много, че не мога да се оправя от момента, в който се срещнахме.

Тя не искаше да слуша. Невъзможно беше да се сдържи и да не погледне надолу. Наистина ли беше възбуден? Скри се зад сарказма си:

— При подобни обстоятелства би се опитвал точно толкова с всяка друга жена. Защо трябва да се чувствам поласкана?

— А, тук грешиш. Не се занимавам с омъжени жени, например.

— Е, аз пък не искам да се занимаваш с мене! Точка по въпроса.

— Разбира се, че искаш — каза той с весела усмивка на лицето си. — Просто искаш да те кандърдисвам, за да се чувстваш по-добре след това.

Може би само гласовете на мъжете, които се връщаха след банята си, я спряха да не го удари по главата. Обърна се и взе вързопчето си. Той направи същото. Когато мъжете навлязоха един по един в лагера, Бен и Джилиън не разговаряха. Той сложи пушката на рамото си и каза небрежно:

— Всеки, който се опита да гледа, ще получи куршум в главата.

Джилиън вървеше леко по пътеката, направена от мъжете. Тя завиваше надолу на няколко метра от клисурата, което при гъстата джунгла я правеше невидима. Свършваше точно пред тесния водопад.

Бен проучи обстановката.

— Ще пресечем от другата страна — каза той. — Така ще виждам по-добре пътеката. Зад водопада има място, откъдето можем да минем.

Наистина имаше място и преминаха, като си подбираха пътя по камъните. Бен свали пушката от рамото си и ѝ я подаде.

— Аз съм първи.

Тя не протестира, защото се почувства доста облекчена. Притесняваше се, че ще трябва да се съблече пред него след разговора, който току-що бяха водили. След като той щеше да се изкъпе първи, някак си нямаше да ѝ бъде толкова трудно после ѝ му беше благодарна, че предложи такова решение. Понякога, както когато беше разтрил гърба ѝ, можеше да бъде наистина мил.

11.

Мил ли? Глупости! помисли си Джилиън след пет минути. По-скоро замисълът му беше сатанински. Не можеше да откъсне очи от него и той го знаеше.

Беше се съблякъл напълно без всякаква липса на свян, което ѝ подсказваше, че е свикнал да стои гол в компанията на жена. Пък и коя ли жена, ако беше с всичкия си, би искала той да е облечен? Беше висок и слаб, с великолепна мускулатура, а хълбоците му бяха така заоблени и стегнати, че ръцете ѝ инстинктивно се свиха в юмруци, за да устои на изкушението да ги пипне. Имаше рамене на хамалин и крака на атлет, дълги и мощни. Никога по-рано не ѝ беше доставяло такова удоволствие да гледа мъж.

Влезе във водопада и остави водата да се плиска върху него, като отметна глава назад и разтърси косата си. Слънцето позлатяваше играещите мускули на великолепното му силно тяло, а водните капки във въздуха блестяха като диаманти. Гениталиите тежко висяха между краката му. Беше толкова съвършен, мъж до мозъка на костите си, че чак я заболяха гърдите, защото не можеше да диша.

Тогава той я погледна, като синьото на очите му беше толкова наситено, че можеше да го види дори и от десетината метра разстояние, което ги разделяше. Той пристъпи малко напред, така че водата падаше най-вече върху гърба му. Беше точно на края на скалата, над малкото езерце под водопада. Виждаше го изцяло, без водните струи да размазват контурите на силното му тяло. Докато я гледаше, членът му започна да се движи, да става по-плътен и по-дълъг, да се надига гневно към корема му.

По дяволите, помисли си трескаво тя. Не можеше да се измисли по-очевидна демонстрация на желанието му. Нищо не можеше да бъде по-съблазнително от факта да знаеш, че си желана и той, разбира се, също го съзнаваше. Мощната реакция на тялото му, само когато я гледаше, нанесе десет пъти по-голям пробив в нейната защита,

отколкото мазните, евтини ласкателства или дори от онези разтапящи костите целувки.

Погледът ѝ не можеше да се отклони от ерекцията му и тя почувства как я обхваща слабост. Устата ѝ започна да се пълни със слюнка и тя преглътна мъчително. Онова нещо там беше внушително, като основата му беше по-плътна от закръглената глава. Тя почти изстена на глас.

Успя да откъсне поглед и срещна очите му, ярки и очакващи. О, разбира се, той знаеше точно какво ѝ причинява. Този мъж беше сатана. Джилиън изпита нов неудържим подтик да запрати камък към него.

Като си тананикаше, той приключи с банята и дори си изпра дрехите, без да бърза. Ръцете на Джилиън стиснаха пушката, която лежеше в скута ѝ и тя се насили да огледа пътя, който водеше към лагера, за да види дали някой смелчак не беше решил да провери как Бен ще изпълни закана си. Птичките пееха и подскачаха безгрижно от клон на клон, като преливащите цветове на перата им проблясваха, когато пресичаха някой слънчев лъч. Беше мирно и много красиво, а голият мъж под водопада беше в същата хармония с дивата природа наоколо, както и останалите същества в джунглата.

Какво ли би било да живее с него тук, зачуди се тя. Да бъдат само двамата и да няма никой друг на стотици мили наоколо.

Веднага щом мисълта ѝ прие завършена форма, тя се надсмя над абсурдността ѝ. Това не беше Раят и той не беше Адам. Беше Бен Луис, грубиян и авантюрист. Всяка жена би била луда дори и да си помисли за някакво постоянство от негова страна. Всичко, което той искаше беше жена за момента, за да задоволи незабавните си нужди. Всяка би свършила работа. А след това щеше да изчезне по някой от маршрутите си. Джилиън предполагаше, че от време на време щеше да се появява отново при тази жена, за да може тя да го нахрани и да си легнат след това. Едва ли имаше проблеми да намери такава. Но това в никакъв случай нямаше да бъде Джилиън.

Ако намереше града на анзарите, щеше да увенчае кариерата си с успех. Щеше да може да си избира работата, макар че все още не беше решила какви са предпочитанията ѝ. Не беше обвързана с фондацията след начина, по който се бяха отнесли с нея, когато им каза за Уозала и Анзар. Беше взела неплатена отпуска, за да направи това пътешествие,

но не беше сигурна дали иска да се върне. Определено не би се върнала на същия пост.

Трябваше да вземе някои решения; решения, които не засягаха Бен Луис, без значение колко великолепно изглеждаше той гол под водопада.

Той беше свършил с банята и застана на брега, за да се избърше. Не направи никакъв опит да се обърне с гръб към нея, затова и тя не направи никакво усилие да погледне настрани. Вместо това прие неизречената му покана и го изгледа преценяващо.

— Не си много добър пазач — обвини я той, като около устата му играеше усмивка. — През повечето време гледаше мене, а не наоколо.

— Ами ти правеше всичко възможно, само дето не размаха байрак, за да привлечеш вниманието ми — отвърна тя. — Не исках да те разочаровам.

— Абе не размахвах точно байрак. Ако беше казала дръжката на байрака, сигурно би било по-точно, но...

Тя взе един камък и го запрати към него, преди той да завърши изречението си. Беше практикувала различни спортове в училище и в колежа, така че ръката ѝ бе точна и силна. Камъкът го удари по бедрото, смущаващо близо до „дръжката на байрака“.

— Ох! — Погледна я той ужасено. — Господи, боже мой! — изрева той. — Внимавай какво правиш, по дяволите.

— Внимавам. Много добър прицел имам. — Тя вдигна още един камък — Искаш ли да ти покажа?

Мигновено ѝ обърна гръб, тъй като не искаше да поема риска някой неточен или пък добре премерен удар да го прасне, където не трябва. В гласа ѝ отново се беше появила онази опасно сладникава нотка, а в такива моменти той не ѝ вярваше и за секунда. Бързо навлече дрехите си, преди да е решила нещо друго, но след това се усети, че се усмихва пак. В крайна сметка беше доволен. Беше я видял как реагира на неговата голота и неговата възбуда. Разбира се, че го искаше. Нямаше да успее да се съпротивлява много дълго. Не можеше да повярва, че го държи на страна, само за да му докаже, че той не може да я има. И какво постигна с това, освен да причини и на двамата страхотно разочарование?

Но трябваше да признае, че беше интересно, Джилиън можеше да го подлуди, но поне нямаше да умре от скука покрай нея. Трябваше да си събира акъла винаги, когато правеше нещо с нея, независимо по какъв повод. Беше свикнал да съблазнява жените, когато си поиска, да ги омайва без особени усилия, но Джилиън отказваше да я съблазняват или очароват.

Приключи с обличането и се приближи към нея, като взе пушката от ръката ѝ. Огледа се внимателно наоколо, преди да се наведе и да я целуне.

— Добре, твой ред е.

Устата ѝ изтръпна дори и от лекото му докосване.

— Заклеваш ли се, че ще стоиш тук и ще пазиш?

Сините му очи изведнъж изстинаха.

— Това е нещо, което приемам сериозно, сладкишче.

— Прав си. Извинявай — каза тя разкаяно. Беше я защищавал от момента, в който пътешествието беше започнало, самоотвержено и решително. Нямаше да отклони вниманието си или да мръдне от поста си, докато тя се къпеше. Освен това, той можеше да я съблазни, но нямаше да позволи на никого друго да я пипне. Трябваше да си е загубила ума, тъй като когато разбра това, тя се почувства странно сигурна.

Бен се настани удобно, готов да се възхищава на представлението, макар че преди да насочи вниманието си към Джилиън, отново огледа околността. Сърцето му започна да бие силно при мисълта, че ще я види гола.

Джилиън отиде до ръба на скалата и си пое дълбоко дъх. Нямаше как. Трябваше да се съблече, за да се изкъпе, а тя нямаше намерение да се лишава от баня. Но ако Бен Луис смяташе, че ще му организира шоу, щеше да е разочарован.

Тя седна на земята и си събу обувките и чорапите, след това се обърна с гръб към него и съблече дрехите си. Беше приела, че трудно би могла да запази благоприличие, но направи каквото може. Преди да свали ризата си, взе кърпата и я уви около бедрата си. След това съблече, ризата и фанелката си, като вдигна нагоре кърпата така, че да закрива гърдите ѝ. Не смееше да погледне към него. Знаеше, че лицето му щеше да е като тъмен облак.

След това се плъзна зад водопада и махна кърпата, като я закачи на една висока скала, за да не се намокри. Вече гола, пристъпи под водните струи, като едва успя да се удържи да не извика стреснато от силата на водата. Беше по-хладна, отколкото очакваше и биеше по главата и раменете ѝ. След първоначалната почти болезнена реакция на стегнатите ѝ мускули, тя започна да се отпуска с удоволствие. Като внимаваше да стои близо до стената зад водопада и с гръб към Бен, взе сапуна и започна да се мие.

Бен наблюдаваше очертанията на тялото ѝ в очакване. Обърни се, казваше си той, като че ли със силата на мислите си можеше да пречупи нейната воля. Обърни се. Искаше да я види. Имаше нужда да я види. Не че не му доставяше удоволствие да я вижда през водата, но искаше още. Искаше да види гърдите ѝ, да получи представа как наистина изглежда, за да използва този образ в трескавото си въображение. Искаше да знае как точно повърхността на стомаха ѝ се закръгля към венериния ѝ хълм, дали косъмчетата му са прави или къдриви, гъсти и буйни, или пък триъгълничето ѝ е малко.

Ръцете му се изпотиха и той ги избърса в панталоните си. Гръдният му кош се повдигаше и спускаше буйно от неравното му дишане. Дяволите да я вземат тази малка перверзна вещица! Не му показваше нищо! Не знаеше ли колко много се нуждае той да я види гола?

Периферното му зрение улови някакво трепване и той скочи на крака с насочена пушка, докато оглеждаше брега с присвити очи. Пак мръдна нещо, но той се успокои, щом забеляза точките и райетата на една пака, гризач малко по-голям от заек. Индианците ги ловяха за храна. Бен беше ял от месото им няколко пъти и му харесваше вкуса, подобен на този на свинското. Паките обичаха да правят дупките си по бреговете на реките, така че не беше необичайно да го види на това място. Нямахше да го види въобще, ако не беше мръднал. Месото му би разнообразило менюто им, но той не стреля. Все още имаха храна. Щеше да започне да ловува, когато я свършеха.

За сигурност той огледа продължително местността още един път, но птичките си летяха наоколо несмуцавани, така че отново насочи вниманието си към Джилиън.

Беше наклонила главата си назад и миеше косата си. Той наблюдаваше всяко нейно движение, като се съсредоточи върху

линиите на тялото ѝ и грациозната пестеливост на движенията ѝ. След няколко минути очите го заболяха от усилието да се опитва да проникне през размазващия гледката воал на водата, но не отклони погледа си. Никога през целия си живот не се беше чувствал така гладен, отчаяно търсещ да види поне мъничко от нея, така както умирацията от глад копнее поне за трохичка. Не можеше да не се бунтува срещу това чувство, защото никоя жена досега не бе имала такава власт над него. Ако някоя му откажеше, веднага се намираха няколко заместнички. Но сега нямаше други наоколо, а и той изпитваше странното чувство, че даже и да имаше, нямаше да му помогнат. Искаше Джилиън и никоя друга. Първата вечер, когато срещна Джилиън, той дори не се върна в леглото на Тереза. Тогава не обърна особено внимание на това, защото целият следобед се бяха любили, но сега като се сети, реши, че това е било лош знак. Обикновено в такива случаи се връщаше в апартамента на Тереза и скачаше отгоре ѝ. Вместо това, беше отишъл в жилището си и беше размишлявал върху това, в което току-що се беше забъркал.

Досега изпитваше удоволствие от играта, като беше абсолютно сигурен, че най-накрая тя ще бъде негова. Преследването беше част от забавлението, а Джилиън беше толкова неуловима, че представляваше предизвикателство за всеки негов мъжки инстинкт. Сега вече не беше толкова сигурен. Решимостта му да я има беше придобила твърде сериозен характер и това не му харесваше. Ако по някаква причина, макар че дори идеята бе немислима, в крайна сметка тя не легнеше с него, той щеше да се чувства сериозно оцетен. Това оцетяване щеше да го промени някак си, да направи живота му непълен. За първи път усети, че никоя жена няма да може да запълни загубата на тази.

Хич не му харесваше тази възможност. Като мислеше за това, се почувства безпомощен, а това чувство му беше непознато досега и той се опита да го отхвърли.

Беше свършила да се къпе и се появи изпод водопада, но проклетата кърпа пак беше обвита около нея. Тежката ѝ тъмна коса лъщеше като козината на бобър, а голите ѝ рамене блестяха влажни в червеникавата светлина на залязващото слънце. Даже и не погледна към него, когато вдигна мръсните си дрехи и пак изчезна зад водопада.

Тя го искаше толкова много, колкото и той нея. Знаеше това. Беше го виждал в очите ѝ, докато го наблюдаваше да се къпе. Но как

можеше просто така да се отърве от желанието си? Дори и не беше погледнала към него, за да види как приема влудяващите ѝ маневри. Беше хладнокръвна, толкова хладнокръвна, че той май си беше намерил майстора. Тази мисъл го накара да изпадне в паника, защото това означаваше, че шансът да я има беше само наполовина, а това не го задоволяваше. Ако шансовете бяха 90 към 10, тогава щеше да бъде по-добре. Но защо, господи, трябваше да ѝ предоставя някакъв шанс? Той искаше да бъде сто процента сигурен, че ще бъде негова. По-малко от това не беше приемливо.

След като свърши с прането, Джилиън отново се появи иззад водопада и отиде към купчинката чисти дрехи. Бен се чудеше дали ще успее и да се облече, като прилага тази тактика на ту виждаш, ту не виждаш, която беше използвала при събличането. Докато я наблюдаваше, разбра, че успя. Как се научаваха жените да правят това? Страшно вбесяващо беше.

Доволна от себе си, Джилиън седна, за да си obuе обувките и чак тогава погледна над рамото си към него.

— Свърших. Готов ли си да тръгваме?

Не беше, но светлината бързо намаляваше и трябваше да се върнат в лагера. Слезе бързо от стръмния бряг и премина по камъните, докато стигна до нея.

— Ти си една малка хитруша, знаеш ли това?

— Защо? — Зелените ѝ очи бяха широко отворени и невинни.

— Не ме гледай с тези опулени очи. — Той самият я гледаше с мрачно любопитство, докато слагаше ръка на гърба ѝ. — Хайде да вървим. Вече е почти тъмно. Надявам се, че Пепе ни е оставил нещо за ядене.

Събраха мокрите си дрехи във вързопчета, а Джилиън се увери, че пистолетът ѝ не се вижда. Беше малко озадачена. Нещо у Бен се беше променило, но не можеше да разбере какво. Той просто изглеждаше... различен.

Изкачиха се по брега и се върнаха в лагера. Когато влязоха в осветения от огъня кръг, Джилиън беше изненадана от доста пресиленото спокойствие, демонстрирано от Кейтс и Рик, докато Дутра изглеждаше още по-намусен от всякога. Вероятно беше поискал да я проследи, но Кейтс не му беше дал, защото не е искал Бен да се върне и да ги залови, докато се опитват да дешифрират инструкциите.

Никой от другите като че ли не бе забелязал нещо, но Кейтс е бил достатъчно хитър да измъкне картата без да привлича вниманието върху себе си.

От многозначителните погледи, които всички им хвърляха, тя разбра какво си мислеха, но не можеше да направи нищо. Бен беше сторил всичко възможно останалите да си мислят, че са любовници и щеше да бъде чиста загуба на време да отрича това, дори и да ѝ се искаше. Не беше толкова глупава обаче, та да отхвърли макар и малката защита, която ѝ беше предоставил по този начин.

Веднага след като вечеряха, тя се оттегли в палатката си, както ѝ беше станало навик. Когато отвори раницата си, намери картата в същия джоб, но не и в същото положение. Значи бяха я разглеждали, но не са могли да разберат нищо. Тя пак провери инструкциите за следващата част от пътя, за да е сигурна, че в началото ги е дешифрирала правилно. След това, доволна, че всичко е наред, тя се съблече и легна да спи. Чувстваше се по-изтощена от друг път, защото да се справиш с Бен Луис изискваше много от енергията на една жена.

* * *

Следващите инструкции ги заведоха още по-навътре в планината, като пътят ставаше все по-мъчителен. Трябваше да се катерят нагоре и да слизат надолу по планинските клисури, а почвата под тях беше толкова плъзгава, че Бен ги завърза един за друг като алпинисти. Разстоянието, което сега минаваха за един ден беше два пъти по-малко от преди. Най-тревожното беше, че непрекъснато трябваше да заобикалят различни препятствия и Джилиън се безпокоеше, че ще пропусне следващия ориентир. И все пак, не виждаше как другояче биха могли да продължат. Само опитни алпинисти с пълно оборудване можеха да изкачат някои от скалите. Те вървяха по пътя, който се откриваше пред тях. Нямаха друг изход.

На петия ден от началото на изкачването страхотна буря ги застигна на тясна извиваща се пътека по стръмния склон на планината. Нямаше начин да намерят заслон, а пътеката беше толкова тясна, че не можеха да разпънат дори и една от мушамите. Пътеката бе малко по-широка от естествена тераса, издълбана в планината, като склоновете

над нея и под нея бяха съвсем отвесни. Бяха напълно изложени на вятъра и на шибация дъжд, като около тях проблясваха светкавици, а гръмотевиците трещяха точно над главите им.

— Идете възможно най-близо до скалата и клекнете долу! — викаше Бен и тръгна покрай редицата, за да могат всички да го чуят. След това се върна там, където Джилиън седеше с гръб към студения камък, със свити глава и рамене, за да се предпази от дъжда. Той се клекна до нея, като я обгърна с ръце, за да я запази възможно най-много от бушуващата сила около тях. Тропическата дъждовна буря не е кротко нещо. Тя бушуваше шумно, като огромната ѝ сила късаше клони от дърветата и караше всички обитатели на джунглата да се втурнат и да търсят подслон.

Тя се сгуши в прегръдката му и стоически се подготви да изчака края на бурята. Щеше да бъде самоубийствено, ако се опитваха продължат пътя си по време на бурята, а също така и безполезно, защото тя положително щеше да спре дълго преди да успеят да достигнат до някакъв подслон.

Минутите се влачеха, докато потопът се лееше отгоре им. Струите, които се стичаха по скалата над тях, нарастваха по сила и широчина, и се изливаха върху тях, като разплискваха кална вода около краката им. Бурята изглеждаше безкрайна, докато клечаха и се свиваха при всяка светкавица и стряскаха при всеки звук. И изведнъж тя отмина като продължи да разнася металното ехо на гръмотевиците си нагоре из планината. Дъждът спря и слънцето пак изгря, като почти ги ослепи с яркостта си.

Те станаха внимателно и протегнаха изтръпналите си крака и гърбове. През това време Мартим изтръска една цигара от водонепромокаемия си пакет и посегна за запалка. Влажният метал се изплъзна изпод пръстите му и тя падна от другата страна на пътеката. Воден от рефлекс си, без да помисли, той пристъпи напред, за да я вземе.

Всичко стана за миг.

— Не толкова близо — извика Бен.

В същото време се чу свистящ, виещ звук и Мартим можа само да извика приглушено от ужас, когато земята се срина под краката му и той изчезна от очите им. Като че ли дълго чуваха вика му, преди да прекъсне рязко.

— Господи! — Бен мигновено скочи и откачи въжето, което носеше навито на рамото си. — Дръпнете се! — Викаше гръмогласно той. — Стойте всички далеч от ръба! Дъждът го е размекнал.

С безизразни от шока лица всички послушно се дръпнаха отново назад и се сгушиха пак до скалата.

Нямаше за какво да запъне въжето, така че Бен го завърза под мишниците си и хвърли другия край на Пепе.

— Не ме изпускай! — каза той и по корем започна бавно да се плъзга към ръба, Джилиън тръгна напред, като сърцето ѝ се беше качило чак в гърлото, но се насили да спре. Като се добавеше нейното тегло, опасността за него щеше да се увеличи. Вместо това тя се подготви да скочи мигновено и да прибави силата си към тази на Пепе, ако земята под Бен поддадеше.

Бен надникна предпазливо през ръба.

— Мартим!

Нямаше отговор, макар, че той извика името му още два пъти. Завъртя глава.

— Бинокъл.

Хорхе бързо го намери и го плъзна по подгизналата земя към протегнатата ръка на Бен, като внимаваше да не се приближи много.

Бен сложи бинокъла на очите си и го фокусира. Дълго мълча, след това го хвърли пак на Хорхе и започна да се плъзга назад.

— Шърруд, заеми мястото на Мартим при носилката — каза той отсечено, а Рик беше достатъчно шокиран, за да изпълни нареждането без да възрази.

Лицето на Джилиън беше преbledняло и напрегнато. Съвсем случайно тя беше погледнала към Мартим, когато той падна и беше видяла израза на пълен ужас и безпомощност в очите му, когато земята поддаде под него. Осъзнаването, че отива към смъртта си и не може да направи нищо. Баща ѝ също беше умрял при падане в тези планини. Дали не се беше случило на тази тераса? Дали този ужасен, безпомощен поглед, когато разбираш, че се срещаш със смъртта, не се беше появил и в неговите очи?

— Какво ще правим? — попита тя почти беззвучно.

Погледът на Бен беше остър.

— Продължаваме. Трябва да се махнем от тази тераса.

— Но... Трябва да слезем долу. Може да не е умрял. — Чувстваше, че трябва поне да се опитат, макар че ако разсъждаваха логично, трябваше да е станало чудо, за да оцелее Мартим. — А ако, ако е мъртъв, трябва да го погребем.

— Не можем да стигнем до него — отвърна Бен, като внимателно се приближаваше към нея. Не му харесваше как изглежда. Като че ли беше в шок.

— Но трябва да направим нещо. Може само да е наранен...

— Не. Мъртъв е.

— Не можеш да видиш дали диша, дори и с бинокъла...

— Джилиън. — Той я обгърна с ръце и я придърпа към калното си тяло, като поглади с ръка влажната ѝ коса. — Мъртъв е. Имаш думата ми за това.

Черепът на Мартим се беше пукнал като зряла диня върху скалите под тях. Нищо не можеха да направят за него, а той не искаше Джилиън да види трупа му.

— Тогава трябва да извадим тялото му.

— Не можем. Терасата няма да издържи, дори и да имаме оборудването, което ни трябва за това. Необходим е професионален екип, за да го извади.

Тя мълча около минута, но той почувства ситния трепет на тялото ѝ и я притисна още по-силно към себе си.

— Ще се върнем за тялото му, нали?

Сега вече трябваше да ѝ каже истината.

— Няма да има за какво да се връщаме.

Джунглата щеше да се е погрижила за унищожението на всичко, което бе останало от тялото на Мартим, докато се върнеха.

— Разбирам.

Тя изправи рамене и се дръпна от него. Наистина разбираше. Ако не беше в шок и толкова разтревожена, никога нямаше да зададе такъв глупав въпрос. Не можеха да направят нищо за Мартим. Всичко, което можеха да направят за себе си, беше да продължат с експедицията.

12.

Групата продължи унило пътя си. Бен наблюдаваше Джилиън по-внимателно от друг път, защото напрежението, изписано на лицето ѝ, го безпокоеше. Макар че беше достатъчна сама по себе си, не само смъртта на Мартин я беше разстроила. Имаше и нещо друго, нещо, което беше по-дълбоко.

Беше започнал да се безпокои, че няма да могат да се махнат от тази тераса преди здрач и че ще трябва да спят на нея. Нямахме място за палатките, затова щяха да бъдат изложени на пълчищата от комари, които бяха започнали да ги тормозят, откакто бяха напуснали реката, както и на всякакви други опасности.

Бен нареди да спрат и да си починат и притеснен от ситуацията, изпрати Пепе на разузнаване. Клекна долу и се загледа в заобикалящите ги планини над тях. Чувстваше се като в дупка, тъй като само над самите им глави се виждаше късче небе. Нещата не бяха чак толкова зле, просто той се чувстваше така. Искаше му се час по-скоро да се махнат от тази тераса.

Джилиън също се беше загледала мълчаливо в планините. Бен отиде до нея, като внимаваше да не се приближава много към нестабилния край на терасата.

— Какво има? — попита я тихо, като клекна до нея.

Тя несъзнателно късаше едно листо на парченца. Не го погледна, а продължаваше да се взира в планините.

— Баща ми е намерил смъртта си при падане — отговори най-накрая тя. — Казаха ни, че е станало в планината. Трябва да е било в тази планина, някъде по маршрута, по който вървим. Може да е станало и на тази тераса. Достатъчно е опасна.

Искаше му се да я утеши, просто да я прегърне, докато болката ѝ утихне, но не можеше да направи нищо. Този подтик беше нещо ново за него — никога преди това не беше искал да се грижи за някого. Доста стряскащо беше.

— Няма начин да разберем — каза ѝ той. — Не мисли за това.

— Не мога да престана ей така, като че ли спирам чешмата. Аз го обичах, знаеш ли?

— Знаем.

Изглежда че любовта към баща ѝ още беше силна, за да изразходва толкова много време и енергия, за да се опитва да възстанови реномето му, като при това рискува и се подлага на такива опасности. Повечето хора дори и не биха помислили за толкова опасна и толкова изтощаваща експедиция, а тя го правеше за човек, който отдавна е мъртъв. Прорязва го остра болка, щом разбере, че когато Джилиън обича някого, тя го обича завинаги.

— Хей, Луис — Рик се приближаваше към тях. — Защо трябва да носим всичките лични запаси на Мартим? Носилката е доста тежка за този път.

— Може да имаме нужда от тях — обясни търпеливо Бен. — Не знаем какво ни предстои. Всичко може да се случи.

— Можем да оставим поне палатката. За какво ни е още една палатка?

— Ами ако нещо стане с някоя от нашите?

— Преди нямахме резерви. Всеки си носеше неговите неща.

— Палатката не тежи толкова много — каза рязко Бен, като бързо губеше търпение. — От какво се оплакваш?

— След като Мартим го няма вече, не трябва да носим толкова много храна, нали?

И Бен, и Джилиън се втренчиха в него, изумени от глупостта му. Накрая Бен поклати глава:

— Никога няма да хвърлим храна.

— Просто питах — нацупи се Рик.

— И аз просто ти отговорих.

Рик рязко се обърна, за да си тръгне. Джилиън, която го наблюдаваше, видя как внезапно залитна настрани и чу онзи притъпен виещ звук. Без да помисли и без да се спре, тя просто се хвърли напред точно в секундата, когато земята под брат ѝ се свлече надолу. Дращеците ѝ ръце го хванаха за ризата в момента, в който той започна да пада устремно надолу. Платът се скъса и той се изплъзна от хватката ѝ. В последния миг обаче ръцете му стиснаха нейните над китките.

Тя чу писъци, викове, ругатни, но не можеше да разбере откъде идват. Със сигурност Рик крещеше — виждаше отворената му уста, докато неумолимо се плъзгаше през калта към ръба, повлечена от теглото му. Може би и самата тя крещеше; просто не знаеше дали е така. Чувстваше се странно, като в кошмар, докато той я повличаше все по-надолу и по-надолу, а времето беше забавило хода си и всички звуци бяха далечни и деформирани.

Изведнъж като че ли челюстите на менгеме стегнаха глезените ѝ и спряха плъзгането ѝ през ръба на пропастта. Раменете ѝ горяха в агония от усилието. Ръцете на Рик започнаха да се отпускат и тя отчаяно стегна захвата си.

Ругатните продължаваха над и зад нея, потресавачи в изобретателността си и включващи всяка обидна дума, която беше чувала някога, както и някои португалски изрази, които не знаеше. Затвори очи, защото болката в раменете и ръцете ѝ се засили и я караше да се задъхва.

Пръстта под нея пак поддаде и те се свлякоха още по-надолу. Теглото на Рик изведнъж рязко я дръпна надолу и тя изкрещя от болката в раменете.

— Не ме пускай, Джил, моля те, не ме изпускай — бръщолевеше той с бяло и изкривено от ужас лице.

— Няма — прошепна тя.

Той пропадна още малко надолу, докато ръцете и на двамата останаха склучени около китките на другия. Стискаше я толкова силно, че тя чувстваше как деликатните кости на китките ѝ се трият една в друга.

— Издърпайте я обратно! — Бен крещеше гръмогласно. — Ще ви убия всичките, ако я пуснете!

Беше забил пети в калта и със всички сили се опитваше да я дръпне назад. Заплахата му беше напразна, защото ако тя паднеше, и той щеше да полети с нея. Съвсем сигурно беше, че нямаше да разхлаби хватката си върху глезените ѝ.

Хорхе беше на колене и се пресегна, за да хване колана на Джилиан и значително помогна да се спре плъзгането надолу.

— Опитайте се да хванете краката на Рик в примка — нареди Бен през стиснатите си зъби. Вените на челото му се бяха издули до

пръсване, а в очите му се стичаше пот. — Ако трябва, ще го издърпаме с краката нагоре.

За момент никой не помръдна, след това Флориано грабна въжето. Отначало Кейтс стоеше настрана, като страхът за собствения му живот надделяваше над факта, че без Джилиън нямаше смисъл да продължава, но след това очевидно реши, че си струва риска и се хвърли на земята до другите и също я улови за краката.

Флориано не беше достатъчно опитен с въжето, за да улови с него краката на Рик, особено като се има предвид как риташе той в паниката си. Трудно му беше и защото не можеше да се приближи достатъчно до ръба на пропастта. Отиде дотам, докъдето посмя, но не можеше да види краката на Рик. Хвърляше ласото наслуки, но нямаше успех.

— Хвани глезените й — нареди Бен с напрегнат глас и Хоаким побърза да стори това. Бен се изправи на крака и поиска въжето; Флориано зарадвано се върна назад, далеч от опасността, и тикна въжето в ръцете на Бен.

Бен се просна по корем и нареди:

— Дръжте краката ми.

Висенте и Флориано веднага го послушаха и го сграбчиха за ботушите със загрубелите си ръце

Той се протегна дотам, докъдето му се струваше безопасно и почвата под него започна да се рони. Можеше да види лицето на Джилиън, напълно преbledняло. Единствено калта, спечена отгоре му и прорязана от болката й го оцветяваше. Не издаваше и звук. Рик продължаваше да креци и да рита диво, като ги умоляваше да не го оставят да падне.

— Стой мирно, да те вземат мътните!

Рик или не го чу, или не разбра, безчувствен за всичко останало, освен собствената си паника и празнотата под него.

Бен хвърли тежкото ласо колкото се може по-силно и удари Рик по главата:

— Млъкни! Млъкни и ме слушай!

Изглежда, че дивата ярост в гласа му най-сетне достигна до Рик, защото изведнъж спря да креци. По някакъв начин внезапната тишина късаше нервите им точно толкова, колкото и виковете му.

— Стой спокойно — нареди Бен с напрегнат глас. — Ще се опитам да уловя краката ти с примка. След това ще можем да те издърпаме. Разбра ли?

Погледът на Рик издаваше неразбиране и ужас, но някак си успя да го фокусира върху Бен.

— Да — едва се чу отговорът му.

Джилиън обърна главата си към него с молеци и почти ослепели от болка очи. Бен трябваше да стисне зъби, за да задържи напирещите ругатни, когато се досети какво въздействие оказва теглото на Рик върху по-нежните стави на сестра му. Тя трябваше да бъде тази, която да вика, но разбира се, тя се възпираше и контролираше дори и сега.

Бен навиги въжето с бързи движения, като разбираше отлично, че всяка секунда изглеждаше цяла вечност и за Джилиън, и за Рик. Не беше много доволен, че самият той виси по този начин над пропастта и калта се рони под него. Той разтърси ласото и го хвърли странично към полюшващите се крака на Рик. Чудо щеше да бъде да ги улови и двата, така че Бен не очакваше такова нещо. Всичко, което искаше, бе ласото да улови единия му крак. Това щеше да бъде достатъчно. Докато беше раснал в ранчото в Алабама, той бе хващал достатъчно телета и бикове с ласото си. Трябваше да направи това и тук, само дето висеше с главата надолу.

Примката попадна под полюшващия се десен ботуш на Рик и Бен майсторски я повдигна нагоре. Въжето се надяна на крака му и Бен дръпна, за да затегне възела. Беше го уловил здраво, точно под глезена.

— Издърпайте ме — извика той и ръцете върху краката му започнаха да го теглят назад.

Щом усети твърда земя, той скочи на крака и тикна въжето в ръцете на Флориано.

— Ти и Висенте го дръжте. Дръжте здраво, защото доста ще ви натежи, когато цялата му проклета тежест се прехвърли върху вас!

— Разбираме — черните очи на Флориано бяха спокойни.

Еулохио стоеше настрана, но сега пристъпи напред и също улови въжето. Жилавият малък индианец беше много силен, така, че Рик беше в добри ръце. Сега проблемът щеше да бъде да издърпат Джилиън.

Пропълзя внимателно възможно най-близо до ръба на пропастта.

— Рик, чуй ме. Улових крака ти с въжето. Тук, горе трима мъже го държат, така че няма да паднеш. Държим те, разбираш ли?

— Да — отвърна задъхано Рик.

— Трябва да пуснеш Джилиън. Ще пропаднеш надолу, но малко.

Мисълта да пусне Джилиън беше невъзможна; Рик панически започна да върти очи. Джилиън беше нещо солидно, връзката му с безопасността, която той можеше да почувства. Какво ли би станало, ако не беше наистина вързан с въже за крака? Не можеше да каже дали са успели, в паниката си не можеше да насочи мислите си към вземането на каквото и да е решение спокойно; не можеше дори да погледне надолу и сам да види дали наистина е вързан. Всичко, което можеше да види беше лицето на Джилиън, бяло и напрегнато, и неговото отчаяние, отразено в нейните очи.

— Не! Не мога — проплака той.

— Трябва. Иначе не можем да те издърпаме.

— Не мога!

Яростта, която изригна у Бен, беше като лава. Джилиън беше наранена, болеше я, а той не можеше да направи нищо докато Рик не я пуснеше.

— Пусни я, копеле такова! — гласът му беше заплашителен. — Ако не я пуснеш, ще те ударя с камък по главата!

— Рик — гласът беше на Джилиън, която едва шепнеше. — Можеш да ме пуснеш. Виждам въжето около крака ти. Държат те. Всичко е наред.

Рик се втрени нагоре и остана така цяла секунда, по време на която всички изживяха пълна агония, и след това я пусна.

Внезапното освобождаване от теглото му запрети хората, които държаха Джилиън, назад, но за щастие Хорхе успя да я задържи за колана и инерцията, която го дръпна назад, изтегли и нея. Тримата мъже, които държаха въжето, забиха пети и се напрегнаха, за да удържат жестокия напън, когато Рик увисна с цялото си тегло на въжето. Той се разкрещя отново, като гласът му беше прегракнал от ужас.

— Издърпайте го — извика Бен, но собственото му внимание беше насочено към това да издърпат Джилиън от ръба на пропастта и да я изведат на безопасно място до скалата.

Възможно най-внимателно той я обърна по гръб. Лицето ѝ беше страшно преbledняло, дори устните ѝ не се различаваха. Тя не пицеше, но всяко нейно издишване завършваше с дрезгав, почти беззвучен стон.

— Можеш ли да ми кажеш къде те боли най-много, скъпа?

Бен заопипва ставите ѝ, като започна от дясната китка и продължи нагоре. Гласът му беше подчертано нежен.

— Лявото рамо... — едва успя да каже тя. По челото ѝ беше избила студена пот. — Мисля, че е извадено от ставата.

Въобще не беше чудно, като се има предвид, че ставите ѝ бяха понесли немалкото тегло на Рик. Бен беше много внимателен при прегледа, но въпреки това тя извикваше всеки път, когато я пипнеше. Цялото му внимание беше така концентрирано върху нея, че не разбра кога пъшкаците и дишащи тежко мъже издърпаха Рик, макар че те бяха само на няколко стъпки от него.

— Трябва да ти наместя рамото — каза тихо той. — Ще те боли адски, но трябва да се направи.

— А как мислиш... ме боли сега? — Зениците ѝ се бяха свили като точки от болката. — Направи го...

По дяволите! Хич не му харесваше, че трябва да го направи, като знаеше колко много щеше да я боли, но тя беше права. Нямахте да спечелят нищо, ако се бавеха. Не можеха да я закарат в болница, да кажем след около час. Можеше да мине цял месец преди това и то ако имаха късмет. Рамото ѝ трябваше да бъде наместено сега. Знаеше как да го направи — беше го правил преди, а веднъж наместваха и неговото рамо. Хич не беше лека работа. Преди да се замисли твърде много, той повдигна ръката на Джилиън, задържа я права и постави своята върху рамото ѝ.

Тя изкрещя в момента, в който рамото изщрака и влезе в ставата си и стройното ѝ тяло се изви като дъга. Прегракналият ѝ вик кълтеше около тях. Бен се надяваше, че тя ще припадне, но това не стана. Вместо това се търкулна конвулсивно на една страна и започна да се дави в мъчителен опит да повърне. Преди това беше бледа, а сега направо беше като тебешир.

— Какво ѝ е? — Рик пълзеше към тях с бледо и все още подивяло лице.

— От тежестта ти рамото ѝ се е измъкнало от ставата, когато те е уловила — отговори насечено Бен. Беше учуден от яростното желание, което го обзе да изрита Шърууд обратно в пропастта за това, че беше толкова глупав и причини болка на Джилиън, като при това я беше подложил на смъртна опасност.

Рик спря изведнъж, защото всичката му сила го напусна. Падна по корем и остана да лежи тресящ се като лист от трепетлика.

— Господи! — прошепна той. След малко успя да вдигне глава. — Ще се оправи ли?

Бен би желал да има лед под ръка, за да облекчи болката в рамото ѝ и да спре подпухването, но сигурно по-лесно би получил луната.

— Няма да е много добре за два-три дни. Ставата ще я боли ужасно. — Посегна към манерката и намокри носната си кърпа, с която изми лицето и шията ѝ. — В шок е. Вдигни краката ѝ и ги сложи върху твоите — нареди той и Рик веднага го послуша.

Постепенно Джилиън започна да се чувства по-добре. Макар че рамото ѝ продължаваше да тупти, болката не беше така силна, както преди. Пристъпът на повдигане беше преминал и тя лежеше кротко и си почиваше.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита Бен след няколко минути.

— Просто чудесно — измърмори тя.

— Добро момиче. Ако можеш да седнеш, ще превържа рамото ти. Щом го обездвижим, пулсиращата болка ще спре.

Говореше, като че ли самият той беше имал такова преживяване. У Джилиън се пробуди любопитството, но бързо угасна. Просто нямаше сили да проучи въпроса. Бен внимателно я повдигна до седящо положение и я подпря на коляното си. Като че ли всички стояха наоколо и я наблюдаваха с различна степен на загриженост, поради различни причини. Освен Дутра, забеляза тя. Според нея той все още беше на мястото, на което беше и когато Рик започна да пада. На бруталното му лице беше изписана насмешка.

Материалите за оказване на първа помощ включваха и ластични бинтове с различна ширина в случай, че някой си изкълчеше глезена или разтеглеше коляното. Бен взе най-широкия и стегнато превърза рамото ѝ с него. След това използва още един, за да привърже лявата ѝ

ръка плътно към тялото. Ако се чувстваше по-добре, сигурно би го изпепелила с поглед, защото превръзката не ѝ помогна, а просто подсили пулсиращата болка.

— Знам, че боли — като че ли прочел мислите ѝ, каза той. — Почакай, след малко ще се почувстваш по-добре, обещавам ти.

Слава богу, скоро силната болка започна да намалява. Бен ѝ даде два аспирина, които тя с благодарност изпи. Пепе се върна, докато тя все още възстановяваше силите си подпряна на коляното на Бен. Чу как Еулохио му разказа на родния им език какво се беше случило. Над главата ѝ Бен тихо попита Пепе нещо. Джилиън разбра само половината му отговор. Като че ли оставаше още малко от проклетата тераса — може би около час път. Но толкова много време беше загубено, че можеше да не успеят преди да падне мрак.

— Тогава ще продължим и след като стане тъмно — каза Бен. — Не бива да прекараме нощта на терасата. — Главата му се наведе към нейната. — Скъпа, ще можеш ли да вървиш?

Тя се поколеба.

— Мисля, че ще мога, ако успееш да ме вдигнеш на крака.

Той ѝ помогна внимателно да стане, а Рик бързо мина от другата ѝ страна, за да я подкрепи. Тя залитна най-напред, но си пое дълбоко дъх на два пъти и застана твърдо на краката си. Дори успя да се усмихне леко, много леко, но все пак си беше усмивка.

— Всички системи работят.

Бен нарами собствената си раница, а върху нея — раницата на Джилиън.

— Можем да разделим нейния товар — каза Рик.

— Не искам да губим време. Трябва да се махнем от тази тераса преди здрач. Ще изтърпя тежестта.

— Тогава ще помогна на Джилиън.

— Не — Джилиън отново си пое дълбоко дъх. — По-безопасно ще е, ако вървим един след друг. Ще издържа един час. Няма да е проблем, защото Бен носи раницата ми.

Погледът, който Бен ѝ хвърли ѝ подсказа, че той знае какъв проблем всъщност е това. Нямаха избор, обаче, така че той не каза нищо. Джилиън се зарадва, че не каза нищо, защото по някакъв странен начин това представляваше нещо като мярна единица за неговото уважение към силата и възможностите ѝ.

Пепе поведе групата и Бен настоя Джилиън да върви втора, докато той вървеше непосредствено след нея. Тя знаеше, че иска да е близо до нея, за да може да ѝ се притече незабавно на помощ, ако залитнеше, но тя решително местеше крак след крак. Болката не беше много силна, поне не толкова, колкото се страхуваше, че ще бъде. При всяка стъпка рамото ѝ пулсираше, но не беше непоносимо. Най-лошото беше слабостта в краката ѝ. Чувстваше се като че ли оздравява от остър грип. Вероятно се дължеше на шока от болката, както и на рязкото спадане на адреналина в кръвта ѝ. Всичко ѝ изглеждаше малко нереално, дори и смъртта на Мартин. Само няколко часа ли бяха изминали оттогава?

Беше абсурдно, но започна да чувства глад. Реакцията ѝ не беше много деликатна, но и тя не беше много деликатна особа. Гладът беше успокояващ, едно земно докосване до реалността.

Беше паднал здрач, когато най-сетне слязоха от терасата и съвсем тъмно, когато отново навлязоха под дърветата. Бързо издигнаха лагер, като преди това мъжете изсякоха по-малка площадка от друг път — само за палатките и за огъня. Бен разпъна палатката на Джилиън вместо нея; след това ѝ намери удобно място за седане, докато Пепе приготви храната.

Джилиън можеше да се храни сама, дори и с обездвижена от лакътя нагоре лява ръка и изгълта лакомо простото ястие от ориз и консервирана риба. Обикновено не пиеше кафе вечер, но Бен ѝ подаде пълно канче, с много захар в него и тя го изпи без да протестира. Когато свършиха с вечерята, тя вече се чувстваше много по-добре.

Рик се приближи и седна до нея. Изглеждаше смутен и не я гледаше, а се беше втренчил в земята между краката си.

— Ъ-ъ, исках да ти благодаря за това, което направи — смутолеви той.

Това беше единственият приятелски жест, който, доколкото си спомняше, Рик беше отправил към нея през целия ѝ живот и тя реши да не му придава много голямо значение. Задоволи се просто да му каже, че няма защо.

Той се намести по-удобно.

— Сега чувстваш ли се добре? — попита след малко той.

— Рамото ме боли, но е много по-добре от преди.

— Добре. — Той като че ли не можеше да измисли какво друго да каже и след някоя и друга минута мълчание стана. Продължаваше да не я гледа в лицето. — Благодаря ти отново — каза ѝ пак и се върна на предишното си място.

Щом той се махна, появи се Бен с фенера и познатото шишенце.

— Хайде, време е за разтриване.

Точно това ѝ трябваше. Лютивата течност и масажът на силните му пръсти бяха направили чудеса с мускулите ѝ първия път. Пропълзя сковано в палатката си и Бен я последва, като изпълни почти цялото пространство с голямото си тяло.

— Трябва да се измия първо — погледна тя мръсните си дрехи.

— Не разполагам с удобен водопад наблизко.

Клекна до нея и започна да развързва високите ѝ обувки.

— Имам мокри кърпички в раницата си.

Той погледна нагоре и се ухили, като белите му зъби проблеснаха.

— Значи това било то. Все се чудех как успяваш да си толкова чиста. Всички останали изглеждаме и смърдим като порове в сравнение с тебе.

— Абе, ако човек иска... — промърмори тя.

— Вече знам, че се чувстваш по-добре — каза той одобрително, докато сваляше обувките и чорапите ѝ. — Хайде да ти свалим панталона, преди да развържа рамото. Така ще бъде по-безболезнено.

Тя си помисли дали да не настоя сама да се съблече, но въздъхна и прие реалността такава, каквато бе. Тази вечер се нуждаеше от помощ. Той разкопча панталона ѝ и го издърпа от тялото ѝ с такава бързина и майсторство, че почти не я мръдна от мястото ѝ. След това започна да разбинтова рамото ѝ, тъй като го беше превързал върху ризата.

Тя се съсредоточи, за да стои съвсем мирно, тъй като се страхуваше, че всяко движение би върнало предишната агонизираща болка. Бен разкопча ризата ѝ и започна да я съблича, като внимателно плъзгаше ръкава по ръката ѝ, без да размърдва рамото. След това погледът му се спря за секунда върху фланелката ѝ, преди да се вдигне към лицето ѝ. Големите му очи заблестяха смущаващо, но той само каза:

— Ще трябва да срежа фланелката ти. Не можеш да вдигнеш ръце, за да мине през главата ти.

Не я безпокоеше това, че ще трябва да срежат фланелката, а че ще трябва да я свали въобще, помисли си тя кисело. Втрещиха се един в друг като борци, преди да си приложат хватка, и накрая Джилиън каза:

— Еластична е. Помогни ми да си измъкна дясната ръка и главата и след това ще я смъкнем надолу по лявата ми ръка.

Ръцете му бяха невероятно нежни, докато ѝ помагаше да извади дясната си ръка, след това издърпа дрехата през главата ѝ и я измъкна надолу по лявата ѝ ръка без да ѝ причини особена болка. Погледът му се спря на оголените ѝ гърди и въпреки усилията си, тя усети как те започват да се стягат в отговор. Една вена запулсира в основата на шията ѝ.

Той знаеше, че не могат да се любят сега, като се имаше предвид състоянието ѝ, но повече не можеше да сдържа ръцете си да не я помилват. Все едно да искаше да спре дъха си. Плъзна лявата си ръка около нея и нежно я притисна към себе си, докато дясната му ръка обхвана една след друга гърдите ѝ, а грубият му палец очерта изпъкналите малки връхчета. Беше очарован от начина, по който всяка от твърдите, пълнички издатини пасваше в дланта му и едвам я изпълваше. Зърната на гърдите ѝ бяха бледи, деликатно розово-кафяви. Колко нежна беше кожата ѝ в сравнение с голямата му, груба, загоряла от слънцето ръка.

Тя беше съвсем притихнала, само ритъмът на дишането ѝ се ускори. Бен наведе глава и я целуна; просто не можеше да се спре да не го направи. Откакто я беше издърпал от ръба на пропастта, той трепереше вътрешно от уплаха, че почти я беше загубил, и нуждата му да я прегърне беше по-силна от всичко. И все пак, трябваше да запази контрол над себе си. Какво от това, че тя беше най-сетне почти гола в ръцете му? Какво от това, че беше толкова възбуден, че чак ципът на панталона му щеше да се пръсне? Тя беше наранена и той трябваше да се погрижи за нея; сексът щеше да почака. Но не дълго, помисли си той отчаяно. Не можеше повече да търпи.

Необходима му беше цялата сила, за да я пусне, да се дръпне от нея. Тя мълчаливо го наблюдаваше с толкова разширени зеници на очите си, че зеленият ирис почти не се виждаше.

Лицето му заблестя от пот, но той успя да отклони мислите си към необходимите неща.

— Къде са тези мокри кърпички? — попита с напрегнат и груб глас. Прочисти гърлото си.

— В предния джоб — тя също преглътна.

Намери ги и Джилиън протегна дясната си ръка, като мълчаливо отстоя правото си да се избърше сама. Изми се с една от тях колкото можа, като пренебрегваше факта, че е гола с достойнство. Беше много по-интимно, отколкото когато се къпа пред него. Тогава беше нещо като състезание — да види до каква степен може да го предизвика. Сега беше различно. Бен беше различен по някакъв начин. Нежността на милувката му беше изнервяща, макар че беше съвсем в неговия стил да използва първата възможност, за да опипа гърдите ѝ.

Когато тя свърши с миенето, той взе дясната ѝ ръка и внимателно разгледа тъмните синини, които напълно обгръщаха китката ѝ. Подобни синини имаше и около лявата ѝ китка, както и нагоре по двете ѝ ръце.

— Няма да можеш да правиш нищо няколко дни — каза тихо той и ѝ помогна да легне по корем. — Мускулите на гърба и в горната част на ръцете ти ще те болят почти толкова, колкото и рамото.

— Лосионът ще помогне — каза тя, като затвори очи.

Той мълчеше, докато втриваше остро миришещата течност без да бърза, защото знаеше, че всяка минута, която използва, за да разтрие пресилените ѝ мускули, ще намали остротата на болката, която ще трябва да понесе на следващия ден. Вдигна я пак в седнало положение и разтри двете ѝ ръце. Мускулите им бяха разтегнати до крайна степен. Лявото ѝ рамо беше подуто и натъртено. Превърза го отново и тя въздъхна с облекчение, щом усети опора.

— Тази нощ ще спиш така, както си, без фанелка. Искаш ли да остана при тебе?

Тя се изненада, че я пита, вместо направо да заяви, че ще остане при нея и така да я принуди да спори с него. Това, което я безпокоеше, беше, че въобще се замисли над възможността да спори.

— Благодаря, но предпочитам да съм сама — отговори тя. — Не мисля, че ще спя много нощес.

— Струва ми се, че те очаква изненада. Изтощена си. Ще можеш да сложиш лепенката на ципа, но как ще легнеш сама? Трябва ти

опора, за да ставаш и лягаш.

— Лягането е лесно — успя да се усмихне тя. — Просто ще се отпусна и ще падна. Но мисля, че тази нощ няма да слагам лепенката, защото не ми харесва идеята да се мъча да ставам сама утре сутринта, за да те пусна да влезеш.

Той я погали по главата и махна от челото ѝ косата, която влизаше в очите ѝ.

— Защо го направи? — попита я с любопитство той. — Вие с Рик май не изпитвате най-топли чувства един към друг.

— Той ми е брат — каза тя просто.

— А той би ли направил това за теб?

— Не знам. Вероятно не. Но това няма значение. Аз не съм той.

Ако беше оставила Рик да умре без да направи каквото и да е усилие да го спаси, нямаше да може да се понася след това. Напрегнатите им отношения, които можеха да се нарекат всичко друго, но не и любезни, нямаша нищо общо с това.

Бен се вгледа в лицето ѝ, след това кимна леко, че разбира.

— Добре, хайде да те настаним за през нощта. Ще спя леко — обеща ѝ той. — Дутра няма да може да се приближи до тебе.

Тя изсумтя. Контузията ѝ не беше размекнала мозъка ѝ.

— Не ме безпокои Дутра, защото той не би се вмъкнал в палатката ми през нощта.

Ъгълчетата на очите му се набръчкаха, щом се ухили:

— Не се опитвай да ме заблуждаваш. Постигам напредък и разбирам това. Вече ме покани да дойда сутринта.

— За да ми помогнеш да се облека.

— Ако настояваш. — Наведе се и бавно я целуна отново. — Не се безпокой да се обличаш, заради мене. — Очерта с пръст едното връхче на гърдата и се зарадва от начина, по който зърното щръкна. — Не знам защо си крила тези сладки неща от мене. Трябваше да направя това отдавна.

— Не би го правил и сега — възрази тя, — ако използвах напълно ръцете си.

— Провидението ми помага по мистериозен начин — произнесе той и завъртя очи. След това отново стана сериозен. — Повикай ме, ако се нуждаеш от мене, скъпа.

— Ще те повикам.

Той я целуна още веднъж, след това ѝ помогна да си легне и я покри с чаршаф. Откакто бяха навлезли в планините, трябваше да се завиват нощем, защото ставаше по-хладно. Взе фенера със себе си и Джилиън остана в тъмнината, уморена духом и телом, притеснена от тази нова интимност между тях, но съзнаваща нейната необходимост. След това щеше да бъде още по-трудно да го държи настрана. Спомни си напрегнатия поглед, когато ръцете му обхващаха гърдите ѝ, и цялото ѝ тяло изтръпна от изгарящо желание. Силните му топли ръце бяха като огън, когато я докосваха, и той дяволски точно съчетаваше твърдостта и нежността, за да може да му устои.

Докато сънят я унасяше, събитията от деня минаха отново пред очите ѝ, като на екран. Най-напред пороят, който се изля върху тях, след това шокът върху лицето на Мартин преди да изчезне в пропастта, я стреснаха и тя се събуди.

Задряма отново, но мозъкът ѝ продължи съня оттам, където беше прекъснал, и отново изживя онези ужасни минути, като цяла вечност, когато видя как Рик започва да пада и се бе хвърлила диво след него дращеца, за да го хване някъде. За ужасяваща част от секундата си беше помислила, че и двамата ще умрат. Тогава онези като че ли железни менгемета се бяха стегнали около глезените ѝ и бяха спрели устрема им надолу. Бен. Той беше до нея. Бе единственият, който можеше да я улови мигновено.

Бен... Нещо беше станало по-различно. Не знаеше какво точно. И защо вече не я наричаше „сладурче“, а „скъпа“?

13.

Събуди се от шума на отварящия се цип на палатката и се опита да стане, но веднага замръзна на мястото си от болката в рамото.

— Неудачна идея — промърмори тя.

Най-напред се подаде главата на Бен; след това се вмъкна цялото му тяло. В ръката си държеше димяща чаша кафе. Сложи я внимателно долу, вдигна отново ципа на палатката, за да се скрият от любопитните погледи и чак тогава се обърна към нея. Сините му очи внимателно изследваха лицето ѝ, като търсеха признаци на болка или умора. Тъй като беше спала много дълбоко, тя реши, че изглежда сънена, но в никакъв случай уморена. Изглежда, че и той си помисли същото, защото лицето му се отпусна.

— Как се чувстваш, скъпа?

— Ако не се движа, добре — прозина се тя.

Той се поколеба за момент:

— Мисля, че ще трябва да останем тук един ден и да си починем.

— Ти трябва да вземеш решение. Ще направим това, което ни кажеш. Но аз съм напълно в състояние да вървя, макар че не мога в момента да си нося раницата. — Тя погледна към кафето. — Твое ли е или си го донесъл за мене?

— И двете — пъкна загорялата си ръка зад гърба ѝ и я повдигна така, че да седне, с такава лекота, като че ли тя беше дете. Тя грабна чаршафа и го тикна под мишниците си, за да покрие гърдите си, а той се ухили. — Снощи това не те тревожеше — каза ѝ той и сложи металното канче в дясната ѝ ръка.

Тя отпи внимателно от вдигащата пара течност.

— Разбира се, че ме тревожеше, но не можех да направя нищо.

Той разтри голия ѝ гръб, като силните му пръсти приискаха мускулите и прогонваха болката и вдървеността от тях. Тя затвори очи в екстаз и тихо замърка.

— Мм, точно там — промърмори тя.

— По-добре си, отколкото си мислех — каза той. — Може би се дължи на добрата ти форма. — Взе канчето от ръката ѝ, отпи от него и ѝ го върна. — Сега да видим как е рамото.

Изглеждаше почти по същия начин, както и миналата вечер, подуто и натъртено, но тя можеше да си движи ръката малко повече.

— Мисля, че ще бъде добре, ако го превържем — каза тя. — Но ми дай още малко аспириин заради възпалението. Никога не съм предполагала, че изместеното рамо може да е такъв проблем. Мислех си, че само го връщаш на мястото му и всичко е наред.

— Не съвсем — каза той сухо.

— Разбрах вече. Помогни ми да се облека и ще тръгнем.

— Определено си спомням да казваш, че аз съм този, който ще реши дали ще продължим днес или не.

— Май че имаш халюцинации.

— Сигурно. Никога не си била толкова мила.

Докато ѝ говореше, той решително дръпна чаршафа от тялото ѝ. Триумфална усмивка цъфна на лицето му, докато я гледаше, но започна бавно да изчезва и изразът на лицето му постепенно се превърна в самовгълбеност. Започна да милва гърдите ѝ много внимателно. Те бяха приятно хладни от утринния въздух, но под неговия допир бързо се затоплиха.

— Никога ли не мислиш за нещо друго? — попита тя нацупено, за да скрие реакцията си, която не можеше да потисне. Искеше ѝ се да се отпусне назад и да остави тези горещи ръце да я милват навсякъде.

— Разбира се, че мисля и за други неща. — Гласът му беше далечен, а погледът му не се откъсваше от гърдите ѝ. — Мисля си какъв ли би бил вкусът ти.

— Бен! — Възмутеният ѝ вик беше тъничък и бързо се превърна в тишина. Тя потрепери и цялата ѝ сила като че ли се изцеди от нея, когато горещите му устни плътно обхванаха болезнено чувствителното връхче на гърдата ѝ. Тя се облегна върху ръката му, която я подкрепяше и затвори очи, докато като че ли електрически искри преминаваха от зърното, през цялата и гърда чак до слабините ѝ. Топлината му я обграждаше, мъжката миризма на тялото му я накара да зарови лицето си във врата му и да остави мъжката му сила да я обгърне. Езикът му силно притисна връхчето към вътрешността на

устата му и канчето с кафе падна от ръката ѝ. Тя заби пръстите в гърба му и заскимтя от удоволствие.

— По дяволите! — Откъсна се той от нея със замъглен поглед и влажна и чувствена уста. — Не исках да правя това.

И се наведе към другата ѝ гърда, като я обхвана с ръка и поднесе към изгладнялата си уста, тъй като не можеше да устои на изкушението да погали и нея.

Когато отново вдигна глава, очите му бяха изпълнени със силно неудобство. Много внимателно протегна десния си крак и се намести. Разтреперана, Джилиън се отдръпна.

— Така ти се пада — каза тя слабо.

— Знам. — Все още не се контролираше напълно и затова си пое дълбоко дъх. — Както ти казах, не исках това да става. Не беше честно и за двама ни.

Познаваше го достатъчно добре, за да разбере, че сигурно си мислеше, че цялата ѝ съпротива вече е останала в миналото, че е готова за него, стига само рамото ѝ да заздравее достатъчно, че да могат да се любят. Тъй като той си беше Бен, според него сигурно това трябваше да се случи утре вечер. Унесено тя се втренчи в кафето, което беше разляла, кафява локвичка върху найлоновия под на палатката и се зачуди защо ли просто да не продължат и тя да му се отдаде. Искаше го, искаше него, по дяволите. Не искаше обикновен секс, а се съмняваше, че Бен може да ѝ предложи нещо друго. Не беше типът мъж, с когото една жена може да планира бъдещето си. Той предлагаше разгорещен секс, добро прекарване, но след като станеше и обуеше панталоните си, щеше да си отиде. И така, въпреки самодоволния му вид, битката трябваше да продължи. Не можеше да си позволи да сложи оръжие.

— Помогни ми да си облека фланелката — помоли го с треперещ глас.

— Днес можеш да минеш и без фланелка. Никой няма да разбере, а и ще ти бъде по-лесно да се съблечеш довечера.

— Спя с бельото си, така че това няма да е проблем. Просто превържи рамото ми пак, след като облека фланелката, а отгоре ми облечи ризата. Ако все още мислиш, че ръката ми трябва да е обездвижена, можеш да я превържеш към мене върху ризата ми, както направи вчера. По този начин няма да има нужда да разбинтоваме

рамото ми довечера, за да мога да се съблека. Освен това трябва да мога да се облека утре сутринта.

Той не помръдна, но изразът на лицето му внезапно стана опасен, след като разбра какво точно искаше да му каже. Имаше усещането, че е като мъжко животно на ръба на жестокостта, което едвам се сдържа. Само инстинктивното ѝ чувство, че Бен не би я наранил, я спря да не се свие от страх.

— Не можеш повече да ме отблъскваш. — Гласът му беше нисък и метален. — Това, което става между нас, няма да изчезне току-така.

Тя го погледна в лицето и видя силата на възбудата му в изсечените, опънати черти на лицето му.

— Не е необходимо да стоя вечно настрана от тебе — малко тъжно каза тя. — Само докато се върнем в Манаус. Тогава ще изчезна от твоя живот и вече няма да има значение.

Той се изсмя отсечено, като този звук беше напълно лишен от хумор.

— Връщането ни в Манаус няма да те предпази от мене, скъпа. Ти си моя и ще трябва да го признаеш, независимо от това колко дълго ще трябва да те преследвам.

— Това ти подсказва твоето его. Веднага щом се върнем, някоя друга жена ще улови окото ти. Някоя, която няма да възразява срещу краткотрайна връзка.

— По дяволите! Никак не си лесна — измърмори той. Като че ли искаше да каже още нещо, но се отказа и извади чиста фанелка от раницата ѝ. Ръцете му бяха толкова нежни, колкото и преди, докато ѝ помагаше да я облече. След това превърза стегнато рамото ѝ и привърши обличането ѝ така ефективно, като че ли беше дете. След това, за нейно учудване, коленичи зад нея и среса косата ѝ, като я върза на обичайната конска опашка. Свърши, като я целуна по врата. — Така. Готова ли си за закуска?

Готова беше, макар че я беше извадил от равновесие с нежните си грижи. Не искаше той да е нежен. Искаше да е онзи Бен Луис, с когото беше свикнала — безсрамен, напорист и безразсъден. И смел, добави тя мислено, за да бъде справедливо. Впечатляващо способен. Опасен. Безцеремонен.

За първи път се почуди дали щеше да е достатъчно силна, за да му устои; дали въпросът не беше кога, а не дали ще се случи. Правеше

нещо толкова глупаво, че не можеше да повярва, че това е тя. Влюбваше се в него.

* * *

Този ден той ги караше често да спират, за да може тя да си отдъхва, и в крайна сметка изминаха повече път, отколкото тя си беше представяла. Макар че китките и рамото ѝ бяха наранени, тя не усещаше болка в тях, освен ако нещо не докоснеше насинените ѝ места. Стегнатата превръзка предотвратяваше раздвижването на раменната става и даваше възможност на разтегнатите сухожилия да заздравеят. Тъй като не носеше раница, походът всъщност беше полесен за нея, отколкото преди нараняването ѝ.

Вечерта, когато Бен махна бинта, който придържаше лявата ѝ ръка привързана към тялото ѝ, тя установи, че може да я движи без особена болка, тъй като превръзката на рамото ѝ продължаваше да придържа ставата. Тя успя да се съблече сама, макар и бавно и внимателно, и след като изпи два аспирина, спа добре.

На следващия ден се чувстваше достатъчно добре, за да не привързва лявата си ръка и закричи бързо непосредствено след Бен. Бяха толкова високо в планините, че задушавашата горещина не се чувстваше така силно и макар че все още се катереха и слизаха от разни стръмнини, тя успяваше да се движи без особени затруднения.

Тази сутрин бяха вървели само няколко часа, когато изведнъж се намериха в нещо като тропическа версия на речен каньон. Около тях се издигаха отвесно планини и макар че кодираните инструкции казваха, че трябва да вървят право на север, право на север би било възможно само ако имаха криле. Спряха и всички я погледнаха очакващо. Тя огледа възвисяващите се към небето планини. Тук-там виждаха оголени скали, но по-голямата част бяха покрити с дървета и храсти, които превръщаха скалите в зелена стена. По земята се влачеха лиани, които бяха по-дебели от ръката ѝ, а дивите орхидеи цъфтяха по-буйно от където и а е другаде.

— Може би трябва да видиш пак инструкциите — Бен пристъпи към нея и ѝ подаде раницата.

Джалиън извади бележника си и декодира отново текста, но инструкциите си оставаха същите.

— Точно тук трябва да сме — каза тя озадачена.

— Не може да е така, освен ако не трябва да се катерим по лианите като маймуни.

— Гласи право на север — посочи безпомощно тя, — Право на север е нататък.

— По дяволите. — Той свали шапката си и избърса потта от челото си. — Някъде сме се отклонили от пътя.

— Невъзможно. Вчера следобед онзи белег си беше на мястото. Намираме се точно, където трябва. Знам това.

Той наклони глава назад и погледна нагоре:

— Тогава трябва да измислиш нещо друго, защото според мене, сме стигнали до задънена улица. Не че не го очаквах, но ако не промениш бързо мнението ми, ще се обърнем и ще тръгнем обратно.

— Какво искаш да кажеш с това ще тръгнем обратно? — Кейтс се беше приближил достатъчно близо, за да чуе какво си говорят и беше бесен.

— Не знаеш ли, че повечето експедиции като тази не стигат до никакъв резултат? — Бен беше язвителен. — То е като да търсиш нефт. Плащаш и поемаш риск.

— Но... беше съвсем сигурно, че тази експедиция ще бъде успешна! — Лицето на Кейтс изведнъж прие болезнен израз.

Бен изсумтя. Грубиянският звук изрази съвсем точно отношението към „сигурните неща“.

— Не можем да се връщаме — настоя Кейтс. — Трябва да намерим мястото.

Джалиън отиде настрана, за да разгледа отблизо отвесната каменна стена. Тръгна покрай нея, докато пътят ѝ беше препречен от огромни морени, обрасли с гъста растителност. Тя се опита да се отърси от обхващащото я разочарование и да помисли. Професорът я беше научил винаги да премисля дадена ситуация, да преценява реалистично аргументите за и против. Това беше дисциплина, която винаги ѝ отразяваше благотворно. Джалиън обмисли фактите. Пътят им беше блокиран. Не можеха да вървят нагоре, а ако следваха инструкциите, трябваше да направят точно това. Погледна нагоре, като

изучаваше всяка пукнатина в скалите, всяко дърво и търсеше нещо необичайно, което можеше да ѝ подскаже нещо.

Право на север. Въпреки всичко, трябваше да вървят право на север. А това беше... Тя се втренчи с пронизващ поглед в огромната морена пред себе си. Право на север беше право напред, а не право нагоре.

Наоколо се мотаеше Хорхе. Тя се обърна към него и попита любезно:

— Моля те, би ли ми отрязал една здрава пръчка?

— Разбира се.

Отряза една яка тояга с мачетето си. С няколко удара отстрани по-малките клонки и ѝ я подаде със същата мрачна любезност.

Тя използва пръчката, за да разрови храстите и да се увери, че в тях не се крият змии или други опасни същества.

Бен се приближи към нея с големи крачки.

— Почакай, Джилиън. Какво правиш?

— Само разглеждам — отвърна му тя, като се скри зад една огромна папрат.

— Ей, почакай, за бога! Ще разчистим наоколо, ако искаш.

След ярката слънчева светлина, ѝ трябваше около минута, за да може да вижда в полумрака. Листата бяха гъсти и образуваха естествен таван над главата ѝ. Една пеперуда кацна на листото до ръката ѝ и сви трепкащите си крилца.

Морените бяха огромни и обвити с увивни растения. Тя протегна ръка и докосна хладната повърхност на едната от тях, която сигурно беше висока колкото къща на два етажа. Не можеше да се каже колко стари са тези монолити. Ако бяха паднали от върха на планината, тогава сигурно по-голямата им част беше под земята.

— Джилиън, казах ти да чакаш — Бен се появи до нея, като отметна настрани една лиана. Бяха напълно скрити от останалите, които бяха само на няколко крачки от тях, растителността беше толкова гъста, че дори гласовете им се чуваха приглушено.

Тя използва тоягата, за да разчисти пътя пред себе си, и когато нищо не я нападна и не скочи върху нея, направи още една крачка.

— Какво има? — попита я той, като я наблюдаваше внимателно.

— Хайде да си проправим път зад тази морена.

— Защо?

— Защото инструкциите не казват, че трябва да вървим нагоре — отвърна тя.

— Разбирам какво искаш да кажеш — повдигна вежди й. — Добре. Но аз ще вървя отпред.

Промуши се покрай нея едвам, поради близостта на огромните скали. Използва мачетето си, за да разчисти растителността и малките дръвчета, които запълваха цялото пространство и по този начин правеха мястото почти непроходимо. С всяка стъпка като че ли ставаше по-тъмно и скалите се надвесваха все повече и повече над тях. Бен спря, като всичките му мускули се стегнаха.

— Какво има?

— Не усещаш ли?

Тя замълча, докато се концентрираше. Какво да усети? Лек хладен ветрец... Ветрец? Тук, зад огромните морени?

— Откъде ли идва? — прошепна тя.

— От някъде точно пред мене — гласът му беше напрегнат. — Духа с пълна сила в лицето ми.

Отново размаха мачетето си, като разряза зелената стена, която му пречеше да види какво има по-нататък. Щом обърканите лиани и клони паднаха на земята, появи се тесен тъмен отвор. От него леко подухваше хладният ветрец.

— Да ме вземат дяволите! — Отстъпи той назад и се блъсна в нея.

— Можеш ли да видиш докъде стига?

— Скъпа, аз не мога да видя и на две стъпки в тази тъмнина. На това аз му викам тъмно.

Беше оставил раницата си, преди да се присъедини към нея, така че нямаше фенерче. Джилиън бързо се върна назад, където другите ги чакаха. Всички бяха малко разтревожени какво правят с Бен, но не бяха достатъчно любопитни, за да отидат сами и да видят какво става зад голямата скала. Докато вадеше фенерче от раницата си, Кейтс я попита:

— Намерихте ли нещо?

— Възможно е да има проход зад скалата — отвърна тя, — а може и да няма. Не можем да кажем още.

— Ще дойда с тебе — каза той.

Пробиха си път до мястото, където Бен ги чакаше. Кейтс непрекъснато поглеждаше притеснено нагоре, но не се върна. Когато стигнаха при Бен, Джилиън видя, че беше използвал времето, за да доразчисти растителността около отвора.

Кейтс облещи очи, когато видя тесния тъмен проход в планината. Мисълта да влезе вътре явно го плашеше.

Бен взе фенерчето и освети отвора. Проходът се разширяваше веднага от другата страна и той разбра каква добра защита представлява този тесен вход в скалата. Враговете трябваше да влизат един по един и можеха лесно да бъдат обезвреждани. Пътят по-нататък представляваше нещо като тунел, пробит в скалата, висок около 2.20 и широк 1.50 м. Не можеше да каже дали размерите му се променят по-нататък, защото след около 3 м тунелът завиваше рязко надясно.

— По дяволите! — изруга Кейтс. — Вътре сигурно има прилепи.

Бен насочи фенерчето към тавана. Освен паяжини, не видя нищо друго.

— Като че ли е правено от хора — каза той. — Няма прилепи, освен ако по-нататък не се стига до естествена пещера. — Повиши глас и извика — Пепе!

След тридесет секунди малкият индианец беше до тях. Погледна към отвора и тесните му черни очи се разшириха от тревога. Каза бързо нещо на родния си език на Бен.

— Не му харесва — преведе Бен.

— И аз самата не съм във възторг — каза Джилиън. Щом си помислеше, че ще трябва да влезе в пълната тъмнина на този проход, тръпки полазваха по гърба ѝ.

Кейтс се изпоти, докато гледаше тъмния отвор.

Бен намигна на Джилиън:

— Не се безпокоя от прилепите, но не можем да кажем какво друго може да е вътре.

— Има само един начин да разберем — каза тя.

— Влез първа.

— Ти си този с фенерчето в ръка.

Бен извади пистолета си и го зареди:

— Предпочитам да държа това.

— Имаш и двете неща, затова тръгвай — каза тя нетърпеливо. — Аз ще бъда непосредствено зад тебе. Или пред тебе, ако наистина

искаш да вляза първа.

— Ти оставаш тук — нареди той.

— Няма. Аз открих този проход и той си е мой.

— Моля? Аз имах мачете, аз прочистих растителността и аз бях този, който първи усети хладния въздух.

— Само защото ме избута и мина пред мене. Справях се много добре и без тебе.

Докато се джафкаха, Бен направи няколко стъпки навътре, а Джилиън го последва по петите. От вълнение сърцето ѝ биеше лудо. Кейтс също ги последва, макар и неохотно.

— Казах ти да стоиш отвън — промърмори Бен на Джилиън.

— Е и?

Стигнаха до острия завой и го преминаха. До този момент от входа се процеждаше светлина, а сега внезапно бяха погълнати от пълен мрак, разкъсван само от слабия лъч на фенерчето. Тунелът не се промени. Височината и ширината му останаха приблизително същите. Джилиън прокара ръка по каменната стена и усети белезите, които говореха за човешки труд.

— Знам — каза Бен, като забеляза какво прави. — Правен е от хора.

Сигурно от жени, помисли си тя. Беше толкова развълнувана, че ѝ се искаше да крещи от радост, просто за да се освободи от напрежението.

Продължиха още петдесетина метра, без да се спънат в някой капан или да паднат в яма, когато Бен нареди да спрат.

— Това е пътят — каза той. — Хайде да излезем оттук. Не минавам и крачка повече без въжета и предохранителни мерки. Този проход може да се вие с километри навътре. — Гласът му проехтя напред и назад по протежение на тунела и се върна към тях. Ефектът беше призрачен.

Кейтс наложи бързо темпо при обратния им път и би вървял още по-бързо, ако не трябваше да следва успокоителния лъч на фенерчето, който идваше отзад. Отново излязоха на дневна светлина и намериха всички останали да ги чакат около входа, като на лицата им бяха изписани в различна степен безпокойство и вълнение.

— Какво намерихте? — попита Рик. Той беше един от развълнуваните и едвам се удържаше да не заподскача.

— Нищо — отвърна Кейтс.

— Нищо? — лицето на Рик се издължи.

— Все още нищо — каза твърдо Джилиън. — Не стигнахме далече.

— Чуйте ме, всички — каза Бен. — Отстъпете малко назад. Наблъскали сме се тук като сардели. Хайде да излезем на по-широко и да обмислим какво да правим.

Това, което щяха да направят, беше просто. Беше го обмислил набързо, докато бяха в тунела. Ако случайно бяха намерили Каменния град, той не възнамеряваше да изостави Джилиън след себе си в ръцете на Кейтс или Дутра. Където отиваше той, идваше и тя. Не можеха да продължат с носилките, заради завоите, но не би имало проблеми да преминат по тунела с раници на гърба. Бързо свалиха товара и го преразпределиха, като раниците почти сгънаха мъжете на две. Надяваше се пътят им през тунела да не е дълъг.

Завърза всички с въжета един след друг по прост метод — просто прокара въжето през гайките за колана на всеки. Възникна проблем с Пепе и Еулохио, защото те не носеха колани, но Джилиън бързо го реши, като забодде по една голяма безопасна игла на дрехите им и прокара въжето през тях. Тя настоя да носи малка раничка, която провеси на дясното си рамо, за да помогне на останалите, доколкото може. Всички държаха фенерчета.

С пистолета, стиснат здраво в дясната му ръка и с пушката, окачена така, че да може бързо да я сграбчи, Бен поведе обратно групата към тунела. Нямаше представа какво щяха да открият. Тунелът можеше и да е задънен или пък да е блокиран от свлечена земна маса. Всичко беше възможно.

Джилиън прехвърли фенерчето в лявата си ръка и тайно намести собствения си пистолет в раничката на рамото си, така че да може веднага да го измъкне.

Бен вървеше първи, веднага след него Джилиън, а зад нея Пепе. Пепе беше много нервен при подготовката им и тя предположи, че го безпокои близостта на тунела. По-безчувственият Еулохио не изглеждаше изплашен, а по-скоро заинтересуван.

Ехото отекваше много силно в ушите им, така че бързо свикнаха да шепнат.

Според Джилиън бяха изминали почти четвърт миля, когато тунелът рязко тръгна нагоре и започнаха да се изкачват по широки, плиткостъпала, които явно бяха издълбани в камъка. Наклонът не беше голям, но беше мъчителен за мъжете, тъй като носеха много допълнителен товар.

Въздухът стана още по-хладен и Джилиън потрепера. Светлината на фенерчето на Бен разкриваше още стъпала пред тях.

— Колко ли още трябва да вървим? — зачуди се тя на глас.

— Като имам предвид начина, по който криволичат и завиват, струва ми се, че още ще повървим. Но докато усещаме ветреца, не се безпокоя. Отнякъде влиза свеж въздух.

Безкрайната тъмнина ги изнервяше. Тя се чудеше как спелеолозите се научаваха не само да понасят усещането, че са заровени в земните недра и да понасят потискащата тъмнина, но и всъщност да изпитват удоволствие от нея. Това не беше за Джилиън.

Тунелът отново стана равен и Бен ги накара да спрат за малко, за да могат да си поемат дъх. След десет минути тръгнаха отново.

Джилиън беше отбелязала времето, когато влязоха в тунела. Обърна китката си така, че фенерчето да освети часовника ѝ. Бяха изминали петдесет и четири минути и ако махнеше почивката, бяха вървели около четиридесет и пет минути. Ако ходът им беше по-бърз, за това време би трябвало да се изминали три мили, но дори и при побавния им ход, според нея бяха изминали поне две мили. Голям тунел беше. Някой доста се беше потрудил, за да го издълбае в сърцето на планината, но беше възможно също така природата да беше започнала това дело, а човекът — мъже или жени — просто да са разширили прохода, който вече е съществувал.

— Ето, пак се качваме — каза Бен, като тръгнаха нагоре по следващата серия от широки плиткостъпала. Всяко стъпало добавяше по не повече от 2,5–3 см към предишното, но стотиците от тях представляваха значителна височина, която те изкачиха с усилие.

След като минаха един завой, пред тях изведнъж проблесна светлина. Замъглена, едва различима, но светлина. Докато приближаваха към нея, видяха, че и изходът беше така обрасъл с дебели лиани и храсти, както и входът. Този отвор беше широк, колкото и тунела, но пак само един човек можеше да мине през него, защото трябваше да има място, за да си послужи и с мачетето. Бен

свали раницата от гърба си и започна да сече със смъртоносното си, остро като бръснач оръжие, за да пробие пътя им извън тунела с животинска сила. Слънчевата светлина започна да навлиза все по-ярка.

И изведнъж отново бяха навън, като бутяха настрани големите листа, които ги удряха през лицата и режиха провисналите лиани. След тъмнината на тунела, трябваше да сложат ръка над очите си, докато свикнат със слънчевата светлина.

Това, което видяха, беше досущ като от другата страна на тунела.

— И сега какво? — попита разочаровани Рик. — Накъде ще отидем сега?

Джилиън се въртеше и оглеждаше. Бяха в нещо като чаша със скални стени. Обученото ѝ око забелязваше детайл след детайл и гърдите ѝ се изпълваха с едно все по-нарастващо чувство, така че ѝ се струваше, че ще се пръсне. Улови погледа на Бен и разбра, че той е видял същите неща, но внезапно стана страшно сериозен, докато на нея ѝ се искаше да скача във въздуха и да крещи от възторг.

— Не отиваме никъде — успя най-накрая да каже, като гласът ѝ трепереше от напрежение. — Пристигнахме. Намерихме Каменния град.

14.

Рик отново се огледа:

— Това ли е той? — Настоячиво попита, очевидно разочарован.

— Освен ако не се заблуждавам — отвърна Джилиън. Но нямаше никаква заблуда. Виждаше това, което трябва. Каменните стени, които ги заобикаляха, бяха пълни с помещения, подобно на медните пити. Входелите към тях отдавна бяха превзети от джунглата, но тя все още можеше да различи някои очертания, както и известна повторемост в растежа на лианите.

— И така, къде е онова съкровище, за което ми разказа? — настоя той.

— Ако има съкровище — пое си дълбоко дъх тя, — то може да е навсякъде. А може и не само ние да сме намерили това място.

Като се мръщеше, Кейтс се приближи към нея.

— Какво искаш да кажеш с това ако има съкровище? Защо, по дяволите, мислиш, че сме дошли? Ако си ни излъгала...

Внезапно Бен застана до нея.

— Никой не знае какво има тук — каза той с равен тон, в който въпреки всичко се усещаше заплашителна нотка и това възпря Кейтс. — Много неща могат да се случат през четиристотин години.

— Какво ще правим сега? — попита Рик.

— Ще направим лагер. Това е най-важното нещо. Това място със сигурност няма да ни избяга.

Джилиън почти умираше от нетърпение да започне да търси, но знаеше, че Бен е прав. Най-напред разчистиха голяма площ, като през това време тя се изправи на нокти, да не би да унищожат някоя археологическа ценност. Но нищо не попадна под проблясващите остриета, освен храсти, лиани и малки дръвчета. Нямаше много високи дървета в тази закътана долина и се чудеше защо. Имаше много светлина, но растителността, макар и гъста, като че ли не растеше на голяма височина. Причината за тази странност, каквато и да бе тя,

представляваше част от характерните особености на Анзар, а тя с нетърпение очакваше да започне да разкрива тайните му.

Разположиха палатките на по-голямо разстояние една от друга, отколкото когато пътуваха. И тя почувства това странно чувство на сигурност. Нищо не ги заплашваше в тази защитена каменна чаша. Все пак Бен опъна палатката ѝ непосредствено до неговата.

Не очакваше, че в тази затворена долина ще духа вятър, но изглежда че постоянно полъхваше хладен бриз и въздухът беше лек, почти прохладен. Сигурно нощем ставаше оста хладно.

— Моля всички да внимават къде стъпват — каза тя. — Може да има купи, гърнета, други неща, които да се търкалят навсякъде.

Всички археологически находки щяха да са покрити с мръсотия, която се е натрупвала с години, и тя беше виждала как подобни ценности се въргалат по земята.

Все още имаше достатъчно светлина, след като построиха лагера, и Бен плъзна ръка около талията ѝ.

— Разходи се с мене — нежно я помоли той.

— Защо? — изгледа го тя подозрително.

— Трябва да говорим.

— За какво?

— По дяволите! — въздъхна той. — И ти ако не си най-недоверчивата жена, която някога съм срещал, режа си главата. Просто ела с мене, моля те.

— Добре — каза тя, като се цупеше. — Но не си мисли, че съм се съгласила за други неща.

— Кога ли си се съгласявала? — въздъхна пак той.

Не беше лесно да вървят през гъстата растителност. Той носеше мачетето и изсичаше пътя пред тях. След няколко минути Джилийн попита:

— Защо правиш това? Или просто ти е нужно физическо упражнение?

Той погледна назад, за да се увери, че никой не ги преследва. Вече бяха достатъчно далече, за да може някой от другите да чуе какво си говорят, а ако се опиташе да се прокрадне през храстите, щяха да го усетят.

— Оттук нататък има много клони — каза той. — Рекох на другите да внимават за Кейтс и Дутра. Ако се започне нещо, съм им

казал да се разпръснат и да се опитат да се измъкнат кой както може. Предполагам, че все още сме относително в безопасност, освен ако не откриеш някакъв голям червен скъпоценен камък, макар че вероятно е да намериш злато. Тогава ще ни убият за нула време.

— Знам.

Тя разбираше всички трудности, свързани с намирането на Каменния град, и въпреки казаното от нея, че вече може и да е разграбен, не вярваше в това. По всяка вероятност те бяха единствените човешки същества, които бяха влезли в тази изолирана каменна чаша, откакто Анзарската цивилизация беше загинала.

— Играта свърши. Носи винаги пистолета си със себе си.

— Да, разбирам.

— Ако нещо стане, не чакай да видиш как ще се развият нещата. Бягай към тунела и гледай да се измъкнеш оттук. Тичай възможно най-бързо и не се спирай да вземаш нищо. Ще те настигна от другата страна. Каквото и да правиш, не се оставяй в този капан тук. Това място ме кара да се чувствам неудобно, тъй като има само един изход. Страшно ми се иска да намерим и друг.

— Не вярвам. Точно този тунел е запазил Анзар така добре скрит досега.

— Да, но въпреки това те са измрели.

— Чудя се какво ли е станало с тях. — Не можа да се сдържи, очите ѝ се напълниха със сълзи. — Разбира се, това ще възстанови реномето на татко, но тук е живяло специално племе, което един ден просто е изчезнало. Да се разбере какво е станало с тях е важно.

— Може би са хванали някаква болест, ако са контактували с европейци. — Сви вежди, след като толкова дълго беше останал сериозен. — Или може би, ако наистина са били само жени, са умрели от скука.

Тя го изгледа свирепо.

— Понякога ми се иска да ти прасна един в лицето.

— На твоето разположение съм по всяко време, когато искаш някакъв физически контакт с мене, скъпа. Ще се радвам да се сборичкаме някой ден. — Хилеше се по начина, който така я вбесяваше, нагло, колкото можеше да се хили само един мъж.

— Знаеш ли какво си? — попита настойчиво тя, свивайки зеници.

— Не, какво? Любовник? Светлината на твоя живот? Мъжът на твоите мечти?

— Лайно! — каза натъртено тя и се отдалечи, като го остави да се залива от смях.

* * *

Под нейното ръководство изследването на Каменния град започна бавно и внимателно на следния ден. Трябваше да се разчисти още растителност, за да се открие пътят до уединените помещения, и докато работеха, започнаха да се появяват малки парченца от ежедневието на анзарите. Хоаким намери част от нацърбена каменна керемида, която, след като внимателно разчистиха наоколо, се оказа част от фонтан. Джилиън фотографира находката от всякакъв ъгъл и направи подробни записки.

Започнаха да откриват керамични чирепчета, които също бяха фотографирани и описани. Джилиън никога не беше била толкова щастлива през целия си живот. Те не правеха история, те я разкриваха и научаваха много за неизвестен до този момент аспект от човешкия живот на земята. Когато обработваше парче от керамичен съд, върху което все още се бяха запазили глазура и рисунки под нея, тя изпитваше страхопочитание към факта, че преди стотици години някой беше направил този съд и го беше изрисувал, за да направи живота си красив, а след това го беше използвал всеки ден. Чувстваше се като че ли държи в ръцете си времето и това по някакъв невероятен начин я успокояваше. Индивидите измираха, но животът продължаваше.

Странно беше, че след четири дни именно Дутра намери първия стръмен път към помещенията. Той не се интересуваше от стари натрошени грънци, но след сблъсъка си с Бен, използваше животинската си сила, за да разчиства растителността от големи пространства. Изливаше агресивността си във физическото усилие, като изкарваше враждебността си върху всеки клон или лиана, които му се изпречваха на пътя.

Неизползваната от векове стръмна пътека, беше започнала да се руши. Бе покрита с отпадъци, но човек не можеше да сгреша предназначението ѝ. Незабавно започнаха да я разчистват, макар че

Джалиън ги тормозеше да внимават и това отново забавяше работата. Пътеката водеше до един по-широк път, който обикаляше по края на каменната чаша и от него се влизаше в отделните помещения. Тъй като имаше помещения и на по-голяма височина, тя предположи, че към всяко ниво водят различни наклонени пътеки. Каменният град беше построен на концентрични пластове и можеше да приюти стотици хора.

Широкият път също беше затрупан с отпадъци, както и стръмната пътека и тя предполагаше, че има много археологически находки, но най-важно беше да влязат в помещенията. Помещенията, в които бяха живели анзарите и който трябваше да съдържат най-големите богатства. Джалиън знаеше, че нейната идея за съкровище се различава от тази на останалите, но възможността да опише физически Анзар беше безценно богатство за нея.

Разбира се в помещенията бяха влизали животни. Вътре бяха мътили птици и различни същества ги бяха използвали през вековете като убежище. Докато разглеждаше първото помещение, тя си помисли колко хубаво би било, ако всичко се беше запазило, както е било, но природата никак не се беше съобразила с това.

Първото помещение беше малко, не повече от два и половина квадратни метра, и макар че внимателно пресея боклуците, не можа да намери никаква следа за какво се е използвало то, поне при първоначалния оглед. Нямахме парчета керамика, които да подсказват, че в него се е готвело, или пък да посочват начина на готвене. Нищо не напомняше за пещ или огнище, нямаше сажди или въглища. Всичко, което откри, беше една малка змия, която незабавно се стрелна към друго скривалище, щом Джалиън я побутна с пръчката, която използваше, за да проверява какво има под отпадъците.

Тя обаче не се отчая. Имаше стотици такива малки помещения и не всички щяха да бъдат толкова празни. Да не намериш нищо беше точно толкова важно в работата на археолога, колкото и да направиш откритие, макар и не толкова емоционално задоволяващо или вълнуващо. Тя фотографира помещението и го записа в дневника.

Бен подаде глава:

— Не се пъхай в тези помещения сама — каза той раздражително.

— Защо? Да не мислиш, че има змии? — попита тя с широко отворени очи.

— Разбира се, че има, но ти още не си ги видяла.

— Бъркаш — продължи да ръчка с пръчката из боклука тя. — Точно преди да си подадеш главата една мъничка змиичка си плю на петите и изчезна.

Бен стисна зъби и за момент в погледа му проблесна гняв. След това се отпусна и ѝ се ухили:

— Все забравям, че не си новак в тая работа. Значи не се страхуваш от змии, а?

— Не. Пазя се от тях, но не се страхувам.

— Само че змиите не са единствената опасност, с която можеш да се сблъскаш на такова място.

— Вярно е.

— Нямах и намерение да ми обърнеш внимание, нали? — попита я той отчаяно. — Ще продължиш най-безгрижно да се разхождаш из тези стаи.

— Това ми е работата.

— А пък моята е да те пазя. Отсега нататък, ако аз не съм с тебе, някой друг от мъжете ще те придружава.

— Нямам нищо против — отвърна тя разсеяно.

Всъщност тя въобще не му обръщаше никакво внимание, помисли си той. Беше погълната изцяло от ровичкането с пръчката, като от време на време клякаше, за да разгледа нещо внимателно. Работата ѝ стоеше над всичко. Вбесяващо беше, но почувства как се размеква по странен начин, докато я наблюдава. Просто си беше Джилиън. Обичаше работата си и щеше да пренебрегва всичко останало, докато се занимаваше с нея. Единственото, което можеше да направи беше да я наблюдава възможно най-отблизо и да не забравя, че тя е най-способната жена, която е срещал някога. Знаеше какво прави, освен това имаше солидна опора в реалността.

Не можеше да не е смаян от факта, че всъщност откриха това място. Много повече би му харесало, ако бе принудена да признае, че такова място не съществува. Това би я разочаровало горчиво, но щеше да е по-безопасно за всички тях. Сега се чувстваше така, като че седят върху вулкан, който всеки момент ще изригне. В момента всичко изглеждаше спокойно, но ако намереха проклетата Императрица, или

пък злато, играта щеше да загрубее. Не беше лошо да е готов за всичко, така че вече беше планирал някои неща. Ако нищо не се случеше, щеше да продължи, както обикновено.

Тъй като искаше да държи под око Кейтс и Дутра, нареди на Хорхе да бъде постоянно до Джилиън и да ѝ помага, както заради нейната безопасност, така и защото рамото ѝ още беше подутото. Не му се искаше тя да злоупотребява с ръката си.

Джилиън беше щастлива в компанията на Хорхе. Беше приятен и работеше неуморно. Не беше кой знае колко ентузиазизиран от счупените грънци и странните боклуци, които намираха, но беше напълно доволен да ѝ помага да ги търси.

За щастие другите помещения съдържаха повече неща от първото. Тя много внимаваше да записва спецификата на всяка находка: местонахождението ѝ, описание, състояние. Нямаше да може да носи много, ако въобще успееше да вземе нещо, а не искаше да унищожава каквото и да е доказателство, което би помогнало при разкриването на загадката на Анзарската цивилизация и при определяне нивото на нейния прогрес. Покритите с глазура и рисунки чирепи, които беше намерила досега, означаваха, че са използвали пещи, но досега не беше открила никаква следа тях. Щеше да ѝ отнеме много време да открие и да свърже археологичните находки и доказателствата, които биха дефинирали Анзарската цивилизация.

С всеки изминат ден Кейтс ставаше все по-нетърпелив — не намираха нищо друго, освен както казваше той „боклуци“.

Джилиън също беше, ако не нетърпелива, то разстроена до известна степен, че не намира нищо друго. Дали мястото не е било открито и разчистено от грабители преди тях? Ако се беше случило това, никога нямаше да научат много за цивилизацията на Анзарите от онова, което бе останало.

Пресяваше внимателно още една купчина отпадъци, когато внезапно разбра, че е извършила монументална глупост. Развълнувана, че е открила тунела, както и това, което със сигурност беше Каменния град, тя беше забравил за инструкциите.

Инструкциите не свършваха с тунела. Имаше и други указания, които по всяка вероятност водеха директно към Сърцето на императрицата.

Спря работа и се усмихна на Хорхе.

— Мисля, че за днес стига толкова — каза тя. — Рамото ми се обажда и съм уморена.

— Трябва да си почивате — каза той със плахата загриженост, която често пъти беше показвал напоследък.

— Ще си почина — съгласи се тя и се върна в лагера. Повечето от мъжете вече бяха тук, отегчени от необходимостта да разчистват достъпа до малките помещения, които толкова много си приличаха и не предоставяха нищо вълнуващо. Тя вървеше половин ден след тях, така че спирането на работата им нямаше значение. Бен също беше там и седеше с кръстосани крака на земята, докато почистваше и смазваше оръжията си. Предупреден за нейното присъствие от някакво шесто чувство, той се огледа, за да я види. Тя му се усмихна, но не направи никакъв опит да разговаря с него. Вместо това влезе в палатката си.

Бен продължи работата си, но изразът на лицето му стана замислен. През седмиците, когато бяха заедно, той си беше изработил навика да наблюдава Джилиън, да я изучава отблизо, за да може да открие някое незащитено място в бронята ѝ, което да му позволи да стигне до нея. Станал беше експерт в улавянето и на най-малките отклонения в поведението ѝ и сега целият беше нащрек. Тя замисляше нещо, но какво ли?

Джалиън седеше със скръстени крака в палатката си с отворен бележник в скута си и кодирани инструкции на земята пред нея. Въпреки че беше запомнила инструкциите още преди седмици, когато ги написа отново черно на бяло на английски, мисълта ѝ като че ли се проясни. После дълго гледа бележките си. Някакъв звук около палатката ѝ я стресна и тя бързо мушна листа хартия под надуваемия дюшек.

Бен отвори палатката и пропълзя вътре, като я изтика към дъното.

— Заповядай — покани го тя саркастично.

— Благодаря — намигна ѝ той. — Вече влязох. Е, какво става?

Настани се до нея и тя разбра, че няма да се махне отгук, докато не получи задоволителен отговор. Игривото намигване беше само камуфлаж на желязната му решителност.

Джалиън издърпа листа от тефтера изпод дюшека и му го подаде.

— Спомних си, че инструкциите не свършват с намирането на тунела. — Внимаваше да говори тихо, така че гласът ѝ да не се чува отвън.

Бен прочете написаното.

— Какво ще правиш с това?

— Не знам. — въздъхна тя и погледна нерешително. — Това, което намерих досега, не може да се нарече съкрушително, като да кажем Гробницата на Тутанкамон или находките край Уозала. Намерих доказателство, че тук са живели човешки същества, но нищо, абсолютно нищо, което да посочва, че това племе не е било известно. Има едно чудо — тунелът, който ни изведе дотук, но нищо повече. О, археолозите ще бъдат заинтересувани, разбира се, и в крайна сметка всички ще се насочат насам, но не съм успяла да намеря нещо, от което да гръмне пресата. Исках нещо, което наистина да разтърси археологията като наука, нещо, което да принуди всички да признаят заслугата на татко — нещо, което му дължат, а все още не съм намерила подобна драматична находка.

— Освен ако не е тук — повдигна той хартията.

— Да.

— И, ако го намерим, ще си имаме страхотни неприятности.

— Да — повтори мрачно тя.

Той хвана брадичката ѝ и я повдигна нагоре, докато я гледаше с кисела усмивка. След това се наведе и я целуна.

— Значи аз ще търся скъпоценния камък, докато ти отвличаш вниманието на лошите — промърмори той. — Ако Сърцето на императрицата е там, ще ти кажа и тогава ще решим какво да правим. Няма смисъл да се тревожиш за камъка, след като той може въобще да не съществува.

— О, съществува, и още как!

— Тогава съществува и шансът някой друг преди нас да го е изнесъл оттук още преди столетия. Никой не оставя огромни скъпоценни камъни да си стоят на едно място, дори и ако са свързани с някакви суеверия. Дори не е известно някакво прилично проклятие, което да виси над Сърцето на императрицата и да го пази.

— Но за нас може да се превърне в истинско проклятие.

— По-късно ще решаваме дали е така. Дори и да не е там, мога да намеря нещо друго, което да ти хареса. Кой знае? Може би тези хора

са скрили всичките си интересни неща там.

— От това което виждам, точно така са постъпили.

— Тогава ще го намерим утре.

Тя захапа долната си устна, загледана втренчено в него. Преди месец не би му поверила дори обеда си, камо ли нещо толкова важно. Но след това беше придобила навика да му поверява живота си. Тъй като нейният живот беше безкрайно по-важен от Сърцето на императрицата, не виждаше никаква причина да не му позволи да търси скъпоценния камък.

— Ще внимаваш, нали? — прошепна тя. — И ще се пазиш да не те проследи някой?

— Обещавам ти. И ако намеря нещо, ти ще си първата, която ще разбере.

* * *

Бен не направи нищо необичайно на следващата сутрин. Отиде с другите до първия етаж на помещенията и помогна да се разчисти достъпа до още няколко, след това остави Джилиън и Хорхе да ровят наоколо, докато останалите се върнаха в лагера. Кейтс рядко изпускаше Джилиън от очи тези дни, така че той остана горе. Бен си намери работа из лагера, като свърши някои дребни неща, след това се настани на сянка, като че ли се канеше да подремне. След като обядва, Дутра легна да спи.

Когато хъркането, което идваше от огромния му гръден кош стана равномерно, Бен се изправи, метна пушката на рамото си, както правеше винаги, въпреки че досега не бяха открили тук нещо опасно освен няколко змии и излезе бавно от лагера. Никой не му обърна особено внимание. Предишната нощ предвидливо беше скрил фенерчето си извън лагера и сега го извади, като се надяваше, че няма да има нужда от него.

Съвсем естествено бяха започнали да изследват местата, които бяха разположени най-близо до лагера. Кодът на Джилиън посочваше, че Сърцето на императрицата се намира в специално помещение, разположено точно срещу изхода от тунела. Когато изучаваше каменната чаша, той беше забелязал, че далечният ѝ край е малко по-

висок, като по този начин му предоставяше визуален ориентир дори и тогава, когато не виждаше отвора на тунела. Чашата беше поне миля широка и половин миля дълга; дъното ѝ бе обрасло с дървета и храсталаци. Поради някаква причина дърветата го тревожеха. Защо не бяха по-големи? След като толкова много слънчева светлина навлизаше в долината, тук трябваше да растат гиганти. Въпреки че валеше всеки ден, тежките дъждове не можеха да причинят такава ерозия на почвата, както в долината на Амазонка. Почвата се задържаше в долината.

А и как точно се оттичаше водата? Трябваше да се оттича някак си, иначе тук отдавна щеше да има езеро, вместо много богатата почва под краката му. Именно тази богата почва го караше най-много да се чуди на големината на дърветата.

Освен ако не бяха достатъчно стари.

Изведнъж спря и се загледа в лъскавата кора на едно дърво. Тръпки пролазиха по гърба му. Е, това беше наистина дива мисъл! Дали пък дъното на каменната чаша не е било изчистено от всякаква растителност допреди много скоро? Дали анзарите не са изчезнали само преди няколко десетилетия, а не века?

Не, не беше възможно. Ако това беше станало в по-късни времена, Джилиън щеше да открие много повече доказателства за тази цивилизация.

Освен ако не се бяха махнали оттук и взели повечето от нещата си със себе си.

Той поклати глава. Трябваше да спре да мисли за подобни неща. Трябваше само да се погрижи за най-важното — да намери мястото, посочено в бележките на Джилиън.

Пресичането на долината беше трудна работа, защото не искаше да използва мачетето и да оставя след себе си път, който дори Кейтс би могъл да използва. Но от друга страна, и да просича пътя пред себе си, щеше да бъде много трудна работа. От време на време спираше, за да се увери, че никой не го следва. За това също бе необходимо време, но успя да стигне до другия край на долината след около час.

Отблизо пукнатината в скалата се виждаше ясно, но изкачването до нея беше проблем. Ако се спазваше някакъв принцип, би трябвало да съществува една от онези издълбани в скалата пътеки, които водеха към вътрешността, така че той започна систематично да търси. Трябва

да беше щастливият му ден, защото я намери само след няколко минути.

Изкачи се по нея и, когато стигна върха, забеляза нещо странно. За разлика от другите пътеки, които бяха намерили, тази беше двойна. От другата страна имаше подобна пътека, с която първата образуваше обърнато надолу V на равнището на първия етаж.

Точно пред него, според инструкциите на Джилиън, се намираше изграденият в скалната пукнатина храм на анзарите. Погледна нагоре и отново тръпка пролази по гърба му. Високо над главата му се извисяваха огромни каменни колони, които бяха изсечени в самата скала. Бяха почти скрити от пълзящата растителност, но все пак можеха да се различат.

Приблужи се и започна да търси вход в гъстата жива зелена завеса, като тикаше една дълга пръчка из растителността. Когато тоягата се натъкна на твърда скала, той се премести на тридесетина сантиметра и опита пак. При четвъртия опит пръчката пропадна в празнота и той разбра, че е намерил каквото търси.

Все пак щеше да използва фенерчето. Раздели лианите с ръка и ги задържа настрана. След това освети огромната зала, която се разкри пред него. Това, което видя, го накара да изругае тихо

Статуи. О, по дяволите! Огромни статуи, изсечени от камък, фигурите бяха по-големи от нормалните, високи може би два метра, без да се смятат постаментите. Заедно с тях се извисяваха до три метра.

Изработката им беше съвършена и надминаваше всичко, което беше виждал от културата на инките или майте, макар че стилът беше подобен. Чертите на лицата не бяха така преувеличени, пропорциите бяха по-нормални. Сега гърбът му беше станал напълно безчувствен от лазещите го тръпки и изведнъж усети, че задържа дъха си. Насили се да издиша, но не можа да се отърси от все по-силно обземащото го чувство на страхопочитание и неверие.

Статуите бяха на воители. Всеки въоръжен с различно оръжие, някои с копие, други с лък и стрели, трети със сопи.

И всички бяха жени.

15.

Той се запромъква още по-внимателно от преди, като си пробиваше път през обърканите лиани, за да застане в хладната тъмнина. Чувстваше се така, като че ли бе навлязъл в чужда територия, като че ли каменните очи, които го гледаха, знаеха, че мястото му не е тук. Той беше мъж, чужденец в тези зали. Никога по-рано не беше изпитвал подобно чувство, дори и когато, при един забележителен случай, беше последвал една жена до дамската тоалетна.

Е, Джилиън щеше да има грандиозната си находка. Дори и без „Сърцето на императрицата“, тези статуи щяха да разтърсят света, и то не само света на археолозите. Историците щяха да точат лиги, за да ги видят, за да разберат какво точно означава тяхното съществуване.

Нямаше капани и пропадащи подове. Под краката му лежеше солидна скала. Той отиде до средата на огромната зала, издълбана в камъка, като мина между двете редици вечна стража от жени воители на вечна стража.

Накрая достигна до една ниша. Саркофаг, също издълбан в камъка. Покрит с прах и паяжини, както и всичко останало в тази тиха зала. Нещо подобно на мъжки образ беше гравирано като барелеф отгоре му. Над него, в отделна ниша, имаше друга фигура на страж. А там искреше, дори под праха, натрупан през неизвестния брой години, и отразяваше светлината на фенерчето му с червен блясък, от който направо спираше дъха му, „Сърцето на императрицата“.

Беше огромен, по-голям от юмрука му и формата му напомняше човешко сърце.

Цяло богатство го гледаше право в очите. След като беше живял толкова дълго в Бразилия, разбираше нещо от диаманти и можеше да потвърди, че това наистина е диамант. Разбира се, възможно беше да е и гранат, но не му се вярваше. Имаше твърде много огън, твърде много дълбочина в камъка. Беше грубо шлифован, но дори и така беше великолепен. Повечето цветни диаманти бяха бледи. Силно оцветените бяха рядкост и обикновено много малки и адски скъпи. Беше чувал, че

червеният диамант е най-рядък, а пред него в момента се намираше един, който не само имаше дълбок, наситено червен цвят, но сигурно бе толкова голям, колкото и диаманта Кълинън, ако не и по-голям. Направо беше безценен в буквалния смисъл на думата.

Но дали струваше колкото техния живот? Ако Кейтс узнаеше за него, щеше да има убийство. Или трябваше той да убие Кейтс и Дутра, или да рискува не само своя живот и живота на Джилиън, но и на всички мъже, които бяха с тях.

От друга страна, ако само той знаеше за него...

Пъхна се зад саркофага и освети мястото с фенерчето, за да се увери, че няма никакви обитатели. В ъгъла обаче се беше свила и спеше змия, след явно обилния си обед от мишки. Бутна я с пръчката и я наблюдава, докато тя тихо изпълзя встрани. След това се протегна и внимателно взе „Сърцето на императрицата“ от мястото му.

Беше учудващо тежко. Предполагаше, че тежи над половин килограм. Издуха праха от него, след това го избърса в панталоните си и дълбокото, богато червено заблестя с такъв огън, който напълно го очарова и подчини на магията на камъка. Беше най-красивото нещо, което някога бе виждал и при това бе топъл, за разлика от повечето ледени диаманти.

Джилиън не се нуждаеше от „Сърцето на императрицата“, за да привлече вниманието на целия свят. Онези статуи щяха да го направят и без това. Тя не го правеше за пари. Ако намереше „Сърцето на императрицата“ и успееша да се върнат в Манаус живи, тя веднага щеше да го предаде на бразилското правителство. Но колко неща би могъл да направи с него, господи! Този камък означаваше повече пари, отколкото дори би могъл да си представи. Можеше да си купи собствени лодки и да организира своя служба за превоз; можеше дори да се осмели и да си опита късмета във въздушните чартъри. Преди години беше взел книжка за пилот, защото до много места в басейна на Амазонка се достигаше само по въздух, а това предоставяше повече възможности за онези, които можеха да пилотират. И щеше да има възможност да осигури на Джилиън всичко, което малкото й сърце би поискало до края на живота й. Не че тя искаше много. Какво можеше да купиш на жена, която е най-щастлива тогава, когато копае из мръсотията? Още мръсотия?

Съвестта му дори не трепна. Пъхна камъка в пазвата си и внимателно духна върху нишата, където беше лежало „Сърцето на императрицата“, така че прахът отново да покрие равномерно всичко и нищо да не подсказва, че там е имало нещо. Не ограбваше гроб, нито пък унищожаваше археологични находки. Ако го беше намерил в мина, никой не би възразил на правото му да спечели от камъка, а при положение, че животът им зависеше от това колко добре можеше да го скрие, въобще нямаше никакъв избор.

Огледа се внимателно. Всякакво друго съкровище би застрашило живота им по същия начин, по който и „Сърцето на императрицата“. Но не видя нито злато, нито сребро, нито други скъпоценни камъни. Дотук добре. Би се чувствал още по-добре, ако можеше да разгледа всичко по-отблизо, но не искаше да останат видими следи. Като внимаваше и за най-малката подробност, внимателно заличи следите си зад саркофага.

Трябваше да се върне. Джилиън щеше да е нервна, докато го чака. Естествено нямаше да разреши на никого да усети вълнението ѝ, но със сигурност на него щеше да се довери. Той се усмихна, като си представи реакцията ѝ, когато щеше да ѝ разкаже за статуите. Онези зелени очи сигурно щяха да светнат, а лицето ѝ щеше да придобие онзи съсредоточен и възхитен израз, който хем го очароваше, хем го побъркваше от желание, защото искаше да го види, когато я люби. Искеше тя да го желае със същата страст, която беше демонстрирала в стремежа си да изчисти петното върху реномето на баща си, както и в търсенето на счупени гърнета и стари кости.

Статуите си останаха на стража, когато той мина между тях през кънтящата зала към мътната арка от светлина, която посочваше входа.

Докато излизаше; Бен премисли отново дали да се върне в лагера с камъка, скрит под ризата. Беше твърде голям. Затова внимателно го уви в носната си кърпа и го зарови на мястото, където преди това беше скрил и фенерчето. Щеше да го извади по-късно, когато можеше да го скрие по-добре.

Джалиън седеше пред палатката си, когато той се върна. Веднага вдигна глава, но не каза нищо.

— Къде, по дяволите, беше? — попита сърдито Кейтс. — Твое правило е никой да не излиза от лагера, без да каже на другите къде отива.

Бен не му обърна внимание, а каза на Джилиън:

— Намерих храма.

Тя скочи на крака с искрящи от вълнение очи:

— Какво представлява? В добра форма ли е?

— Скъпа — отговори той бавно, — това е нещо, което трябва да видиш, за да повярваш.

Всички се тълпяха около тях, а Кейтс го сграбчи за ръката:

— Какво намери?

— Храм — повтори Бен. — Статуи. Такива боклуци.

Устните на Джилиън прошепнаха думата. Статуи.

— А нещо друго? — Кейтс изглеждаше нетърпелив.

— Гробница, предполагам. Но нямаше съкровища, ако питаш за това. — Лъжата излезе лесно от устата му.

Той предположи, че липсата на съкровища въобще не интересува Джилиън, ако се съдеше по израза на лицето ѝ. Беше като дете, получило коледен подарък. Той внезапно се разсмя, грабна я в ръцете си и я завъртя.

— Искаш ли да видиш храма? — попита той. — Ако бързаем, можем да отидем дотам и да се върнем преди здрач.

Още не беше доизрекъл думите, когато тя започна да се дърпа.

— Трябва да си взема фотоапарата — бърбореше тя. — И бележника. Те са в палатката ми. Нека само да ги взема и съм готова...

— Добре, добре — прекъсна я той нежно. — Успокой се. Храмът няма да избяга. Все ти повтарям това, но не ме чуваш.

Всички тръгнаха, дори и Дутра, и този път използваха мачететата, което щеше да улесни пътя им до храма и след

— Какви са статуите? — попита Рик. — Малки ли са?

Бен се зачуди какво ли очакваше той. Статуетки като „Оскар“, само че от злато?

— Не, доста големи са. Издялани от камък.

— О — разочарованието на Рик беше очевидно.

— Не съм разглеждал много — каза Бен. — Може и да има по-малки фигури в някое странично помещение, но не съм ги видял.

Господи! Надяваше се, че няма по-малки статуи. Трябваше да поеме този риск, защото не можеше да скрие от Джилиън съществуването на храма.

Когато стигнаха достатъчно близо, за да различат колоните, тя прехапа устни, за да не ахне. Беше толкова близо до Бен, че той усети как цялата трепери. Обгърна с ръка талията ѝ и я притисна към себе си.

Висенте разряза с мачетето си лианите, които скриваха входа и те паднаха навити на рула в краката им като големи зелени змии. Сега светлината навлизаше по-навътре в залата. Бен включи фенерчето си и въведе Джилиън в храма. Другите нетърпеливо ги последваха.

Бавно освети с лъча светлина триметровите фигури. Джилиън сграбчи ръката му и ноктите ѝ се забиха в кожата му. Беше занемяла напълно, а невярващият ѝ поглед беше съсредоточен върху статуите.

И Пепе, и Еулохио бяха разтревожени. Лицата им замръзнаха, когато при вида на тези каменни воители у тях се пробудиха спомените за древни предания.

Известно време никой не каза нищо, тъй като изпитваха благоговение пред огромната зала, пред сериозността на мълчаливите каменни воители. Дори и Рик, който не уважаваше нищо и никого и нямаше никакъв интерес към древните култури, като че ли почувства нещо, може би някаква тържественост. Нямаше и следа от опасност. По-скоро бяха нарушили усамотението на свято място, място на покой.

Хорхе отиде до подножието на една от фигурите и се загледа в нея. Внимателно протегна ръка и пипна камъка.

— Кой са те? — прошепна най-накрая той с глас, изпълнен с учудване и любопитство. Огромното пространство улови шепота му и го усили така, че думите се чува съвършено.

Джилиън още трепереше и се облягаше на Бен.

— Мисля, че наистина трябва да са... амазонките — отговори тя със същия учуден тон, като че ли това беше повече, отколкото можеше да приеме. Бен знаеше точно как се чувства, защото и той още не се бе съвзел напълно от първоначалния шок.

Умът на Джилиън препускаше и трескаво се мъчеше да обхване всички ъгли на откритието, всички последствия от съществуването на тези статуи. Как се е случило така, че статуите на тези жени — воители се намират тук, в Южноамериканската джунгла? Амазонките бяха само легенда, нищо повече. Предполагаше се, че са били племе от жени — воители, които веднъж годишно се съвкуплявали с мъже от съседното племе, за да родят деца, и които се били на страната на Троя

в Троянската война. Не беше открито каквото и да е доказателство за действителното им съществуване, както не бе открито и доказателство за съществуването на Атлантида. Това бяха само митове.

И все пак... Ето ги. На място, на което нямаше никаква логика да бъдат. Как би могла митологията на древна Гърция да проникне дълбоко в тези джунгли, където допреди няколко години съществуваха цели племена, които никога не бяха виждали бял човек и не се бяха сблъскали с никаква форма на външна цивилизация? Как биха могли тези статуи да се основават на гръцката митология? Или просто съществуваше някаква прилика? Дали пък и на двата континента не бяха съществували племена от жени-воини?

Имаше и друга възможност, която я измъчваше до полуда. Възможно беше гръцките митове да се основават на анзарската цивилизация. Кой знае колко дълго е просъществувала тя? Може би преди хиляди години някой древен пътешественик се беше натъкнал на тези жени-воини и бе успял да се върне в собствените си земи и да посее там семената на мита.

— О, Господи — прошепна тя.

— Да, знам. И аз си помислих нещо такова, когато ги видях — каза Бен. — Саркофагът е на другия край. — С помощта на фенерчето, той им посочи пътя, но залата беше твърде огромна, за да стигне лъчът до гробницата.

Продължиха пътя си, като се чувстваха като джуджета поради големината на самата зала, а и заради редиците мълчаливи стражи гиганти. Каквото и да кажеха, шепнеха, като че ли, ако говореха на висок глас, щяха да осквернят това свещено място.

Стигнаха до саркофага и лъчите на фенерчетата им заиграха по гробницата, по барелефа отгоре. Джилиън затаи дъх при вида на чертите на мъжа, издълбани в камъка. Бяха черти на силен мъж с груба красота, спокоен и самоуверен, дори и във вечния сън на смъртта; мъж, който без съмнение не би се поколебал да даде живота си в защита на жената, която обича; мъж, за когото една жена би тъгувала цял живот и за когото биха се разказвали легенди. Нямаше нищо, което да подсказва къде би могла да бъде гробницата на кралицата, но в нишата над саркофага беше мястото, където тя бе оставила сърцето си, сърцето на воин, за да стои на стража над нейния възлюбен през вечността.

Нишата беше празна и прашна.

Трепереща от облекчение, тя скри лице в рамото на Бен и ръцете му я обгърнаха и притиснаха силно. Благодаря ти, Боже, че „Сърцето на императрицата“ го няма, помисли си тя. Никакъв огромен червен диамант не заплашваше живота им със стойността си. Кейтс не би се интересувал от статуите. За него нямаше значение каква революция биха предизвикали те в света на археологията. Те бяха от камък и нямаха търговска стойност, а само представяха исторически факт. Ако ги извадеха от контекста на Анзарската цивилизация, нямаше да представляват никаква ценност. Всяка от тях тежеше стотици килограми, може би половин тон, така че беше невъзможно да се транспортират, дори и да имаха парична стойност. По-късно, след като тяхното съществуване бъдеше забелязано и описано и се разбереше тяхната история, тогава те щяха да станат безценни, също като Мона Лиза. Но в този случай, ценността им щеше да бъде свързана и с това, че светът щеше да ги познава точно така, както изглеждаха в момента в естествената си среда.

Кейтс беше осветил пода с фенерчето си, за да види следите, които Бен бе оставил. Насочи се към саркофага и надникна зад него.

— Внимавай за змии — каза небрежно Бен.

Кейтс се промъкна зад гробницата и освети нишата, за да я разгледа внимателно. Прокара пръст в праха.

— Явно „Сърцето на Императрицата“ е съществувало — каза Джилиън, като най-сетне успя да събере достатъчно сила, за да се дръпне от Бен. Той като че ли не искаше да я пусне и задържаше ръка на гърба ѝ. — Но няма начин да се разбере кога е изчезнало или кой го е взел. Тъй като нищо друго не е докоснато, възможно е анзарите да са го взели със себе си, когато са си отишли.

— Е, щом тази проклета гробница е толкова важна, защо тогава не са взели и нея със себе си? — зададе настоятелно въпроса си Кейтс. Беше в яростно настроение и го прикриваше трудно.

Джилиън разгледа саркофага. Беше поне два и половина метра дълъг.

— Не знам колко тежи, а и не може да мине през тунела. От това, което видях досега, стигам до заключението, че анзарите не са измрели. По-скоро са напуснали това място, като са взели личните си вещи и съкровища със себе си. Всичко, което са оставили тук, освен няколкото гърнета, е този храм.

— За какво ми е каменна гробница? — крещеше Кейтс, с изкривено от гняв лице, когато откри, че мечтата му за богатство се превръща в прах. — А тези проклетни каменни статуи?

— Знаеше, че това пътешествие е като игра на комар — каза хладно Бен. — В джунглата нищо не е сигурно.

Кейтс изглеждаше готов да експлодира, едно мускулче на челюстта му играеше, а юмруците му бяха стиснати. Ставаше му лошо при мисълта за парите, които беше похарчил, за парите, които дължеше... За хората, на които ги дължеше. Очите му се спряха върху гробницата:

— Може би вътре има нещо — каза той.

Джилиън видимо потръпна при мисълта за оскверняването на саркофага.

— Малко е вероятно — насили се да каже тя. — Не са оставили нищо ценно, което да намерим. Няма злато, нито сребро, нищо!

— Да ги вземат мътните! — лабилният самоконтрол на Кейтс пак не издържа. — Все трябва да има нещо!

— Огледай се наоколо — каза Джилиън рязко. — Виждаш ли нещо поне със сребърно покритие? Нищо подобно! Ако е имало съкровище, те са го взели със себе си. Няма го. Може би анзарите са били погълнати от инките и точно това е допринесло за богатството на културата им. Каквото и да е станало, тук сега няма нищо.

Той изглеждаше объркан и съсипан. Бръщолевеше и шареше с поглед:

— Трябва да има!

— Не мога да видя нищо — посочи с ръка наоколо тя.

Кейтс се обърна и забърза към изхода, като лъчът на фенерчето му подскачаше. Дутра го последва, но всички други останаха в храма, все още зашеметени от това, което бяха открили.

— Не трябва ли да направиш снимки? — подхвърли Бен на Джилиън, като ѝ се усмихваше.

Учудена, че е могла да забрави, тя започна да подготвя апарата си, но ръцете ѝ така трепереха, че не можеше да го държи стабилно.

— Не мога — каза най-накрая отчаяно тя и го погледна. — Направо се треса. Можеш ли ти да снимаш, докато си взема някои бележки?

Той взе апарата от ръцете ѝ, докато тя му обясняваше как работи. Беше от фотоапаратите за „идиоти“, при които всичко беше автоматизирано и с които се снимаше много лесно при положение, че идиотът можеше да го държи стабилно, а това в момента беше извън нейните възможности. Всичко, което Бен трябваше да направи, бе да насочи фотоапарата и да натисне бутона. Автоматичната светкавица и фокусиране се грижеха за всичко останало.

Направи няколко снимки на гробницата, след това тръгна от статуя на статуя, докато Джилиън надраска бързо някакви бележки при светлината на тикнатото под мишницата ѝ фенерче. Това, което я учуди още повече сега, когато можа да го забележи, беше, че всички статуи имат до известна степен различни черти. Това я наведе на мисълта, че статуите са на действителни жени, може би на онези, които наистина са стояли на стража над гроба на воина. Индивидуалността правеше статуите още по-ценни, несравними с нищо друго в света.

— Щастлива ли си? — попита я Бен и погледна към нея.

— Щастлива не е точната дума — обърна се тя с блестяща усмивка.

— Мислех, че ще ги харесаш.

— Никога, ама никога не съм си представяла, че има нещо подобно. Тези статуи ще станат по-известни и от Елджин Марбълс.

— Някой е събирал стари топчета за игра, така ли? — погледна я той учудено..

— Става дума за мраморни статуи, а не за топчета за игра — засмя се тя тихичко.

— Е, в това има повече смисъл. — Ухили се той, без да се смуцава от невежеството си.

— Сеньор! Сеньор, вижте!

Тревожният вик дойде от Хорхе, който беше пъхнал пръстите си в една пукнатина в камъка и дърпаше с всички сили.

— Сеньор, струва ми се, че е врата.

Сърцето на Джилиън се качи в гърлото ѝ, когато всички отидоха да изследват находката на Хорхе. Наистина бяха контурите на извита в горната си част като арка врата. Но колкото и да дърпаха под всякакъв ъгъл, каменната врата не помръдна.

— Опитайте се да я бутнете — предложи тя.

Бен сложи двете си ръце от дясната ѝ страна и натисна. Нищо не се случи. Мина от лявата страна и пак натисна. Каменната плоча изскърца. Погледна Джилиън отчаяно и приложи всичката си сила върху вратата. Тясната плоча бързо се откряна, докато се чуваше как камък стърже върху камъка и оттам повя хладен въздух.

— Това е друг тунел — каза Бен и светна с фенерчето в тъмния отвор. — Значи наистина са имали не само един изход.

— Ще влезем ли? — попита тя.

— Не сега. Нямаме време. Да свършим със снимките, така че да можем да се приберем в лагера преди да се стъмни.

Слънцето залязваше, когато групата излезе от тунела. Джилиън беше учудена, че Рик остана с тях, но той беше невероятно заинтересуван от всичко това. Тръгна до нея по обратния път.

— Това ли се опитваше да намери татко, когато умря? — попита той след няколко минути мълчание.

— Да. Доказателството за съществуването на анзарите.

— Значи не беше луд?

— Не. Може и да витаеше из облаците, но краката му бяха стъпили здраво на земята.

— Какво ще правиш сега?

— Първо ще извадя снимките, след това ще уведомя бразилското правителство. Това ще изчисти петното върху татковото име. Скоро това място ще се препълни с археолози, което ще се дължи на татко и неговата работа.

Той пак замълча.

— Тогава се радвам, че го намери, макар че няма никакво съкровище.

— Има съкровище — каза тихо тя. — Просто не е такова съкровище, каквото ти очакваше.

— Да, предполагам, че е така.

Рик изостана пак назад. Явно беше казал всичко, което искаше. Откакто беше рискувала живота си, за да спаси неговия, враждебността му към нея беше изчезнала, но не се чувстваше удобно в нейно присъствие. Бяха като двама непознати, които се насилват да разговарят помежду си. Тя се радваше, че Рик вече не я ненавижда или мрази така силно, както преди, но беше приела факта, че никога няма да бъдат близки. Бяха твърде различни. Дори нямаха и общи спомени

от детството, които да ги свързват. Рик така ненавиждаше всички от момента, в който баща им се беше оженил за майка ѝ, че се бе откъснал напълно от семейството. Между него и мащехата му съществуваше минимален контакт, а по-късно, с Джилиън дори още по-малък. Когато тя стана достатъчно възрастна, за да забележи наистина какво става, Рик вече се беше изнесъл от дома им.

Веднага щом стигнаха в лагера, той започна да разказва на Кейтс за тунела, който бяха намерили, но той не прояви никакъв интерес. Изръмжа на Рик да млъкне и си отиде в палатката. Рик сви рамене и отиде при другите мъже, които се готвеха да започнат игра на карти.

Джилиън седна и започна да пише, напълно погълната от мислите си, докато разсъждаваше върху различни теории за произхода на статуите. Последствията бяха толкова огромни, че тя не можеше да ги възприеме изцяло. Откриваха се възможности, които изглеждаха абсурдни, напълно нереални. Но статуите си бяха съвсем истински, тя ги бе видяла и имаше снимки. Ако се изследваше внимателно околността, можеше да изникне допълнителна информация за Анзарската цивилизация и тогава щеше да се разкрие тяхната история. Много ѝ се искаше да разбере какво е станало с тях. Какво ги е накарало да напуснат това място и къде са отишли? Племето само от жени ли се е състояло или пък статуите са само женски, защото поради някаква причина жените са били по-силни? Ако са се съвокуплявали с племе само от мъже, кои са били тези мъже? Къде са живели те? Мъжете ли са отговорни за изчезването на цивилизацията на анзарите? Дали пък двете племена просто не са се слели и, ако е станало така, какво се е случило с всички тях?

Толкова много въпроси и всичките така невероятни.

Прибра се в палатката по-късно от обикновено, а умът ѝ не спираше да работи. Мъжете бяха все още отвън, говореха и се смееха. Тя задряма почти веднага, макар да си мислеше, че няма да може да заспи. Не можеше да си спомни дали някога се беше чувствала толкова щастлива.

15.

Бен тихичко се измъкна от лагера преди зазоряване на следващата сутрин, докато другите все още спяха. Ако не бъркаше, Кейтс щеше да сметне, че няма нужда да стоят още тук, тъй като очевидно нямаше съкровище, което да ограби. Докато имаше шанс, трябваше да прибере „Сърцето на императрицата“.

А в лагера Кейтс, който не беше спал добре през нощта, се събуди точно навреме, за да види, когато надникна през пролуката на палатката, как Бен изчезва. Намръщи се и си помисли какво ли е решило да прави това копеле. Взе си пистолета и изпълзя навън. Отиде до палатката на Дутра, като внимаваше да не вдига шум.

— Дутра! — изсъска той.

Хъркането, което се носеше отвътре, прекъсна за миг, след това продължи.

— Дутра! — повтори Кейтс. — Събуди се, да те вземат мътните!

Хъркането спря и Кейтс чу движението на масивното тяло на Дутра, докато той седнаше.

— Какво? — чу се мрачно буботене.

— Луис току-що се измъкна от лагера. Ще го последвам. Ако чуеш стрелба, знаеш какво да правиш.

— Да — отвърна Дутра.

Кейтс не даде допълнителни обяснения, а тръгна след Луис, като се опитваше да не губи от поглед тънкия лъч светлина, когато той напусна лагера. Не биваше да го изпуска от поглед. Цяла нощ си беше мислил за това, че Луис е бил сам в храма, преди да каже на всички останали за него. Ако диамантът е бил там, би ли го оставил, или би го взел? Кейтс много добре знаеше какво би направил самият той при подобни обстоятелства. Защо Луис да постъпи по-различно? Никога не му беше изглеждал като човек, който играе според правилата.

След като Кейтс тръгна, Дутра изпълзя от палатката си и застана мълчаливо с пистолет в огромния си пестник, а на лицето му се изписа

усмивка на очакване, при което остриите му резци се показваха зловещо.

Рик, чиято палатка беше най-близо до Дутра, се обърна като промърмори нещо, след това продължи да спи.

И Пепе, и Еулохио се бяха събудили от тревожния шепот на Кейтс. Лежаха тихо в тъмнината.

Джилийн се събуди внезапно, обхваната от странно чувство за тревога. Ослушваше се, като се опитваше да се концентрира напълно. Не чуваше нищо близо до палатката си, но нещо имаше... Дишане. Дали някой хищник не беше минал през тунелите? Малко вероятно, помисли си тя. Там нямаше абсолютно никаква светлина, а никое животно не би влязло доброволно някъде, където не можеше да вижда. Посегна за фенерчето си, като мислеше да вдигне леко ципа на палатката и да освети това, което беше отвън.

Мъжете мирно хъркаха.

* * *

Бен застана на едно коляно и махна мръсотията от завития в кърпата камък, след това внимателно го взе от скривалището му. Махна кърпата и я тръсна, за да не влезе много пръст в пазвата му, след това пак зави диаманта в нея.

— Знаех си, че има нещо — каза злобно Кейтс зад гърба му.

— По дяволите! — промърмори Бен, като инстинктивно се хвърли на земята, изпусна фенерчето, но продължи да стиска „Сърцето на императрицата“. Кейтс стреля по него, но не можа да го улучи в тъмнината.

* * *

В лагера всички се събудиха от изстрела и започнаха да излизат. Пепе и Еулохио разрязаха задната част на палатките си и изчезнаха. Висенте изпълзя пръв и захилен, Дутра го простреля в главата.

* * *

Изстрелът отекна в каменната чаша. Кръвта на Бен замръзна във вените му, дори и докато издърпваше пистолета си. Джилиън! Стреля по Кейтс, но не се прицели, тъй като нямаше време. Изстрелът му отиде настрана, но все пак накара Кейтс да се просне в праха. Бен скочи на крака и хукна мълниеносно обратно, като знаеше, че слабата светлина и гъстите храсти ще го прикриват. По-късно щеше да се погрижи за Кейтс. Сега трябваше да стигне до Джилиън.

* * *

Джалиън излезе втора от палатките. Дутра се прицели в нея с животинската си усмивка, но не стреля, защото си помисли какво удоволствие щеше да му достави след няколко минути. Хорхе също излезе и Дутра стреля по него, но не го уцели, тъй като мъжът успя да се хвърли настрана. Зад него Рик беше излязъл наполовина от палатката си с разширени от объркване очи. Видя Висенте, видя и Дутра, който стоеше там с пистолет в ръка, видя Джилиън и изкрещя:

— Джилиън! Бягай!

В това време Дутра се обърна към него и стреля. Не можеше да пропусне от такова близко разстояние. Първият куршум уцели Рик в гърдите и го прикова към земята. Той дори не трепна, когато го прониза и вторият. За миг Джилиън замръзна на място ужасена, след това се хвърли в хралалака. Пълзеше на четири крака, като инструкциите на Бен звучаха в ушите ѝ: „Насочи се към тунела. Не им давай да влязат в него преди тебе. Тичай с всички сили.“ Бен!, помисли си тя отчаяно. О, господи, Бен! Щеше да направи каквото ѝ беше казал и да излезе от другата страна на тунела, но ако той не я последваше скоро, щеше да поеме риска и да се върне.

Още ечаха изстрели. След това последва зловеща тишина.

Тя стигна тунела и се хвърли в тъмнината, като тичаше без да вижда и се удари в скалата, преди да си спомни за фенерчето в ръката си. Не го включи, защото щеше да стане лесен прицел, ако имаше някой след нея. Вместо това сложи ръката си върху каменната стена и

по този начин определяше пътя си, като се спъваше по ниските плитки стъпала, като че ли наистина беше сляпа. Затвори очи и установи, че така е по-лесно. Може би плътната тъмнина я объркваше напълно, когато очите ѝ бяха отворени. Тя почака, докато чувството ѝ подсказа, че е минала вече завоя и тогава запали фенерчето. Светлината ѝ изглеждаше неприлично ярка след пълния мрак, а в същото време и много слаба в опита си да пробие обгръщащата всичко нощ.

Тя тичаше, а сърцето ѝ биеше силно в гърдите ѝ, ушите ѝ бучаха, а празните каменни стени се мяркаха край нея, без да се променят. Чувстваше се така, сякаш се намираще в безкраен лабиринт.

О, господи! Рик. Бен. Отчаянието почти я парализираше.

* * *

Бен се блъсна в Пепе и почти го простреля, преди да го разпознае в дълбокия здрач преди зазоряване.

— Сеньората — изсъска той, като улови малкия индианец за рамото. — Какво стана с нея?

— Избяга — каза любезно Пепе. — В дългата черна дупка.

— Ти си добро момче. Тръгвам подире ѝ. Погрижи се за себе си, Пепе.

Пепе кимна.

— Ще почакаме, сеньор. Когато лошите си отидат, ще се махнем оттук и ще се върнем в Манаус. Ти трябва да намериш сеньората.

— Ще я намеря — каза мрачно Бен и се запъти към тунела. Знаеше че Кейтс продължава да е след него, а Дутра е още в лагера и се смее, като стреля по всяко въображаемо движение около себе си. Бен насочи цялото си внимание върху това да намери Джилиън.

* * *

Дробовете на Джилиън горяха, а гърдният ѝ кош направо щеше да експлодира, когато най-накрая се измъкна от тунела. Стовари се върху огромната морена, която криеше входа, като едвам си поемаше

дъх. Уплашените от стремителното ѝ появяване птици се вдигнаха към небето, като тревожно записукаха.

Зората започваше да изгрява, първите ѝ лъчи вече пробиваха листата. По-нависоко щеше да е по-светло, но долу, до земята цареше постоянен полуздрач. Тя използва фенерчето си, за да заобиколи морената и да излезе на открито. Дишаше много тежко и не можеше да прецени дали някой не я преследва. Но сигурно беше така. Бързо трябваше да намери място, където да се скрие, защото не ѝ бе останал дъх, за да продължи. Като пренебрегна опасностите, които можеха да се крият там, тя пропълзя между листата и се отпусна напълно, изтощена от умора.

* * *

— Да се продъниш в ада, дано! Какво искаш да кажеш с това измъкнаха се? — Кейтс крещеше пронизително. — Луис е взел проклетия диамант. Може да е навсякъде из това идиотско място! Но сигурно вече е тръгнал към Манаус, като ни се надсмива на всяка стъпка!

— Мога да го хвана — каза Дутра, като наведе малката си глава подобно на бик преди атака. Злобните му очички блестяха с червеникав пламък.

— О, да — подигра го Кейтс. — Сигурно ни чака да излезем от другата страна на тунела, за да може лесно да ни пипне. Тук сме като в капан, по дяволите... Не, чакай! Шърууд каза, че имало друг тунел. Намерили го в храма. Можем да излезем оттам.

— Да — отвърна Дутра и зловещата усмивка, при която лъсваха вълчите му резци, се появи отново.

Кейтс огледа недоволно лагера.

— Всичко, което трябваше да направиш, беше да ги застреляш, когато излизат от палатките си, но ти и това провали. Застрелял си само двама. Знаеш ли колко души ще трябва сега да преследваме?

Дутра сви рамене, след това вдигна пистолета си и хладнокръвно изпрати един куршум в челото на Кейтс. Той бавно се смъкна надолу, като краката му за секунда пририхтаха, преди да застинат завинаги.

— Копеле — каза Дутра и заплю тялото на Кейтс. — Ще намеря Луис по-бързо без тебе.

Без да обръща внимание на трите трупа, все едно, че въобще ги нямаше там, Дутра спокойно започна да събира екипировката си. Беше оставил Луис да се разпорежда доста дълго, но времето на изчакване приключи. Сега щеше да преследва копелето, да го убие и да му вземе камъка, а след това щеше да се позабавлява с жената, преди да убие и нея. Кейтс беше глупак да си мисли, че ще може да нарежда на Дутра какво да прави, а и Луис ще получи същия урок. Луис си мислеше, че той не познава джунглата, но щеше да открие, че не е така. Дутра щеше да го проследи като животно и нямаше да може да му избяга, защото знаеше къде ще отиде копелето. Всичко, което трябваше да направи, беше да пристигне пръв и да го чака.

* * *

Бен изскочи от тунела, като увитият в кърпата диамант беше тикнат на сигурно място в ризата му, а в ръката си държеше пистолета. Беше преживял истински кошмар, който не искаше никога да се повтори. Беше преминал през тунела в пълна тъмнина, защото бе изпуснал фенерчето си, когато Кейтс го нападна. От челото му капеше пот и се стичаше в очите му. Трябваше да се концентрира абсолютно, за да не се препъне, докато тича по широките, плиткостъпала и да внимава да не изпадне в паника от чувството, че е жив погребан. Само мисълта, че Джилиън е някъде в тунела, му даваше сили да продължи.

Утринната светлина, която го приветства отвън, беше като божия благословия. Докато не я видя, нямаше представа колко опънати са били нервите му и с какво нетърпение е очаквал види отново дневна светлина. Промъкна се покрай морената и излезе изпод преплетените клони и лиани, а светлината ставаше все по-ярка. Слънцето къпеше гората.

Нямаше и следа от Джилиън.

Когато бяха пристигнали в Каменния град, той беше взел предпазни мерки. Измъкнал се беше една нощ и беше скрил раница с провизии от външната страна на тунела. Сега издърпа раницата от скривалището ѝ, пхна диаманта в един от джобовете, където щеше да

е в безопасност, след това бързо вдигна товара на гърба си и закопча коланите. Не можеше да е много далече, но ако не я намереше скоро, тя сигурно щеше да изчезне безследно в джунглата. Чувстваше се, като че ли през гърдите му минаваше стегната лента, която някой затягаше все повече и повече. Трябваше да я намери.

* * *

Някой беше излязъл от тунела. Джилиън застина на мястото си и не посмя да вдигне глава, да не би движението да я издаде. Лежеше с буза, притисната към земята и със затворени очи, а кръвта биеше гръмогласно в ушите ѝ. Опита се да задържи дъха си и да успокои пулса си, за да може да проследи движенията на човека по шума. Насекоми мърдаха във влажния хумус под ухото ѝ, а пръстите ѝ се забиха в пръстта.

Можеше да е Бен. Мисълта бавно се оформи в главата ѝ. Ужасът, че е бил убит при първия изстрел беше така огромен, така парализиращ, че едва можеше да мисли. Но Бен беше силен и изключително способен. Знаеше какво трябва да направи, за да излезе от тунела преди Кейтс и Дутра. Трябваше да поеме риска да мръдне, за да види кой беше.

Предпазливо, сантиметър по сантиметър, тя вдигна глава и махна едно листо от очите си. Все още не можеше да види нищо. Шумовете започнаха да се отдалечават.

Отчаяна се изправи и почти изпъзля от скривалището си. Видя как всред листата изчезва широкоплещест гръб с раница на него, а над него главата беше с много тъмна, доста дълга коса, която се подвиваше над яката на ризата.

Изпита облекчение. Толкова силно, че почти напълно я омаломощи, както и ужасът преди това. Тя се строполи на земята.

— Бен!

Не можеше да извика по-силно, но той я чу, или просто чу нещо, защото спря и се обърна, като същевременно търсеше прикритие. Тя сграбчи фенерчето си и успя да се изправи на крака.

— Бен!

Той пристъпи назад, за да види какво става и след три огромни крачки беше до нея и почти я беше смачкал в прегръдката си, навел глава и опрял бузата си в главата ѝ. Беше се вкопчила в него, като очите ѝ горяха от сълзи, а усещането за твърдото му тяло я караше да се чувства в безопасност и въобще не ѝ се искаше да го пусне. Тази сутрин на разсъмване беше прекарала един час в ада, докато не знаеше дали е жив или не, и болката ѝ през това време беше непоносима. Беше загубила Рик. Не знаеше какво щеше да прави, ако нещо се беше случило и на Бен.

— Тихо, тихо — прошепна ѝ той. — Намерих те. Сега всичко ще се оправи.

— Рик е мъртъв — каза тя със задавен глас, заровила глава в гърдите му. — Дутра го застреля пред очите ми.

Той погали косата ѝ. Не смяташе, че това е огромна загуба, но все пак Шърруд ѝ беше брат.

— Съжалявам. — Започна да я побутва да върви. — Хайде, скъпа, не можем да останем тук. Трябва да се движим и то бързо.

Тя тръгна, но продължаваше да мисли за това.

— Защо не останем тук и да ги нападнем, когато излизат от тунела? — В момента, в който каза това, се сети за другия тунел. — Не. Не знаем по кой път ще излязат, нали?

— Басирам се, че ще използват другия тунел, защото ние не знаем къде точно излиза той. Ще бъде по-безопасно за тях. Ще трябва да си пробиват път, но в крайна сметка ще продължат натам, откъдето дойдохме. Ще използваме предимството, което имаме във времето, за да увеличим колкото можем разстоянието между нас и тях.

— А какво ще стане с Хорхе и останалите?

— Пепе каза, че ще се скрият и ще чакат, докато Дутра и Кейтс тръгнат. След това ще се придвижат към реката. Познават джунглата, така че не се безпокой за тях.

Тя млъкна, за да пести силите си. Бен я избута пред себе си и тръгнаха бързо, почти тичаха. Джилиън напълно изключи мисълта си и насочи всички сили към тялото си. Не искаше да мисли, защото щеше да се сети за Рик, а сега не можеше да си позволи слабостта пак да плаче. По-късно, когато бяха в безопасност, щеше да има време за сълзи, а тогава шокът вече щеше да е преминал и нямаше да може да спре тъгата. А сега всичко, което можеше да направи, беше да мести

краката си възможно най-бързо, без да проявява обичайната предпазливост и да се оглежда на всички страни преди да стъпи.

Най-накрая Бен забави хода ѝ, като сложи ръка върху нейната и мина пред нея, защото опасността някой да стреля отзад вече беше отминала.

— Вече можем да вървим по-спокойно — промърмори той, като внимаваше да не говори високо, въпреки че не беше забелязал някой да ги преследва. — Трябва да вървим с по-умерен ход. Предстои ни дълъг път.

Много дълъг път, помисли си тя. Около хиляда мили плюс минус сто или двеста. Мисълта за това беше ужасяваща. Разбира се, бяха стигнали дотук, но щяха да се връщат при много по-различни обстоятелства, без подкрепата на останалите. Някак си Бен беше успял да вземе раница, но провизиите в нея нямаше да са достатъчно, за да им стигнат за целия път обратно. Трябваше да ловуват, за да си доставят храна, а изстрелите можеха да насочат Кейтс и Дутра право към тях. През ума ѝ мина и друга, не толкова мрачна мисъл: Хорхе и останалите бяха повече от Кейтс и Дутра и може би щяха да ги надвият. В крайна сметка можеше и никой да не ги преследва. Но не знаеха със сигурност и не можеха да си позволят да се надяват на това.

Предишната вечер, когато си легна, си мислеше, че никога не е била по-щастлива. Сега беше изпаднала в шок. Бяха застреляли брат ѝ пред очите ѝ, а сега с Бен се налагаше да бягат, за да спасят живота си. Иронията на нещата я подтикваше да крещи, но не посмя да го направи. Не оставаше друго, освен да върви, защото само ако оцелееше, можеше да се надява Дутра да получи каквото му се полага от правосъдието.

— Днес трябва да минем отвъд терасата — каза Бен.

Потресе се при спомена за издатината.

— Няма да успеем да изменим това разстояние! Това е повече от един ден път, не помниш ли?

След като бяха слезли от терасата, беше станало почти пладне на втория ден, преди да намерят тунела.

— Но тогава вървахме много бавно и спирахме доста често заради рамото ти. Около един ден нормален ход е, и ако вървим по-бързо, ще успеем. Ако ни застигнат преди това, ще ни хванат. Веднъж щом минем терасата, няма къде да ни зложат капан.

— Пътят по терасата ни отне няколко часа — отбеляза тя. — Ще ни свари нощта.

— Знам — отговори мрачно той.

Тя не спореше с него. Протестираше, за да му посочи трудността на задачата, с която се бяха нагърбили. След като каза, каквото искаше, млъкна и се концентрира върху изпълнението. Щом трябваше, тогава щяха да преминат издатината. Каквото и темпо да наложеше, тя щеше да го следва.

След около час спряха за кратка почивка и пийнаха малко вода. Разбира се, и двамата не бяха яли, но храната можеше да почака. Бен проучваше лицето ѝ с острия си поглед. Беше преbledняла, но виждаше решителността ѝ. Щеше да се справи.

Тази сутрин беше низ от кошмари и стремглавото препускане през джунглата към терасата беше още един от тях. Тя се учудваше колко различни можеха да бъдат ужасите и пак да представляват кошмари. Рик. Смразяващият страх за Бен. Тунелът и паниката. И сега това изнурително бягство, когато беше гладна и жадна, и зашеметена от всичко, което се беше случило. Видът и формата на кошмарите бяха много различни, но всички те бяха като материал за лош сън.

След още няколко часа спряха пак, за да пият вода и хапнаха малко компот.

— Утре ще имаме време да ядем — обеща Бен.

— Знам — отговори тя и стана на крака, готова да се втурне пак. — Добре съм.

Голямата му ръка докосна леко косата ѝ и след това тръгнаха отново.

Продължиха да крачат и по време на ежедневната буря, макар че се чувстваха премръзнали и нещастни. Трябваше да вървят дълго и слънцето почти беше започнало да залязва, когато стигнаха до дългата тераса, която беше отнела живота на Мартин и заплашила живота на Рик. Бе спасила брат си, само за да го загуби след седмица. Опитваше се да не мисли за това.

Спряха за миг, загледани в нея.

— Внимавай — каза Бен. — Стой близо до скалата.

— Ще трябва да използваме фенерчетата след малко — каза тя. — Който идва след нас, ще може лесно да ни види.

— Трябва да поемем този риск. Преминах тунела в пълен мрак, но не можем да вървим по тази издатина без светлина.

Бе пхнал фенерче в раницата, но тя не беше с него, когато се втурна в тунела. Всички фенерчета бяха с дълготрайни батерии, но не можеше да се каже колко време щяха да издържат. Трябваше да използват само едното, докато вървят по терасата, за да пестят батериите на другото.

Тя вървеше. Вървеше от зори, а сега вече слънцето залязваше. Тъмнината започна да се засилва, но не се остави да я разколебае. Включи фенерчето, като се надяваше, че има достатъчно завои зад тях, така че преследвачите, ако бяха след тях, да не видят издайническия лъч.

Краката ѝ трепереха от умора. Малката кутийка компот не беше кой знае каква храна.

— Имаш ли някакъв бонбон? — попита тя през рамо.

— Не, но съм запазил малко сварен ориз.

— Можеш ли да го напипаш?

Той успя и ѝ подаде вързопчето, в което беше. Тя пхна ръка в него, взе цяла шепка и го направи на топка. Върна му вързопчето.

— Благодаря.

Започна да дъвче студения ориз. Не беше много вкусен, но беше храна, а тялото ѝ се нуждаеше от въглехидрати.

Зад нея Бен направи същото. Не можеше да се кажат много хубави неща за студен варен ориз, но поне се слепваше добре и можеше лесно да се яде в движение.

Фенерчето ѝ улови блясъка на жълти очи и тя замръзна на място, косата ѝ настръхна.

— Спокойно — промърмори Бен, като извади пистолета си и свали предпазителя. — Това е коати. Не е много опасен, но има дълги нокти. Да не го предизвикваме.

Тя освети животното с дълга муцуна и опашка на ивици като на миешка се мечка.

— Мислех, че живеят по дърветата.

— Обикновено е така. Не знам какво прави това приятелче тука. Хайде, изчезвай! — Бен вдигна камък и го запрати към животинчето. То се дръпна назад, но продължи да стои посред терасата. Бен хвърли още един камък и го перна по лапичката. — Офейквай!

Животното си стоеше на пътя, объркано от ярката светлина, която влизаше в очите му. Бен въздъхна и вдигна по-голям камък.

— Хич не ми се иска да те наранявам, малчо, но трябва да се махнеш!

Третият камък го удари в задната част на гърба и животинката нададе пронизителен писък от болка и учудване. Бързо се претърколи през ръба на терасата и изчезна от погледа им. Чуха как пращят клонки, което им подсказа, че на това място скалата под тях не беше толкова отвесна.

Те забързаха нататък с облекчение. Джилиън си мислеше какво ли би станало, ако се бяха сблъскали с ягуар или оцелот на същото място. Кой ли щеше да отстъпи тогава?

Терасата като че нямаше край. Денят ѝ беше пълен със събития, за които не искаше да мисли, а сега се случваше и друго. Не искаше да си мисли колко им остава да вървят, нито колко са изминали. Всичко, което трябваше да прави, беше да продължи да върви и когато дойдеше времето, терасата щеше да свърши, както и този безкраен ден.

Присъствието на Бен зад гърба ѝ беше солидно като стена. Тя продължи да върви. Знаеше, че бяха прекарвали часове на терасата, когато я пресичаха за първи път, но тогава бяха изчакали бурята, а и бяха забавени от смъртта на Мартим и инцидента с Рик, както и от нейната контузия. Сега рамото ѝ леко се обаждаше от време на време, но през седмицата, която беше минала, беше заздравяло. Беше по-силна и се движеха по-бързо. Не оставаше още много.

Така се бе съсредоточила в себе си, че дори не забеляза кога терасата свърши. Край тях отново се простираше джунглата.

Бен спря автоматизираните ѝ движения, като плъзна голямата си ръка под косата ѝ и нежно разтри основата на врата ѝ.

— Успяхме — каза тихичко той. — Всичко ще бъде наред. Ще намеря място, където да спим тази нощ.

17.

— Откъде се сдоби с раницата и провизиите? — слисано запита Джилиън, сочейки към палатката, която Бен чевръсто разпъваше.

— Това е багажът на Мартим — отвърна той. — Измъкнах го от лагера, веднага след като открихме града. Стори ми се разумно да прибягна към тази мярка и ето, че излязох прав. Ако не се бе случило нищо, нямаше да имаме нужда от него. Скрих раницата в гъсталака до входа на тунела, тъй като предполагах, че ако ми се наложи да си плюя на петите, с тежкия товар на гърба няма да мога да офейкам бързо.

Малката палатка ѝ се виждаше като седмото небе — сигурно място, където можеше да се отпусне и да си откъдне за първи път през този кошмарен ден. Мисълта, че ще прекарат нощта на открито, я хвърляше в ужас. Когато разбра, че Бен е успял да измъкне една от палатките, главата ѝ се замая от щастие.

— Гладна ли си? — попита я той. — Не бих искал да паля огън, но може да хапнем нещо сухо.

— Не, изобщо не изпитвам глад. — Топката ориз и напрежението бяха секнали апетита ѝ. Беше много жадна, но щом спряха, първата ѝ работа беше да се напие с вода.

Тя светеше с фенерчето, докато Бен привършваше с опъването на палатката. Беше я разположил под един скален навес, който щеше да им служи за прикритие, а сега сечеше лиани и палмови листа, с които да я замаскира от другата страна.

— След вас, госпожо — учтиво рече той и ѝ посочи входа. Тя с облекчение изпълзя вътре; той я последва и дръпна ципа, оставяйки джунглата отвън.

— Разполагай се удобно, скъпа. Не трябва да злоупотребяваме с фенерчето.

С уморени движения Джилиън свали ботушите и чорапите си и се опъна върху тънката постелка, оставяйки достатъчно място за Бен. Той изтика раницата в най-далечния ъгъл, постави пистолета близо до

главата си и се събу. Сетне угаси фенерчето и мракът ги погълна. Бен легна до нея, едрото му тяло излъчваше успокояваща топлина.

Сега, когато лежеше отпусната в тъмнината, всички онези неща, за които цял ден не бе си позволила да мисли, нахлуха с взлом в съзнанието ѝ. Рик беше мъртъв.

— Ти го спаси от смърт и това го накара да се замисли — отвърна Бен с дълбокия си глас. — Той не беше чак толкова лош.

— Не — рече тя, спомняйки си малкото разговори, които бе провела с брат си. — Не беше. — И след минута мълчание добави: — Когато бях малка, той открадна любимата ми кукла и безмилостно я насече на парчета. Веднъж тършувах в стаята му и я намерих. Не знам защо, но никога не му споменах за този случай.

— Страхуваше ли се от него?

— Не. Той просто... като че ли не беше част от нашето семейство. Бях много близка с татко, а и Рик много го обичаше, но не можа да спечели чувствата му, защото интересите и темпераментът ми бяха толкова близки до татковите, че клетият ми брат просто нямаше никакви шансове. Татко почти не му обръщаше внимание. Ето защо Рик ме мразеше толкова много...

— Дори и да не беше се родила, пак щеше да бъде същото. — отбеляза Бен. — Хората са такива, каквито са. И при други обстоятелства, Рик нямаше да постигне кой знае какъв успех в живота.

— Никой не знае това — тъжно рече тя. Отново замълча и след дълга пауза каза: — Висенте също е мъртъв. Дутра застреля първо него.

Бен изпсува, сетне въздъхна. Висенте бе добър работник и веселяк, винаги готов да пусне някоя шега. Дори и изричните разпореждания, които Бен бе дал на мъжете, не бяха успели да го спасят.

Джилиън се разтрепери. Бен усети тръпките по тялото ѝ, извърна се към нея, прегърна я и я притисна до себе си, за да ѝ помогне да се пребори със силното вълнение. Животинската му топлина ѝ подежда успокоително и тя се сгуши в него.

Той помилва косите ѝ и откри лицето ѝ. Устните му се долепиха до нейните и тя се извърна към него. Лежеше неподвижно, изцяло отдадена на ласката; усети как езикът му бавно разтваря устните ѝ и прониква в нея. Тя започна да диша по-дълбоко, вълна на наслада се

разля по тялото ѝ. През целия ден го желаше страстно и копнееше за близостта му. Прозрението я прониза като светкавица: единоборството бе приключено, време беше да му се отдаде. Той откъсна устните си и тя почувства как тялото му се надига в мрака.

— Не мога да повярвам, че толкова дълго ме държа далеч от себе си — изрече Бен с нисък, гърлен глас. — Искам те, скъпа. Сега. — В тона му не се долавяше и следа от молба, само първична мъжка решимост.

Ръцете му трескаво разкопчаха и смъкнаха панталона ѝ. Следващото движение рязко дръпна гащите ѝ надолу и я остави гола от кръста надолу и трепереща. Тя усети как той се съблича и затвори очи, сякаш за да спре мига и да си даде възможност да помисли.

Бен се движеше прекалено бързо, воден от трескавото си желание и тя нямаше време да му се противи или да го отхвърли, пък нямаше и защо. Защо да протака нещата до безкрайност? Отново усети предишната увереност, че най-сетне е настъпил моментът на истината. Беше неизбежно. Тя го обичаше и по-рано същия ден си бе помислила, че го е загубила завинаги. Детинското им състезание ѝ се виждаше смешно. Той я бе нарекъл своя жена и сега тя лежеше в мрака, очаквайки окончателното им сливане.

Той разтвори краката ѝ и бързо се намести между тях. Джилиън погали стоманените му бицепси и впи нокти в гладката кожа. Бен се подпря на едната си ръка, а с другата хвана пениса си и го насочи към влажния ѝ отвор. Тя потрепна при първото докосване и Бен прошепна в ухото ѝ:

— Отпусни се, скъпа.

Тя се опита да се успокои, но не можа. Нямаше време да се подготви — нямаше любовна игра, изгарящият от желание мъж пристъпи направо към акта. Вкара члена си в нея с невероятно силен тласък. Джилиън се сгърчи, имаше чувството, че я разпъва на кръст, нежната ѝ плът пулсираше, опитвайки се да се нагоди към него.

— Шшш — успокои я той и в този миг тя разбра, че скимти като малко котенце. Бен съблече фанелката ѝ и се отпусна върху нея, твърдите къдрави косми на гърдите му ожулиха нежната ѝ кожа. Тя обгърна раменете му с ръце и отчаяно се притисна към него.

Той се отдръпна малко и отново тласна с всичка сила, наслаждавайки се на теснотата ѝ. Разтрепери се и изстена от

удоволствие. Беше толкова възбуден, че щеше да свърши всеки момент — невероятно за мъж, който обикновено проточваше любовния акт повече от един час. Тестисите му бяха плътно прилепнали към тялото му — беше на крачка от оргазма. О, боже, не искаше да свършва толкова бързо. Най-сетне чувстваше голото й тяло под себе си, ръцете й го прегръщаха, стегнатото й мускулесто тяло го бе допуснало в дълбините си — Бен искаше това да продължава вечно.

Но възбудата му бе толкова силна, толкова дълго бе копнял за нея и се бе въздържал, че не можеше да се спре. Членът му започна да се движи с бясна скорост, Бен стенеше от удоволствие, усещайки как тя става все по-влажна и податлива. Джилиън обви стройните си гъвкави бедра около кръста му и той се забрави. Вълната на оргазма го понесе с луда скорост. Той проникна дълбоко в нея и изля семето си, стенойки дълбоко и дрезгаво.

Свърши се. Джилиън лежеше неподвижно под него, смутена и потресена от силата на страстта му. Бен беше страхотен, покоряващ, разумът й не можеше да възприеме размаха на овладелите я чувства. Лежеше отпуснат върху нея, гърдите му се надигаха като ковашки мях, а по челото му се стичаше пот и капеше върху лицето й. След като си пое дъх, Бен отново започна да се движи в нея.

Тя изстена и той я целуна страстно.

— Искам те — прошепна Бен. Тя беше влажна и го прие лесно, ханшът й се повдигаше, посрещайки всяко негово Движение. Този път разполагаше с време: все още бе възбуден и предполагаше, че ще свърши още два-три пъти, но не и веднага. Можеше да се наслади на всеки сантиметър от прекрасното й тяло, на копринената кожа, на горещата влага на вагината й.

Продължи с бавни, сладострастни тласъци. Усети как напрежението на тялото й нараства, усети как тя трепери от възбуда и копнее за ласките му.

— Бен — прошепна тя. Гласът й бе натежал от желание.

Беше точно толкова хубаво, колкото си го бе представял, несравнимо и съвършено. Нищо не бе му подсказало за тази невероятна нужда да жигоса тялото й със своето, да я бележи с огъня на екстаза. Никоя жена не бе толкова съвършена като Джилиън, никоя жена не бе му доставяла такова неописуемо удоволствие. Никога през живота си не бе се чувствал толкова възбуден, всеки сантиметър от

тялото му живееше свой самостоятелен живот, усещаше и най-малкото ѝ движение, долавяше и най-тихия звук, откъснал се от устните ѝ.

Ханшът ѝ трескаво се залюля, тя започна да надава нежни, задъхани викове. Бен плъзна ръцете си под нея, обхвана закръгления ѝ задник и ускори темпото. След малко усети силно пулсиране около пениса си и Джилиън потръпна конвулсивно в ръцете му.

Той не спря.

Изминалият ден беше безкраен кошмар за нея. Нощта също беше безкрайна, но по съвсем различен начин. Бен знаеше как да изтръгне жадувания отговор от тялото ѝ, дори и когато тя си мислеше, че това е невъзможно, че иска единствено да спи. Той нашепваше в ухото ѝ любовни думи — нежни и непристойни. Целуваше гърдите и бедрата ѝ.

Когато най-накрая се унесоха в сън, той все още беше върху нея. Няколко пъти през нощта се събужда възбуден и я люби. Дали изобщо беше спирал? Мракът придаваше на всичко ореол на недействителност, бяха герои на пиеса, в която главна роля играеха сетивата.

Тя опознаваше тялото му. Откри, че когато докосва зърната на гърдите му, той потръпва от удоволствие и че обича да го милва по гърба. Джилиън обхвана тежките му тестиси и той изстена от наслада. Беше изключително чувствен, не притежаваше капка срам или стеснителност. Той също опознаваше тялото ѝ, докосваше я по начини, за които само бе чувала, но никога не бе изпробвала, водеше я умело към висините на насладата, редувайки нежните ласки с грубите тласъци в зависимост от желанията ѝ, които разгадаваше, преди още тя да е заподозряла съществуването им.

Плътният мрак ги обгръщаше и сближаваше, изличавайки задръжките, които Джилиън би имала на светло. Нощта беше безкрайна, безвременна и вечна. Те се любеха и изворът на страстта им не секваше. Бен не я изпускаше от прегръдките си нито за миг, прегръщаше я и прогонваше тъгата ѝ с неизчерпаемата жизненост на тялото си. Тя се чувствуваше безкрайно уверена и желана, сгъшена плътно до него; чуваше мощните удари на сърцето му; притиснатата между здравите му ръце и мускулестите му бедра се усещаше

защитена от опасностите на външния свят. Теглото му я притискаше към постелката; беше толкова прекрасно, че ѝ идеше да заплаче. Забрави, че ще има утро.

Джилиън най-сетне се унесе в сън. Подир нея заспа и Бен. По едно време тя се събуди и забеляза бледата светлина, която се процеждаше през гъстата растителност, проникваше през лианите и листата, с които Бен бе прикрил палатката и преминаваше през тънкия найлон, за да отбележи края на тази незабравима нощ. Тя лежеше неподвижно, не ѝ се искаше да се изправя лице в лице с действителността. Бен спеше върху нея, беше се извъртял малко настрани, за да ѝ даде възможност да диша, но все пак ѝ тежеше много. Главата му бе обърната на другата страна, а гърдите му се движеха дълбоко и равномерно. Бедрата ѝ бяха разтворени, ханшът му беше между тях. Беше свил единия си крак, а бедрото ѝ беше праметнато върху неговото. Пенисът му бе отпуснат, но все още бе вътре в нея. Беше я напуснал само, за да смени позата.

Маймуните крещяха в короните на дърветата. Бен се пробуди, не помръдна, но тя усети как се възбужда и мускулите му се напрягат.

Прокара нежно ръка по гърба му и го прегърна през врата. Също така нежно той започна да се движи вътре в нея. Джилиън затвори очи, опитвайки се да отдалечи деня още малко.

След като свършиха, той си отдъхна за малко и каза:

— Трябва да тръгваме. Кейтс сигурно е пренощувал отвъд терасата, предоставяйки ни няколко часа на разположение, но нямаме време за губене. — Откъсна се от нея, седна и прокара ръка през разрошената си коса. О, Боже, така му се искаше да останат тук поне една седмица и само да ядат, да спят и да правят любов.

Джилиън отвори очи и се сблъска с реалността. Рик беше мъртъв, но нямаше връщане назад. Животът продължаваше неумолимия си ход, двамата с Бен бяха живи и се намираха в голяма опасност. В едно потайно кътче на сърцето си винаги щеше да тъжи за Рик. Така че затвори спомените си в това потайно кътче и седна, готова за действия.

Или може би не беше съвсем готова. Начаса прецени ситуацията и заяви:

— Трябва да се окъпя.

Той се ухили, както си лежеше и обуваше гащите и панталоните си.

— И двамата трябва да се окъпем, но това не ни е най-спешната работа.

— Аз не мога да чакам — измърмори тя и отвратено сбърчи нос, когато започна да се облича. — Цялата лепна. Защо не изчака, докато се върнем в Манаус? Там поне има бани и душеве.

Той я погледна с невярващ поглед.

— Ти шегуваш ли се? Чаках толкова дълго, че вече получих халюцинации. Мразя въздържанието: то вреди на здравето. — Изведнъж лицето му стана много сериозно, той обхвана брадичката ѝ в шепа и я принуди да го погледне в очите. — Добре ли си? Снощи съвсем забравих за рамото ти.

— Нищо ми няма. — Тя му го показва и кисело добави: — Имам болки и охлузвания, но те са на друго място.

Веждите му бавно се вдигнаха.

— Имаш ли нужда от масаж?

— Никакви масажи, докато не се окъпя.

— По дяволите! — Ужасеният поглед, който ѝ хвърли, оказваше, че приема много сериозно настойчивото ѝ искане. — Ако намерим някой подходящ поток, ще се окъпем. Или пък ще се съблечем и ще стоим под дъжда. Става ли?

Тя обу ботушите си.

— Все ще е по-добре от нищо.

Закусиха набързо с разтворена във вода овесена каша и кафе и след пет минути Бен вече бе прибрал палатката и хранителните запаси в раницата. През цялото време внимаваше Джилиън да не забележи диаманта.

О, Господи, чувстваше се великолепно. Прекараната с Джилиън нощ бе надхвърлила и най-смелите му представа. Тялото му беше отпочинало, заситено и подмладено; можеше да превземе света. Имаше желание да я притежава и да я закриля. Вече беше негова: никога нямаше да я остави да си отиде.

Поеха по друг път към реката, не по маршрута, по който бяха дошли; на идване трябваше да следват наставленията и ориентирите от картата, сега не само че беше опасно да се връщат по същата пътека, но и Бен смяташе, че могат да се придвижат по-бързо направо през

джунглата и да съкратят прехода поне с един ден. Трябваше на всяка цена да стигнат до лодките преди Кейтс да им е пресякъл пътя. Изобщо не се съмняваше, че ги преследват: Джилиън станала свидетел на две убийства, а Кейтс го бе видял с диаманта. Да, глутницата беше подире им, не се знаеше само на какво разстояние.

Той използваше мачетето, колкото се може по-малко, защото не искаше да оставя ясни дири. Някой индианец лесно би могъл да ги проследи, но Кейтс и Дутра не бяха толкова опитни. Нямаше смисъл да им помага, сечейки всеки храст, който им се изпречи на пътя.

Прекошиха няколко поточета, но те бяха прекалено плитки и кални, за да могат да се окъпят в тях. Ежедневните гръмотевици тътнеха някъде в далечината, но този ден бурята ги отмина, както понякога се случваше. Бен погледна към Джилиън и забеляза онзи упорит израз на лицето ѝ, който сякаш му казваше, че тя няма никакво намерение да промени решението си, макар че не той беше виновен, задето бурята ги е подминала.

— По-добре е да се окъпем късно следобед — рече той. — Нямаме други дрехи, така че ще можем да ги оперем и те ще изсъхнат до сутринта.

— Държиш се така, като че ли ти мрънкам и натяквам на всяка крачка.

— Правиш го, но мълчаливо.

Тя го изгледа продължително.

— Реша ли да мрънкам, бъди сигурен, че няма да го правя мълчаливо.

Той въздъхна.

— Предполагам.

Стана му смешно, като си представи сърдитата, мърмореща Джилиън. И двамата не си мереха приказките много-много, така че словесният им дуел вероятно щеше да бъде много забавен. Обаче перспективата, че няма да се любят довечера изобщо не го радваше, а той изобщо не се съмняваше, че тя ще кръстоса ръце и няма да му разреши да я докосне, ако не получи банята си. Защо, по дяволите, жените бяха толкова придиличиви? Чистотата си беше хубаво нещо, но, за Бога, в момента се намираха в най-гъстата джунгла. Беше им простено да са потни и прашни.

Да, но Джилиън непременно искаше да се окъпе.

Щеше да ѝ даде възможност, ако намереха подходящ поток. Бог му бе свидетел, че търсеше най-съвестно.

Най-сетне попаднаха на един, който не беше нещо особено, най-вече в сравнение с водопада или с няколкото езерца, където се бяха къпали по време на пътуването. Поточето стигаше едва до коленете им, но беше на закътано място. Бен избра един чист, каменист участък, двамата се съблякоха и нагазиха в бистрата, студена вода. Той предварително остави пистолета си на брега, така че да му е под ръка.

Не беше взел сапун, тъй като не го смяташе за жизнено необходим. Джилиън беше на друго мнение, но нямаше как — трябваше да се измие само с вода. Тя блажено се излегна в поточето и разпростря косите си, които образуваха ветрило около главата ѝ. Енергично се триеше с ръце, за да премахне потта и мръсотията. Бен я наблюдаваше с жадни очи, защото за първи път я виждаше гола, а тялото му определено проявяваше интерес към нейното.

Той не свалеше поглед от нея, а тя най-невъзмутимо переше бельото си.

— Какво смяташ да си obuеш под панталона? — проточено попита той. — Не съм ти взел долни гащи.

— Скоро ще се мръкне — рязко отвърна тя. — Ще изкарам няколко часа без бельо. За сметка на това утре ще имам чисти дрехи.

Беше толкова доволен, че тя има намерение да прекара нощта гола, че се ухили широко. Трябваше да измисли някакъв вариант на сутрешен тоалет, иначе всеки ден щеше да се повтаря едно и също. Ако разполагаха с достатъчно питейна вода, нямаше да има никакъв проблем, но таблетките за пречистване бяха твърде малко и той гледаше да ги пести.

— Хилиш се като идиот — заяви тя, след като излезе от водата и се наведе, за да изцеди косата си. Сетне се опита да изсуши тялото си с ръце.

— Като пача в тенджера — развеселен добави той. — Така казват по нашия край. — Бен отметна назад мократа си коса и излезе от потока.

Тя го гледаше как се облича и изведнъж осъзна, че е невероятно щастлива. Бен беше авантюрист до мозъка на костите си — циничен, лукав и много опитен. Джилиън добре знаеше колко по-опасно щеше да бъде положението им, ако той не бе взел предпазни мерки и не бе

скрил раницата при входа на тунела. Палатката бе безценно съкровище, защото ги предпазваше от змии, насекоми и хищници. Имаха достатъчно храна на разположение, така че не се налагаше да ловуват и запасът им от куршуми бе непокътнат. От самото начало Бен бе предвидил всички неприятности, с които биха могли да се сблъскат и се бе подготвил за тях.

След като се облякоха, отново потеглиха на път, за да могат да изминат колкото се може по-голямо разстояние до падането на здрача. Щом спряха да пренощуват, запалиха малък огън и Джилиън приготви топла вечеря от консервирана риба и ориз.

— Знаеш ли за какво копнея най-много? — попита тя и се отпусна назад с доволна въздишка.

— За мен.

— Добро попадение, но трябва да се целиш на друго място.

— Не по животни.

— Да, по зеленчуци. Е, може и да има някое малко животно, задушено сред тях.

— Спагети с кайма? — предположи той.

— Горедолу. Пица с шунка и много сирене.

Той бръкна в раницата и измъкна един компот.

— Мога да ти предложа само това.

— Благодаря... Като се върнем в Манаус... Не, в Манаус сигурно няма пицарии, но като се прибера в Щатите, ще си поръчам най-огромната пица на света.

Бен не каза нищо, но изведнъж чертите му се изостриха и погледът му помръкна. Изяде безмълвно компота си.

Джилиън се зачуди с какво е развалила настроението му, но реши да го остави на мира и да не го пита нищо. Отдаде се изцяло на яденето, наслаждавайки се на всяко парченце вкусен плод.

Бен я наблюдаваше изпод спуснатите си клепачи, а вътрешностите му трепваха всеки път, щом тя оближеше лъжицата с видима наслада. Приличаше му на голяма, сладострастна котка. По дяволите, как можа да изтърси ни в клин, ни в ръкав, че иска да си ходи в Щатите? Той в никакъв случай нямаше да я пусне, но откъде ѝ бе дошла наум подобна мисъл? Нима невероятната любовна нощ, която бяха прекарвали заедно, не означаваше нищо за нея? Той имаше богат

сексуален опит и съзнаваше, че между тях двамата всичко е по-различно. Предполагаше, че и тя го е разбрала.

Тя се изправи с лека прозявка. Откакто пътуваха през джунглата, след залез слънце веднага я налягаше дрямка. Освен това предишната нощ почти не бяха спали и умората си казваше думата.

— Искам да си лягам. Ще дойдеш ли и ти?

Той се изправи с мрачно лице и буйно я привлече към себе си. Обстоятелствата ги принуждаваха да се движат през целия ден и той се бе въздържал да я докосва, макар тялото му изгаряше от желание. Може би поради това не бе разбрала, че е изцяло и завинаги само негова. Въздъхна от облекчение, щом усети стройното ѝ тяло в прегръдките си, сякаш някаква болезнена празнота, за която дори и не бе подозирал, внезапно се бе запълнила. Наведе главата си към нея и почувства див възторг, когато Джилиън се повдигна на пръсти, притисна се към него, обви ръцете си около врата му и впи нежните си устни в неговите. Бен усети как мускулите ѝ се напрягат от възбуда.

— Мисля, че ще дойдеш — прошепна тя.

Той беше изгубил нишката на разговора.

— Къде да дойда?

— С мен в палатката.

Бен се ухили. Взе ръката ѝ и я плъзна надолу към издутината в панталона си.

— Ти как мислиш?

Джилиън се притисна още по-силно към него, трепереща от очакване. Цял ден жадуваше за ласките му, но нямаше начин — чакаше ги път. Краката ѝ омекнаха при мисълта, че скоро ще почувства силните тласъци на члена му.

— Може би въпросът ми не е бил достатъчно ясен.

— И двамата много добре знаем какво искаме — дрезгаво прошепна той и жадно я целуна.

Тя пропълзя в палатката, докато той гасеше огъня. Когато Бен влезе при нея, Джилиън вече се беше съблякла. Остави фенерчето да свети, докато Бен сваляше дрехите си, за да се наслаждава на мускулестото му тяло. Той попи с поглед картината на голотата ѝ, сетне със съжаление угаси светлината и се притисна до нея. Топлият пашкул на мрака ги погълна.

18.

Дните и нощите следваха обичайния си ход, макар че думата „обичаен“ едва ли можеше да изрази нещо толкова необикновено. Вървяха по цял ден и се хранеха в движение. Бен почти не я докосваше през деня, но тя го разбираше, защото също се чувстваше много подтисната: сутрин с нежелание напускаше палатката, а вечер се опитваше да забрави надвисналата опасност, отдавайки се изцяло на ласките му.

Понякога, обезумяла от удоволствие, забравяше коя е и къде е. Всичките безочливи, нагли забележки, с които Бен я бе дразнил и ядосвал през последните седмици, излязоха истина. Издръжливостта му в леглото бе невероятна, той не познаваше значението на думата „задръжки“, защото не притежаваше такива. В зависимост от настроението си, я любеше грубо, притискаше я с цялата си тежест към земята и се смееше на опитите ѝ да му се възпротиви; яздеше я в бърз, неумолим ритъм, а тя трепереше от възбуда и оргазмите ѝ следваха един след друг. Понякога той бе игрив като голям котарак. Като тигър, стаил силата си. Тогава се изтягаше по гръб като паша и я оставяше да се забавлява с него, както си иска.

Бен беше невероятен любовник. Преди често изглеждаше вбесен и ядосан, защото тя непрекъснато го отблъскваше. Сега и тя се питаше как е могла да му устои толкова дълго. Обясняваше си го единствено с обстоятелството, че не е знаела какво изпуска. Всеки път, щом погледнеше високото му стройно тяло и насмешливите сини очи, изпитваше такъв прилив на чувства, че ѝ идеше да съблече дрехите си и да се хвърли в краката му. Бен сигурно щеше да нададе победен вой и да се метне върху нея.

Двамата се въздържаха, защото знаеха, че ще разполагат с достатъчно време да утолят жаждата си, щом достигнат безопасно място. Джилиън с нетърпение очакваше да се завърнат в Манаус, защото искаше да обвини Дутра в убийството на Рик. Не знаеше дали ще могат да отправят обвинение срещу Кейтс, макар че той бе стрелял

по Бен; не знаеше и дали бразилските власти ще обърнат достатъчно внимание на обвинение, отправено от един американски гражданин към друг. Случаят с Дутра обаче бе съвсем различен, защото полицията отдавна се опитваше да го пипне. Кейтс и Дутра може би щяха да потънат вдън земя, но въпреки всичко Джилиън бе твърдо решена да ги предаде на закона.

Често гърлото ѝ се свиваше, когато се сетеше за Рик. Искеше да се върне, за да погребее тялото му, но Бен веднъж ѝ каза, че джунглата вече се е погрижила за него. Може би Кейтс и Дутра бяха хвърлили телата на убитите в някоя пропаст, за да унищожат всички доказателства.

Тя се примири с мисълта, че единственото, което може да направи, е да уведоми властите за извършените убийства.

Не искаше да планира бъдещето. Беше открила Каменния град, но не разполагаше с никакви доказателства. Всичките ѝ бележки и снимки бяха останали там. Не искаше да мисли за това, защото вайкането и съжалението нямаше да ѝ помогнат, но с всеки изминат ден невъзвратимостта на загубата ѝ се струваше все по-голяма.

Не съществуваше възможност да се върне пак в Каменния град. Знаеше, че колегите щяха да ѝ повярват и сега, колкото и преди. Не разполагаше с достатъчно пари, за да организира нова експедиция — нали затова бе тръгнала с Рик и Кейтс. Можеше да помоли Бен за помощ, но не ѝ се искаше. Той едва ли беше богат: откъде един авантюрист като него ще има пари. Дори и да разполагаше с необходимите средства, едва ли щеше да се съгласи да ги изхарчи за подобно нещо. Даже и правителството да ги възнаградеше за откритието, сумата едва ли щеше да покрие разходите по експедицията. Беше се провалила и трябваше да се примири с поражението.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се качи на самолета и да се прибере у дома. Може би Бен щеше да я целуне за сбогом и да я потупа по задника, а може би нямаше дори да дойде да я изпрати. Мъж като него можеше да притежава всички жени на света, откъде-накъде щеше да ѝ отдаде цялото си внимание. Сега бяха заедно и той изгаряше от страст, но щом се върнеха в Манаус, всичко щеше да се промени. Нямаме право да го упрекват: още от пръв поглед бе прозряла

истинската му природа. Не биваше да му се сърди, тъй като той не би могъл да се промени.

Просто трябваше да му се радва, докогато може. Мъж като Бен се среща веднъж в живота. Подобна страстна натура профучава като тайфун и помита всичко подире си. Животът ѝ не бе сив и скучен, ала откакто бе срещнала Бен, имаше усещането, че седи върху бълващ лава вулкан. Беше невероятно интересно и вълнуващо, само че колко дълго щеше да трае?

Когато се завърнеше към действителността, трябваше да реши с какво да се заеме. Нямахме никакви шансове за напредък във фондацията „Фрост“, а и не можеше да забрави обидния начин, по който се бяха отнесли към нея. Нямахме намерение да изоставя археологията, защото бе влюбена в нея. Може би щеше да си потърси преподавателско място в някой университет, макар че това не я привличаше. Предпочиташе действието. Ала всичко това принадлежеше на бъдещето; все още се намираха с Бен в джунглата и от всички страни ги грозяха опасности.

На петия ден тътенът на гръмотевиците застави Бен да спре и да повдигне глава.

— Май днес потопът ще се излее точно върху нас — заяви той. — Да потърсим някое открито местенце и да вземем по един душ. Ще опънем палатката и ще струпаме дрехите си вътре, за да не се намокрят.

Джилиън сбърчи нос.

— Какво като се намокрят? — Всяка сутрин, докато се обличаше, изтръпваше от погнуса, защото дрехите им бяха ужасно мръсни. На няколко пъти бе имала възможност да изпере бельото си, иначе кошмарът щеше да бъде пълен.

Той я изгледа с познатия присмехулен поглед.

— Утре или най-късно вдругиден ще стигнем до лодките. Тогава ще можеш да опереш дрехите. Представи си само как лежим голи на палубата, докато дрехите ни съхнат.

— И твоите дрехи ли ще трябва да пера? — невинно попита тя.

Той я измери с поглед, изпълнен с надежда, сетне въздъхна тежко.

— Мисля, че не.

Намериха открито местенце, където едно паднало дърво бе разкъсало гъстия растителен покров. Дървото щеше бързо да се разложи и нови растения щяха да запълнят пролуката, ала засега слънцето и дъждът свободно преминаваха през нея.

Бен опъна палатката, сетна разчисти избуялите филизи. Тътенът на гръмотевиците неумолимо приближаваше, а през пролуката започна да навява хладен ветрец. Обитателите на горския свят надаваха тревожни крясъци и сновяха в търсене на убежище.

Бен и Джилиън се съблякоха, скриха дрехите си в палатката и излязоха на откритото място, точно когато закапаха първите тежки дъждовни капки. Те забарабаниха по кожата на Джилиън учудващо силно и тя подскочи от изненада. В следващия миг небесата се разтвориха и потопаът се изля върху главите им. Плътната дъждовна завеса ги обгърна.

Сякаш се намираха под водопад. Дъждът шибаше тялото ѝ, кожата ѝ тръпнеше. Джилиън повдигна главата си нагоре и стисна клепачи, усещайки как водните струи мият косата ѝ. О, как жадуваше за едно парче сапун! Това бе най-освежаващият дъжд на света, плющящ и силен. Зърната на гърдите ѝ настръхнаха от хладните водни струи.

Овладея я усещане за невероятна свобода, за покоряваща красота. Бе изпитала нещо подобно, когато наблюдаваше как Бен се къпе под водопада като съвършен античен бог. Стоеше гола наред най-голямата дъждовна гора в света и жизнената сила на необятната джунгла се изливаше от небесата върху ѝ. Вятърът извиваше стволите на дърветата; блесна светкавица, след нея отекна и гърмът, пое го ехото. Вършеха нещо опасно: всички обитатели на джунглата се бяха скрили от проливния дъжд. Беше страшно възбуждащо, идеше ѝ да крещи от радост. Тя протегна ръцете си нагоре, за да почувства дъжда с всеки сантиметър от тялото си. Помисли си, че никоя баня на света, дори и най-люксовата, не можеше да се сравни с тази.

Изведнъж Бен се озова до нея. Възбуденият му стон заглуши тътена на гръмотевиците. Той я обгърна толкова плътно с ръце, че тя не можеше да си поеме дъх и я повдигна, впивайки устни в нейните. Със затворени очи тя се вкопчи в раменете му, забивайки нокти в гладката му, хладна кожа. Голите им тела в миг се затоплиха от докосването.

Бен обхвана таза ѝ и я повдигна по-високо. Тя инстинктивно обви бедрата си около кръста му. Той жадно пое с устни зърното на гърдата ѝ и езикът му се застрелка в бесни кръгове около него. Джилиън извика, обезумяла от възбуда. Кръвта кипеше в жилите ѝ.

Той започна бавно да я спуска върху твърдия си пенис. Докосна нежната ѝ плът и тя изстена, отваряйки широко очи. Погледът ѝ потъна в неговия. Дъждът се стичаше по лицата им, по телата им. По черните му мигли бяха накацали водни капчици, зениците му бяха разширени, а синьото на ирисите му бе станало кобалтово като океана.

— Погледни надолу — дрезгаво прошепна той. — Виж как влиза.

Трепереща от почти болезнено желание, Джилиън сведе поглед надолу. Издутата главичка пулсираше, тъмночервена от възбуда. Дебели, синкави вени се виеха по твърдия член. Бен я притисна надолу и главата проникна във влажния отвор. Често бе изпитвала това усещане през последните няколко дни, но то отново и отново я разтърсваше. Топлината му я изгаряше. Тя постепенно слизаше по-надолу, членът му я разпъваше до краен предел, изпълваше я изцяло. Усещаше как главата му докосва входа на утробата ѝ. Наблюдаваше как възбудената му плът прониква в нея, усещаше го вътре в себе си. След миг я заля вълната на оргазма. Бен притисна към себе си конвулсивно гърчещото се тяло на Джилиън и прошепна:

— Искам да го почувствам отново.

След това хвана здраво ханша ѝ и започна бързо да го движи нагоре-надолу. Беше разкراчил широко крака, за да пази равновесие. Усещането беше невероятно, той стисна зъби и отметна глава назад. Всеки път, щом членът му проникнеше в меката ѝ плът, цялото му тяло потръпваше от удоволствие. Пороят продължаваше да се излива върху тях.

Джилън се вкопчи в него. Започна да стене, защото всеки тласък усилваше сладката агония.

— Моля те — почти беззвучно шепнеха устните ѝ. — Моля те!

— Не още, скъпа — простена той. — Не още. Толкова е хубаво!

Цялото ѝ тяло гореше в огън, въпреки че въздухът бе свеж и прохладен. Тя се бореше с него, опитваше се да го отблъсне, защото не издържаше повече, но беше безсилна срещу желязната сила на това мускулесто тяло. Бен триумфално се усмихна.

Слънцето проби през облаците и окъпа полянката в светлина, макар че все още ръмеше. Сякаш се намираха във вътрешността на огромен диамант. Тя го целуваше страстно и притискаше тялото си към него.

Пръстите му потънаха в цепката на закръгления ѝ задник. Той изруга, усещайки, че неизбежната кулминация приближава. Още няколко неистови тласъка и Джилиън извика със сетни сили. Пулсиращите ѝ вътрешни мускули го обхванаха здраво, той отметна назад глава и с дивашки вик изля семето си в дълбините ѝ.

Краката му трепереха. Имаше чувството, че всеки момент ще се стовари на земята. Джилиън висеше неподвижно в ръцете му, главата ѝ бе склонена на рамото му, а краката ѝ все още обгръщаха кръста му. Слънчевата светлина бе ослепителна. Бурята премина и дъждът спря: единственият звук, който нарушаваше възцарилата се тишина бе ромоленето на капките, стичащи се по листата.

След минута Джилиън прошепна:

— От нас излиза пара.

От цялата гора излизаше пара, влагата на облаци се издигаше към небосвода. Бели струйки се кълбяха около разгорещените им тела. Той все още я държеше в обятията си, а тя се чувстваше безкрайно щастлива.

— Не мога да мръдна — прошепна Бен, заровил лице в мократа ѝ коса. — Ако мръдна, ще падна.

Тя се изкикоти.

— Много смешно, няма що!

Той лениво я погали по задника.

— Е, аз ще гледам да падна върху теб.

Дишането им постепенно се успокои. На Джилиън ѝ се доспа.

— Ако успея да се задържа на крака, ще можеш ли да слезеш?

— Може би.

— Какви са шансовете?

— Едно към едно.

— Имаш предвид че или ще можеш или няма да можеш?

— Точно така.

— Ако не успееш, ще трябва да направим още една серия.

Той сигурно можеше, но Джилиън не вярваше, че ще издържи. Не си спомняше да се е чувствала толкова преситена през живота си.

Искаше да се сгуши някъде и да се наспи. Неохотно плъзна краката си надолу, разделяйки телата им.

Бен внимателно я постави на земята, като я придържаше, докато не се убеди, че тя може да се държи на краката си. За миг тя залитна към него; сетне плътно прегърнати се отправиха към палатката. Не искаше да се откъсва от нея дори за минута. Все още бе леко зашеметен от буйния прилив на страст; не му се вярваше, че са достигнали подобни невероятни висини на насладата.

Изсушиха се с ръце, доколкото можаха. Той разпъна носната си кърпичка под един храст, за да събере капките и я подаде на Джилиън да се избърше. Въздухът се загрея и когато започнаха да се обличат, телата им бяха почти сухи.

Бен внезапно застина до нея.

— Не се плаши!

Пръстите ѝ застинаха върху копчетата на ризата и тя повдигна разтревожено глава. На около три-четири метра от тях, скрити в буйната растителност, стояха няколко индианци и ги наблюдаваха с непроницаеми лица. Телата им бяха съвършено голи, само слабините им бяха покрити с препаски, в ръцете си държаха лъкове и стрели. Правите им коси стърчаха нагоре. Стояха неподвижно, вторачили черните си очи в тях.

— Това са яномами — тихо ѝ обясни Бен.

— Враждебни ли са?

— Зависи колко и какви контакти са имали с бели хора. Обикновено не са враждебно настроени.

— Какво ще правим сега?

— Трябва да разберем какво искат от нас. — Той нарочно гледаше да държи ръката си далеч от пистолета. Намираха се пред група ловци: стрелите им бяха подострени и намазани с отрова, вероятно цианид, а Бен не държеше да влиза в контакт с това вещество. Заговори с индианците на техния език. Вождът, достолепен мъж с побеляла коса, му отговори.

След няколко минути Джилиън забеляза, че мъжете се отпуснаха и усмивки замениха мрачния израз на лицата им. Сивокосият мъж каза нещо, плясна няколко пъти с ръце и всички се разсмяха.

Бен също се хилеше.

— Какво толкова смешно има? — попита Джилиън.

— О, нищо.

Отговорът му още повече усили подозрителността и любопитството ѝ.

— Не, моля те, кажи ми.

— Той питаше защо сме правили пляс-пляс на дъжда, а не в смешната ни малка молока — това значи „къща“ на техния език.

Джилийн усети как лицето ѝ пламва при мисълта, че няколко души са станали безмълвни свидетели на любовния им акт, но едновременно с това я напуши смях.

— Пляс-пляс ли? — тихо попита тя.

В очите на Бен горяха весели пламъчета.

— Да, много добре си разбрала за какво става дума. — Той плясна леко с ръце, пресъздавайки с поразяваща точност шляпането на мокри тела — Пляс-пляс.

Тя прикри устата си с ръце, но не можа да удържи смеха си. Индианците отново се разсмяха, присъединявайки се към нея.

Бен я изгледа самодоволно.

— Предполагам, че те също така са силно впечатлени от моето... присъствие, така да го наречем, и от техниката ми.

— Млъкни — изсъска тя, опитвайки се да овладее поривите на смеха. — Или ще направя пляс-пляс по лице-лице.

Лицето му грейна от възторг.

— О, Боже мой! — възкликна Бен. — Наистина ли ще го направиш?

* * *

Племето яномами любезно им предложи гостоприемството си и Бен реши, че ще е по-опасно да ги обидят, като им откажат, отколкото да приемат. Може би през това време Кейтс и Дутра щяха да ги изпреварят и да се доберат до лодките, но нямаше как. Индианците ги отведоха до молоката — общата къща, където живееха всички членове на племето. Тя представляваше просторна, кръгла тръстикова колиба, която бе незабележима отгоре. Това племе беше доста малко — състоеше се от петдесетина души. Бен ѝ обясни, че племената на яномамите рядко надхвърля двеста души.

Всички излязоха да посрещнат гостите: голите кафяви дечица се кикотеха и се държаха за майките си; жените дръпнаха Джилиън от Бен, а него мъжете поведоха в съвсем друга посока.

— Какво да правя? — извика тя. Изгаряше от любопитство, ала бе и леко разтревожена.

Бен ѝ хвърли един поглед през рамо и се ухили, както винаги.

— Усмивай се и бъди мила!

— Страшно съм ти благодарна за съвета — измърмори тя, сетне реши да го последва и се усмихна на жените. Сред тях имаше представителки на всички възрасти: от беззъби, прегърбени старици до крехки девойки с току-що напъпили гърди. Всички жени бяха голи до кръста: всъщност никой в селото не носеше дреха, която да покрива горната част на тялото. Мъжете носеха навити препаски, завързани отзад, а жените — фусты, които се състояха от мънистени нанизы; задните им части бяха голи.

Джалиън не разбираше нито дума от езика им, но въздъхна от облекчение, когато научи, че неколцина от тях говореха малко португалски, така че все пак щяха да могат да общуват помежду си. Очевидно в момента приготвяха храната и Джилиън се настани до тях да ги наблюдава как работят. Изневиделица в ръцете ѝ се появи някакво бебе, а двама други малчугани пълзяха в краката ѝ.

Мъжете се завърнаха, всички бяха в много добро настроение. Бен ѝ махна с ръка, ала остана при индианците по време на вечерята. Тя продължи да играе с бебето, докато ядеше риба, маниока и плодове. Маниоката е растение, чиито грудки са богат източник на въглехидрати и основна храна на индианците. Но също така е и богат източник на цианид, с който индианците мажат върховете на стрелите си. Човек трябва да знае как да приготвя маниоката, иначе лесно може да се отрови. Тъй като никой около нея не се стовари на земята, Джилиън реши да опита ястието. След вечеря Бен клекна до нея.

— Много ти отива това бебе — подметна той и погъделичка детето по крака.

Тя му се усмихна с най-прелестната си усмивка.

— Много се радвам, че мислиш така, защото хапчетата ми останаха в Каменния град. — Не си направи труда да му каже, че цикълът ѝ бе към края си, така че вероятността за зачеване бе твърде

малка. Мензисът ѝ щеше да дойде всеки момент и тя се надяваше дотогава да стигнат до лодките.

За най-голямо нейно учудване Бен само я изгледа продължително, а не изпадна в паника, както бе предположила.

— Искаш да кажеш, че би могла да имаш дете от мен?

Усмивката напусна устните ѝ и някаква вътрешна светлина осени лицето ѝ, когато тя погледна първо към гукащото, ритащо същество в скута си, а сетне към Бен.

— Ще говорим за това, чак след като се случи.

Бен кимна и смени темата.

— Тази вечер ще преспим тук. Не бих искал да губим време, но индианците са много гостоприемни към нас и не ми се ще да ги обиждаме. Докато им гостуваме, сме в безопасност.

— Ами ако Кейтс и Дутра стигнат до лодките преди нас?

— Вождът каза, че утре ще ни отведе с още няколко воини до реката. Намираме се по-близо до нея, отколкото предполагам. Мисля, че лесно ще открием мястото, защото те сигурно са ни забелязали още при пристигането. Разказах им какво сме преживели и че сме преследвани от мъже, които искат да ни убият. Вождът Дата Даза обеща, че ще ни пазят, докато потеглим надолу по реката. Сетне ще се оправим и сами.

— Доколкото можем.

— Да-а. Но засега се налага да останем тук. За сметка на това ще можем да се измием с техния сапун и да си изперем дрехите.

— Какво ще облечем, докато дрехите съхнат? — попита тя.

В очите му грейнаха дяволитите пламъчета.

— Това, което обличат индианците.

19.

Бен може би си въобразяваше, че ще ѝ стане неудобно, тя щеше да му покаже, че греша. Професията ѝ я бе научила да се нагажда към всякакви културни форми. В приповдигнато настроение Джилиън се отправи заедно с индианките към добре прикритото в джунглата езерце, където те плуваха ежедневно, съблече се за втори път през този ден и се гмурна във водата. След няма и пет минути се появи едно дете, което носеше до болка познато вързопче: дрехите на Бен. Хитрецът му с хитрец! Какъв подъл начин бе измислил, за да я накара да му изпере дрехите. Знаеше, че Джилиън няма да може да му откаже пред цялото село. Индианците щяха да бъдат твърде шокирани, защото според нормите на тяхната култура всеки член на племето от двата пола има определени задължения, които трябва да изпълнява безпрекословно.

Преди да пристъпи към прането, Джилиън реши да се изкъпе с полутечния ароматен бледо зеленикав сапун, който ѝ дадоха индианките. Той се пенеше лесно и тя с удоволствие натри цялото си тяло. Усещането за чистота бе неповторимо.

Сетне изпра дрехите и когато излязоха от езерцето, една приятелски настроена млада жена на име Алсида ѝ даде нещо подобно на балсам за коса, ухаещ на свежи цветя. Джилиън го втри в косите си и ги разреса с голям дървен гребен.

Сетне облече мънистената фуста, която изобщо не покриваше задните ѝ части, тъй като се състоеше от тесен колан, на който бяха окачени няколко наниза. Тъй като всички жени носеха същото облекло, тя не се чувстваше разголена и засрамена, както би могло да се очаква. Може би харесваше голотата повече, отколкото бе предполагала, но също така изпитваше голямо задоволство при мисълта какъв ефект ще окаже оскъдният ѝ тоалет върху нахакания Бен Луис. Щеше да му отмъсти за подлия начин, по който ѝ бе пробутал мръсните си дрехи.

Мъжете от племето вероятно нямаше да обърнат никакво внимание на голото ѝ тяло, впечатление можеше да им направи

единствено бледата ѝ кожа, ала Бен щеше да бъде съкрушен. Той се мъчеше да не се заяпва по индианките, за да не засегне гостоприемните си домакини, но не би могъл да не спре погледа си върху Джилиън. Триумфът ѝ щеше да бъде пълен.

Докато вървяха към молоката, тя осъзна, че ѝ харесва да е гола. Влагата и горещината я измъчваха много по-малко; до този миг не бе долавяла нежния полъх, който се носеше във въздуха, а сега кожата ѝ се радваше на копринената му ласка. Зърната на гърдите ѝ щръкнаха.

Точно така изглеждаше Джилиън, когато се появи заедно с жените на полянката пред молоката и Бен Луис се вторачи в нея. Сякаш някой му нанесе страхотен удар в червата и едва не го събори на земята. Изгаряха го две еднакво силни желания: първото — да я наметне с едно одеяло и да скрие голотата ѝ от всички мъжки погледи и второто — да се хвърли върху нея.

Последното желание му причини доста голямо неудобство, тъй като усуканата препаска притискаше твърдия му член.

Не можеше да откъсне поглед от нея. Бледата ѝ кожа сияеше със златисти отблясъци, тя изпъкваше като камей сред тъмнокожите индианки. Гладките, силни мускули на прекрасното ѝ тяло се очертаваха при всяко движение. Джилиън бе стройна, но не и кльоцава; фигурата ѝ не беше тънка като на манекенките, които Бен наричаше „кокалести“. Тя по-скоро бе стегната, с достатъчно плът, придаваща ѝ онази женственост, която Бен толкова много харесваше. При вида на закръглените ѝ, щръкнали гърди с твърди розови зърна устата му се напълни със слюнка. Извивката на задника ѝ го зашемети, а люлеенето на бедрата ѝ прикова погледа му като магнит. Той се вторачи в поклащащите се мъниста, мъчейки се да надникне зад тях, жаден да хвърли поне един поглед на влажната ѝ цепка.

Изведнъж осъзна пълната ѝ невъзмутимост и побесня яд. Как така смееше да се разхожда гола пред толкова много мъже? Дори веднъж не погледна към него, все едно, го няма и това го раздражни още повече. Никога не бе явявал собственическо чувство към жените и сега силата на примитивната му реакция го свари неподготвен. Тя беше негова, само негова. Никой друг мъж нямаше право да вижда голотата ѝ.

Най-сетне тя погледна към него и го дари с ангелска усмивка, която го изкара от кожата му. Щом Джилиън изглеждаше толкова

нежна и невинна, значи бе замислила нещо; сияйната усмивка вещаеше сериозни проблеми за Бен. Изведнъж се досети, че в основата на цялата работа е прането на дрехите му. Сигурно ги е нарязала на парчета или пък ги е поръсила с нещо, от което ще го засърби цялото тяло. Не, не е това, Джилиън знаеше, че му е все едно дали е гол или облечен — и препаската му стигаше. Не, тя е измислила някакъв дяволски план, за да го съсипе — по дяволите, сигурно няма да му бутне!

Не, това изобщо не беше честно. Бен стоеше неподвижен и кипеше от яд. Защо природата се е разпоредила така, че тези дяволски създания — жените, неудържимо привличат мъжете, а не се е погрижила и за обратния ефект? Малко да сгреша, леко да се подхлъзнеш и ето те веднага вадят големия патлак. Опираш носове в тавана, обръщат ти гръб и работата става ясна: лишен си от секс, докато не се покаеш и не се извиниш. Бен нямаше да търпи Джилиън а му се налага, ала в сърцето му се прокрадна паника. Сериозно се замисли дали да не се хвърли в краката ѝ и да е се извини преди падането на нощта.

Май нямаше да се оправи толкова лесно. Изруга се наум за блестящата идея да ѝ изпрати мръсните си дрехи по такъв начин, че тя да не може да му откаже, защото уважаваше порядките на домакините им. Щеше да го отхвърли тази вечер, колкото и да ѝ се извиняваше.

Дата го смушка с лакът, Бен се извърна и срещна развеселения му поглед.

— Това нова жена ли ти е? — попита го вождът, сочейки издутината в препаската. Индианецът правилно предполагаше, че отскоро е с Джилиън, иначе реакцията му нямаше да бъде толкова бурна.

Бен тежко преглътна.

— Да, нова е.

— Сигурно ще иска да се поразходите малко.

Съмнявам се, тъжно си помисли Бен.

Дата отново го смушка.

— Иди да я питаш — предложи му той. — Откъде знаеш, че не иска, след като не си я питал?

Малката хитруша много добре знаеше какво иска Бен, ама се правеше на интересна. Той неохотно тръгна към нея. Не го топлеше

обстоятелството, че всички жени, покрай които мина, хвърляха по един поглед към издутата му препаска, сетне се извъръщаха.

Джилиън го погледна в очите със същата ангелска усмивка.

— Хайде да се поразходим — предложи ѝ той.

Тя също смъкна погледа си надолу с напълно невинен израз.

— От пет дни непрекъснато се разхождаме — прошепна тя. — Искам да си почина малко, след като изпрах дрехите ни — добави и кимна към проснатото пране.

Искаше му се да изстене високо.

— Няма защо да ме наказваш заради това.

Очите ѝ бяха като бездънни зелени езера.

— Изобщо не възнамерявам да те наказвам.

— Знаех си — тихо рече той. — По дяволите, Джилиън, не мислиш ли, че прекаляваш? Знам, че не постъпих съвсем честно, но нямах друг избор. Мъжете тук не перат. Щяха да ме гледат като треснати, ако бях тръгнал да си пера дрехите.

— Знам — отвърна тя.

— Наистина ли?

— Наистина.

Той си пое дълбоко дъх.

— Тогава защо не искаш да се поразходиш с мен?

— Не искам.

— Защо?

Тя все още се усмихваше с най-нежната усмивка на земята.

— Защото ти може и да си прав, но аз пазя вратите към рая.

Той нервно прокара пръсти през косата си.

— Значи ще ми откажеш, макар и да съзнаваш, че съм прав?

— Да.

— Но защо, за Бога? — Имаше чувството, че ще се пръсне от отчаяние.

— Ей така.

Мина му през ум да я нарами и да отнесе навътре в джунглата — след няма и пет минути щеше да го моли за любов. Понечи да протегне ръце към нея, но се спря. Направеше ли го, щеше да засегне чувствата ѝ. Беше сбъркал не с самата постъпка, а с начина, по който го бе направил и резултатът трябваше да бъде изравнен, ако искаше да бъдат равноправни партньори. Съвместният живот не беше шега работа.

Той направи още няколко опита да я убеди, но тя ги отхвърли и най-сетне Бен примирено се оттегли. Отново се настани до Дата, който явно много се забавляваше от цялата история.

— Жена ти не иска ли да се разхожда? — подкачи го той.

— Каза, че не можела толкова скоро след последния път — излъга Бен. Не му се щеше да се излага.

— Аха — кимна Дата. — Един истински мъж трябва да се рижи за жена си.

От тези думи Бен предположи, че вождът смята, че е прекалено груб с Джилиън, докато се любеха под дъжда и затова тя има пълното право да му откаже. Той се намръщи още повече.

* * *

Опънаха хамаци и за тях в молоката, където спеше цялото село. Джилиън с удоволствие се намести в своя; чувстваше се много уморена, въпреки че бе прекарала следобеда в индианското село, а не в ходене през джунглата. Виждаше се краят на кошмарния преход — утре щяха да продължат пътя си по реката. Тя с копнеж очакваше дългите, еднообразни дни, които щяха да прекарат на лодката. Щеше да окачи хамака си и лениво да се клатушка в него по цели дни, обзета от сладостна нега. Докато стигнеха Манаус, щеше да бъде напълно отпочинала.

Бен се настани в съседния хамак. Цяла вечер бе обикалял около нея унил като пребито псе и тя едвам се въздържаше да не избухне в смях. Първом си бе помислила да сложи нещо горчиво в храната му, защото предполагаше, че възпитанието и здравия, разум няма да му позволят да изплюе отвратен залька и да вдигне врява, но когато я заговори, ѝ се стори толкова убеден, че тя ще го лиши от секс заради номера с мръсните дрехи, та тя не можа да устои на изкушението да се включи в играта. Тъй като това беше най-голямото наказание за него, той бе предположил, че тя ще реши да му отмъсти тъкмо по този начин. Всъщност този вариант изобщо не бе ѝ дошъл наум, защото тя страстно го желаше, но ситуацията ѝ се стори толкова забавна, че реши да се пожертва.

Отгоре на всичко преди няколко часа усети и болки в корема. Утре майката природа щеше да разочарова Бен още повече.

— Слушай, срещаш ли се още с онзи мъж, с когото си правила любов в хамака? — тихо попита Бен.

Тя се прозя доволно.

— Никога не съм правила любов в хамак.

Настъпи мълчание, сетне гневният изблик на Бен раздразни тишината.

— Как така не си го правила? Ти лично ми заяви, че си се любила в хамака на балкона си. Поне два пъти сме говорили за това. Значи през цялото време си ме лъгала, за да ме накараш да ревнувам?

— Никога не съм ти казвала, че съм правила любов в хамак.

— Каза ми го още първата нощ на лодката.

— Ти ме попита дали съм „го правила“ в хамак. Тъй като току-що си бяхме легнали и ти не поясни какво точно имаше предвид, реших, че става дума за спане. После ме попита къде съм „го правила“ и аз ти отвърнах: „На балкона“. Край на спора.

— По дяволите, ти много добре знаеше какво имам предвид. Изобщо не ме интересуваше твойто спане. А когато се къпахме на водопада, те попитах дали си се чукала на балкона с мъж, когото едва-едва познаваш, защото ти ми каза...

— Помня какво ти казах. Също така не съм виновна, че през цялото време си мислиш само за секс. Казах ти, че до сега не съм правила любов на балкона с непознат мъж, просто защото изобщо не съм правила любов на балкона. Сега млъкни, моля ти се, и ме остави да спя!

— Не — изсъска той. — Сега ще те удуша.

— Е, много си докачлив — сгълча го тя и се усмихна в мрака.

Бен изобщо не се усмихваше, а кипеше от яд. Джилиън го беше казала нарочно, през цялото време го измъчваше с лъжите си, защото подозираше, че той умира от ревност, без съмнение, мъжете си имаха големи проблеми с тъй наречения нежен пол. Жените държаха всички козове в ръцете си. Разбира се, не всички бяха хитри и коварни като Джилиън Шъруд. Тя познаваше слабите му места като петте си пръста.

Бен протегна ръка и раздруса хамака й.

— Последен въпрос, но без никакви усукани отговори, имаш ли романтична, сексуална или друга връзка с някого в Щатите?

— Искаш да знаеш голата истина, така ли? — попита тя.

— Да. Истината. — Бен се повдигна, изгарящ от нетърпение.

— Поне от шест месеца не съм излизала с никого.

— Но защо, за Бога? — Той беше направо потресен.

— Защото предпочитам да бъда по-скоро сама, отколкото да търпя някой досадник. Освен това никога сексът не ме е интересувал особено много.

— Глупости — изтърси той. — Затова сега ми налиташ непрекъснато.

— Много изискано се изрази — иронично заяви Джилиън. — Лека нощ! Имам намерение все пак да поспя.

Бен се отпусна в хамака си, доброто му настроение се бе завърнало. Джилиън очевидно бе луда по него.

* * *

На другата заран напуснаха молоката, заедно с Дата Даза и още четирима индианци, които ги отведоха до реката. Яномамите без колебание им посочиха мястото, където бяха оставили лодките. Бен не се учуди, когато забеляза, че едната е изчезнала. Тревожеше го единствено възможността да не би Кейтс и Дутра да са ги изпреварили, да са взели лодката и да са им устроили засада зад някой завой. По-разумно би било да ги чакат тук, при лодките, но може би са се уплашили от индианците. Кейтс и Дутра изобщо не можеха да се сравняват с тях по умения и опит.

Скритите салове и провизиите бяха непокътнати, така че Бен се поуспокои. Ако Кейтс беше взел лодката, сигурно щеше да натовари и част от храната.

Бен качи на моторницата единия сал и запаси, които щяха да им стигнат до Манаус. Кейтс и Дутра може би щяха да вземат останалата част, но пък не му се искаше да лишава Пепе и другите мъже от храна. Най-сетне се сбoguваха с индианците, Бен запали мотора, бавно изкара лодката от залива и я насочи надолу по течението. Джилиън маха с ръка, докато индианците не се скриха от погледа ѝ.

* * *

Дутра се криеше зад дебелия яки корени, които се сплитаха над главата му и не смееше да си поеме дъх, за да не го усетят индианците. Ако не беше загубил пистолета си, мрачно си мислеше той, всичко щеше да бъде съвсем различно. Но пистолетът бе изчезнал, когато преди два дни се подхлъзна по една разкаляна стръмнина и се изтърколи в едно дърво. Така че не му оставаше нищо друго освен да клечи в храсталациите и да се крие от онези дребни подли копелета. Те не можеха да се мерят с него по сила, но отровните им стрели не бяха за подценяване.

Беше вървял денонощно, за да достигне пръв до лодките и бе успял. Но тъй като не беше въоръжен, нямаше смисъл да напада гадния Луис, пък и в тая част от реката нямаше никакъв цивилизован живот, така че нямаше от къде да се снабди с оръжие. Взе едната лодка и я скри нагоре по течението, сетне зачака Луис и женската да се появят. Беше почнал да товари и храна, ала се усети, че така само ще се издаде и ще засили бдителността на Луис.

Сега щеше да ги следва отдалече и да дебне за някоя възможност да се сдобие с оръжие. Стигнаха ли по-оживени места, щеше да нападне някой търговец и да открадне пушката му. Луис щеше да се чувства сигурен и нямаше да бъде толкова предпазлив. Няколко куршума и диамантът щеше да бъде негов.

Дутра изчака още един час, докато яномамите се ометат и Луис набере малко преднина. После лесно щеше да го настигне.

Макар и да бе загубил пистолета, Дутра бе доволен от развоя на събитията. Откакто Кейтс му каза, че Луис е напил диаманта, не можеше да мисли за нищо друго. Щом го продадеше, щеше да си купи хубави дрехи и златни бижута, като онези, дето ги даваха по телевизията. Щеше да се разкарва из Манаус с голяма американска кола и всички щяха да се страхуват от него. Вече нямаше да има нужда да се крие в джунглата, когато го търсеше полицията, защото щеше да разполага с достатъчно пари, за да ги подкупи.

Дутра мечтаеше за диаманта. Не беше го виждал, но си го представяше. Сигурно изглеждаше като парче лед, шлифовано като онези диаманти на женските пръстени. Ако го погледнеше на слънце,

сигурно блясъкът му щеше да го заслепи. Никога не бе желал нещо толкова силно, както този диамант. Луис не го заслужаваше. Дутра щеше да го убие с удоволствие.

* * *

Джалиън веднага опъна един хамак под навеса и с наслада се изтегна в него.

Бен я погледна с чувство на облекчение, защото отново бяха сами. Радваше се, че се срещнаха с индианците, но от друга страна някак съжаляваше, че в интимния им свят са проникнали чужди хора. Искаше да бъдат само двамата с Джалиън.

— Капитанът очаква повече старание от страна на екипажа — извика ѝ той.

— Екипажът ще положи повече усилия утре — рече тя и затвори очи.

— Че какво ти е днес? Цяла нощ си спала.

— През първия ден от цикъла ми винаги се чувствам уморена и не ми е добре — обясни му тя, без да си отваря очите.

Настъпи мълчание.

— Все още се уча. Не ми каза, че си неразположена, само заяви, че се чувстваш уморена през първия ден от цикъла ти. Все още ли съм наказан?

— Неразположена съм — заяви тя. — И не съм виновна, че това съвпадна с твоите номера.

Бен я погледна внимателно и забеляза тъмните кръгове под очите ѝ.

— Имаш ли нужда от нещо? Мога ли да ти помогна?

Тя отвори очите си и му се усмихна. С истинската си усмивка, не с онази, ангелската, от която го хващаше страх.

— Добре съм, просто се чувствам отпаднала. Ако имаш нужда от мен, ме събуди. Обещавам ти, че утре ще съм на линия.

Не можеше да изостави руля в този участък от реката, иначе щеше да я гушне и да я държи в прегръдките си, докато спи. Искаше му се да я люлее като бебе, твърде странно, защото тя беше изключително издръжлив и корав човек.

— Колко време ще трае?

— Кое, цикълът ми ли или странната ти приумица, че съм нагласила всичко, за да не ти разреша да ме любиш толкова пъти, колкото решиш? Цикълът ми трае четири-пет дни, а ти, както виждам, си все още жертва на приумицата си.

Той се ухили.

— Откъде ти дойде на ума, че като си неразположена, не може да се любим?

— От обстоятелството, че не ми харесва, не искам и няма да ти разреша.

— Е, значи ще трябва да приключим спора.

Тя се изхили на тъжната нотка в гласа му и се намести обратно в хамака.

— Между другото, нямах намерение да ти отказвам да се разходя с теб, но ти беше толкова убеден, че нямаше как да не се включа в играта. Благодаря ти за идеята, иначе щях сложа нещо горчиво в храната ти.

Той замълча за момент, сетне избухна в смях.

— Следващия път действай по своя преценка.

— Така и направих — заяви Джелиън и отново притвори очи. — Идеята ти беше брилянтна, така че не можех да я пренебрегна.

Той все още се смееше.

— Спи спокойно, скъпа.

— Благодаря, Бен.

След няколко минути той се обърна отново към нея, долови равномерното ѝ дишане и се усмихна. Макар и да беше хитра и опърничава, с нея се чувстваше така щастлив, както никога през живота си. Трябваше да измисли някакъв начин да я задържи в Манаус.

20.

Тази нощ тя спа в прегръдките му. Очакваше, че пак ще спят в хамаците, но той разви постелката и нагласи мрежата против комари така, че да образува малка палатка около тях, защото си спомни, че тя не обича да спи без никаква защита срещу пълзящите насекоми. Легна с глава върху рамото му и спа по-добре от предните няколко дни. Горещината отново бе станала потискаща, след като бяха напуснали планините, и макар че щеше да им бъде доста по-хладно, ако бяха спали разделени, нито един от двамата не предложи подобно нещо и не се дръпна от другия. Чувстваше се по-щастлива, когато можеше да го докосва. Макар че обичаше и да го дразни и ядосва, винаги беше много доволна, когато той я държеше в прегръдките си.

Дните им заедно вече бяха броени. Оставаше им около седмица. Спомни си думите му, че връщането към Манаус ще отнеме по-малко време, отколкото пътуването нагоре по реката, тъй като щяха да пътуват по течението на реката, а не срещу него. Искаше да използва всеки момент с него, докато можеше. Нещата бързо щяха да се променят, щом стигнеха Манаус. Тя щеше да направи това, което трябва, а след това щеше да се върне в Щатите.

Но засега лежеше в ръцете му.

Сега, когато бяха пак в лодката, всичко беше много по-лесно, така че през следващите няколко дни тя се почувства почти като във ваканция. Тоалетната, която ѝ изглеждаше толкова импровизирана и неудобна преди, сега ѝ се струваше направо луксозна. Готвенето върху примуса беше истинско удоволствие. Дори и ограничената в разнообразието си храна беше съвсем задоволителна, тъй като можеха да ядат без да бързат. Имаха и по един чифт дрехи за смяна, които бяха оставили за всеки случай с допълнителните запаси, а тя имаше и личните си вещи. Животът беше прост, но хубав.

Започнаха да минават покрай бордеи, построени от тенекия и картон върху колове покрай брега, символ за нахлуващата „цивилизация“. Засега не бяха многобройни, но колкото повече

напредваха покрай реката, толкова повече броят им щеше да се увеличава. Засега бяха отделни жилища, но скоро щяха да започнат да се срещат и селища — групи от бордеи, сгъшени един в друг и свързани с външния свят само чрез търговците, които циркулираха по реката.

Две деца изтичаха от един усамотен бордей и започнаха буйно да махат към тях. Може би си мислеха, че Бен и Джилиън са търговци, а може би бяха развълнувани от вида на лодката. Джилиън им махна в отговор. Тези деца нямаха много вълнения в живота си.

— Колко често работиш като водач? — попита лениво тя, докато си представяше живота му, прекарван постоянно по реките и в джунглата.

— Колкото искам. Обикновено предпочитам да си почивам между експедициите, като продължителността на почивката ми зависи от времето, прекарано в джунглата. Ако съм бил само седмица с туристи, които са искали да изживеят пътешествие по „истинската“ Амазонка, уикендът след това е достатъчен. Но повечето експедиции са по-дълги. Предишната беше няколко месеца. Мислех да почивам цял месец, преди да се захвана отново.

— Защо се отказва?

— От любопитство. Знаех си, че от Кейтс не може да се очаква нещо хубаво и исках да разбера какво си е наумил. А и предложи добри пари.

— Какво се случи последната сутрин в Каменния град? — облегна се тя със замислено изражение върху един от коловете, който подпираше навеса. — Защо Кейтс стреля по тебе? Знак за Дутра ли беше това?

— Мога само да предполагам. — Той се чувстваше неудобно. — Сигурно са го планирали така, че ако Кейтс стреля, това да бъде сигнал за Дутра.

— Но какво се случи, за да предизвика стрелбата? Не намерихме съкровище. Нямаше никаква причина за подобно нещо.

Трябваше да се досети, че когато има време да помисли, будният ѝ мозък щеше постепенно да свърже мозайката и да забележи лисващите звена.

— Събудих се рано и излязох от лагера. Кейтс сигурно е заподозрял, че съм намислил нещо, защото ме проследи. Много трудно

прие факта, че диамантът е изчезнал отдавна и че храмът не беше пълен със злато.

— Когато изпълзах от палатката, Дутра не се опита да ме застреля. Само ме погледна и се ухили.

— Сигурно е щял да го направи после — изръмжа Бен, като гневът му нарастваше.

— Искаше ми се да си бях взела пистолета, вместо фенерчето. Не мога да повярвам, че постъпих така глупаво.

— Аз пък се радвам, че не си влязла в престрелка с него — отговори ѝ той, като потрепери вътрешно при мисълта, какво би могло да се случи. — Направила си точно това, което ти бях казал, а аз щях да бъда страшно вкиснат, ако не го беше направила.

— Но ако не бях постъпила така, Рик можеше още да е жив.

— А можеше и да не е. Никой не може да каже какво би станало, след като започнат да хвърчат куршуми. Ти самата би могла да го застреляш по погрешка. Никога не си губи времето да се чудиш, какво ли би станало, ако си постъпила по друг начин.

Грубата му логика я накара да се усмихне, макар и тъжно. Бен никога не би загубил времето си в разкаяние. Той просто би се втурнал напред, без да раздвоява мисълта си, с безмилостна решителност. Игривостта и живото му чувство за хумор понякога скриваха тази част от него. Тя познаваше до голяма степен характера му и никога не забравяше, че има и подобен аспект. Хората, които го подценяваха, си поемаха риска. В началото и тя го бе подценила, но бързо беше разбрала грешката си и никога не я забрави. Бен беше човек от съвсем различен вид, авантюрист, изследовател. Имаше си собствени правила и се стремеше да ги налага. Неговите указания и предупреждения по време на експедицията им бяха така ефективни, защото никой не се съмняваше, че той ще направи точно това, което е казал.

Колко скучен и празен щеше да бъде животът без него. Той като че ли излъчваше вълнение. Беше здрав, опасен, жизнен. Как би могъл друг мъж въобще да се сравнява с него?

— Мислех си, че си пияница — каза тя с блеснали очи.

— Аз пък си помислих, че отчаяно се нуждаеш от мъж — сви вежди той.

— И това, разбира се, би било първото нещо, за което би се погрижил.

— Да, госпожо — провлече той. — И тогава, и сега.

— Поне си постоянен.

— И настоятелен. Няма ли да го направим днес?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Утре.

— Щом утре може, защо не и днес?

— Защото аз казвам така.

— Нещо май си се главозамаяла.

Тя му изпрати въздушна целувка, все още усмихваща се. Стомахът му се сви и започна да се възбужда, когато установи, че и той самият се усмихва. Сенките се бяха вдигнали от очите ѝ и изглеждаше щастлива. Бен искаше този израз да се задържи на лицето ѝ; искаше всяка сутрин да се събужда усмихната, с очи изпълнени със сънливо удовлетворение, докато се обръща към него и слага ръка на гърдите му.

Обедното тропическо слънце го изгаряше, но след миг вече не беше и наполовина толкова ярко, когато изведнъж прозря нещо и това прозрение го ослепи като светкавица. Зениците на очите му се разшириха и като че ли в тях се забиха остриета, които почти го ослепиха. Сграбчи кормилото като спасителен пояс и се опита да регулира дишането си, за да върне света в нормалната му орбита.

Беше твърдо решен да задържи Джилиън в Манаус, да има „връзка“ с нея, каквото и да означаваше това. Стана му съвсем ясно: искаше я. Искаше да спи с нея всяка нощ. Логично погледнато, това означаваше да живеят заедно. Макар че никога не беше достигал до там, той прие тази идея и дори я хареса. Но в този невероятен момент, в който разбра истината, всичките му мисли изкристализираха и предпазните вентили на навиците му бяха унищожени.

Искаше Джилиън завинаги.

Вече дори и да живеят заедно му изглеждаше доста непостоянно, доста ненадеждно. Искаше силата на законното обвързване. В ума му никога досега не се беше появявала мисълта за брак, но това беше единствената реална възможност Джилиън да бъде негова за цял живот.

Ръцете му трепереха, докато намаляваше скоростта на двигателя и насочваше лодката към брега.

— Какво правиш? — погледна го тя любопитно.

Цялото му тяло потръпваше и тя внезапно се изплаши. Протегна ръка и обхвана кръста му, за да го подкрепи.

— Бен? Как си? Нещо не е наред ли?

— Нищо — отвърна той през стиснати зъби. — Трябва да те имам. Сега.

Беше различно от мърморенето и шеговито изобретателните опити за склоняване, с които я беше забавлявал предишните няколко дни. Нямаше вече шега в очите му. Изразът на лицето му беше ужасно напрегнат. Все още трепереше, като мощните мускули на голия му торс бяха така напрегнати, че тя виждаше как играят.

— Не казвай не. Моля те. Не и този път. — Едвам говореше. Цялото му тяло гореше от неудържима нужда.

Тя се поколеба още няколко секунди, смутена и леко разтревожена. След това разбра какво трябва да направи. Целуна го леко по изпотеното голо рамо и отиде под навеса да се приготви за него.

Докато Бен закотви лодката, тя лежеше гола върху дюшека и го чакаше. Учудването от досегашната му слепота все още се четеше в очите му, когато отиде към нея, свали панталоните си и се отпусна в ръцете ѝ. Проникна веднага в нея, като натисна силно още при първия опит. Тя трепна от болка, но го притисна още по-страстно към себе си, като се опитваше да облекчи отчаяната му нужда.

Щом проникна в нея, ужасното напрежение като че ли изчезна от тялото му, мускулите му се отпуснаха, интимният контакт с нея го освободи от някаква непоносима вътрешна болка.

Тя галеше нежно раменете и врата му, плъзгаше пръстите си под тъмната му коса. След малко той се повдигна а лакти, за да не ѝ тежи. Сините му очи бяха потъмнели. Започна да целува бавно, топло, прелъстително устата и шията ѝ и след това започна да я люби с непоносима нежност.

Те лежаха в обятията си в обедната жега и се радваха на близостта си. Разгорещеното им сливане предишните пъти само ги бе подготвило за това, което им се случваше сега, за бавния екстаз, който ги беше обхванал и не искаше да ги пусне. Чувствата ѝ бяха болезнено изострени. Всяко докосване до кожата ѝ я караше да стене от удоволствие. Той мързеливо облиза зърната на гърдите ѝ и дивият ѝ

напрегнат вик накара птиците да литнат уплашено. Времето не означаваше нищо за нея. Искаше този момент никога да не свърши.

Но той отлетя. Трябваше — беше толкова напрегнато, че не можеха да издържат дълго. След това той се изтегна до нея, отпуснат и сънлив. Ръката му разсеяно разтриваше корема ѝ, като че ли беше алигатор, който трябва да бъде приспан.

Тя не искаше да говори, не искаше да го пита защо го е направил. Страхуваше, че ще се разплаче. Емоциите я изпълваха, стана ѝ трудно да диша. Обичаше го толкова много.

Сигурно бяха задрямали и изпаднали в един от онези моменти на дълбоко безвремие, от който тя се събуди с чувството, че не е изминало никакво време, а в същност знаеше, че не е така. Слънцето беше прехвърлило зенита си, горещите му лъчи огряваха отстрани навеса и се опитваха да проникнат под него. Бен се размърда и протегна, след това се претърколи, застана на колене и obu панталоните си.

Очакваше някоя от провокиращите му, заядливи забележки или поне известен израз на самодоволство, но макар и отпуснато, лицето му изглеждаше сериозно. Вдигна я на крака без никакво усилие и дълго я държа в прегръдката си, с буза, опряна върху главата ѝ. След това силно я целуна и каза:

— Облечи се, преди да е минал някой.

— Не сме виждали жива душа след оня бордей, а и през целия ден никаква лодка не се е вясвала по реката.

— Знаех си, че страдаш от известна доза екхибиционизъм — познатата му усмивка се появи отново, — още щом те видях да се появяваш така пред яномамите.

— Идеята беше твоя — избухна тя в смях.

— Да, но си мислех, че ще останеш с фланелката.

— И тя имаше нужда от изпиране.

Докато си подхвърляха реплики, тя се облече, а след това решиха, че са гладни. Джилиън приготви набързо задушено с риба, като просто изсипа няколко консерви и ги остави да заврат. Лесно задоволяваха апетита си тези дни, защото бяха привикнали с оскъдната, проста храна. Сигурно и двамата щяха да се разболеят, ако сега им предложеха пълно ресторантско меню. И стомасите им трябваше да привикват наново към цивилизацията.

Бен пушна двигателя и изкара надалеч лодката от брега, след това внимателно зави и започна да я измъква от заливчето, за да тръгне по реката. Видя друга лодка да се спуска по течението и намали скоростта, за да може да ги задмине.

Джилиън се беше втренчила в приближаващата лодка, като засенчваше очи с ръце.

— Тази лодка изглежда точно като нашата — каза тя. — Май че е втората. — присви очи и ги фокусира върху кормчията ѝ, като забеляза огромните му рамене и твърде малката глава. — Дутра! — ахна тя със смесица от ужас и неверие.

Бен засили оборотите на двигателя докрай и той реагира с рев, а лодката подскочи. В същото време Дутра изглежда разбра кого задминава, така че и той засили оборотите до краен предел.

— Легни на пода — каза Бен автоматично — и плъзни пистолета към мене.

По дяволите! Почти никога не си позволяваше да оставя пистолета извън обсега си, докато плаваше по реката, и да му се случи точно сега! Така му се искаше да има пушка под ръка.

Дутра стреля, но беше твърде далече, за да е точен и куршумът прелетя над главите им.

Джилиън взе пистолета на Бен, после запълзя на четири крака и като се опитваше да не се подава над ръба на лодката, му го подаде.

— Върни се назад. Той ще стреля по мене, тъй като аз съм единствената му мишена.

— Тогава и ти се наведи, глупако — викна рязко тя, като го дръпна за панталоните.

Лодките се насочиха с пълна скорост под ъгъл една към друга. Бен завъртя кормилото рязко надясно, като се надяваше да спести няколко ценни секунди, стига да не се натъкнеха на някой от многобройните дънери, които плуваха по реката. Рязкото движение извади Джилиън от равновесие и тя се изтърколи към сандъците с провизии. Дутра стреля отново и този път куршумът разкъса дървените перила.

Бен вдигна пистолета си и също стреля, но Дутра се наклони настрана. Бен стреля още веднъж, като бързо коригира прицела си. Щеше да бъде пълно чудо, ако уцелеше нещо, тъй като и целта, и

опората му подскачаха като диви мустанги, но поне щеше да накара Дутра да стои долу.

Джилиън застана на колене. Два куршума пробиха дървената стена на лодката и тя се хвърли обратно на дъното.

Бен отвърна на огъня, като изстрелите паднаха във водата. Миризмата на барут изпълни ноздрите ѝ.

Влязоха в течението на реката само на пет-шест метра преди Дутра. Бен застана на едно коляно, с лице към кърмата, която беше открита с изключение на тоалетната с размери на телефонна будка. Дутра беше точно зад тях и лодката му беше толкова близо, че се движеше в дирята им и по този начин наваксваше времето. Бен стреля и уцели кормилото, но Дутра отново се наведе и избегна изстрела.

Бен погледна напред съвсем навреме, за да може да заобиколи един голям дънер. Дутра, който караше лодката си в дирята им, бе облагодетелстван от това, тъй като вълната отхвърли дънера настрани и успя да се приближи още повече до тях.

Бен свирепо изпсува. Не можеше да управлява лодката при максимална скорост и същевременно да участва в престрелка с Дутра. Трябваше да се справи с кучия му син, преди някой заблуден изстрел да го уцели право в гърба и Джилиън да остане сама лице в лице с Дутра.

— Джилиън, ще трябва ти да управляваш лодката! Ще можеш ли?

Тя не се поколеба, а изпълзя напред.

— Внимавай! — надвика тя рева на мотора.

— Ти внимавай! Наведи се, колкото се може повече, и ако е възможно, мръдни настрани, за да не си точно под прицела му.

Тя направи това, което ѝ каза той, като приклепна отстрани с ръка върху кормилото, а главата ѝ беше вдигната само колкото да надникне над носа на лодката. Бен бързо изпълзя до кърмата, като се прикриваше зад тоалетната.

Един изстрел го накара да се просне по корем и почувства как лодката потрепери под него. Вдигна се на колене и стреля бързо три пъти. Дутра изкрещя и падна настрани, но инстинктът подсказа на Бен, че нараняването му не е сериозно. Просто го беше одраскал. Почака малко с обтегнати нерви и когато след няколко секунди Дутра се показа отново, с протегната и стабилна ръка, в която проблясваше

дулото на пистолета му, Бен беше готов и стреля едновременно с него. Дутра отново изкрещя, като се хвана за рамото и се смъкна настрани.

Лодката се разлюля силно, а ритъмът на двигателя се наруши. Кучият му син стреляше по мотора, а не по тях! Другата лодка ги застигаше с двигател на пълна скорост и застопорено кормило, така че дори и не се люлееше.

— Дръж се! — извика гръмогласно Бен. — Ще се блъсне в нас!

Джилиън хвърли обезумял поглед над рамото си, като чувстваше, че кормилото се опитва да се изскубне от ръцете ѝ, а двигателят се дави и блокира със стържещ звук. Отчаяно дръпна кормилото с всички сили в опита си да се отстрани от пътя на Дутра. Останала без задвижване, лодката трмаво се наклони на една страна, и почти веднага другата налетя отгоре им. Джилиън отхвъркна и се просна на палубата, а главата ѝ се удари силно в стената. Видя как Бен се улови в последния момент за единия от коловете на навеса и това го спаси да не падне през борда.

Бе успяла да извърти лодката достатъчно, така че ударът не беше фронтален. Другата лодка се бе забила в дясната задна част на тяхната и ги беше разтърсила силно. Кърмата на съда на Дутра се люшна напред, а двигателят продължаваше да бучи и да работи. Навсякъде се разхвърчаха трески, носовете на двете лодки се блъснаха един в друг и конструкциите им започнаха да се рушат, като двата съда се слепиха един за друг като две глинени топки. Силата на удара счупи руля и дросела на втората лодка и двигателят ѝ спря окончателно.

Внезапната тишина беше така пълна, така късаща нервите, че точно в този миг тя разбра колко оглушаващ е бил трясъкът. Зашеметена се опита да стане, но всичко плуваше около нея и тя се смъкна на колене.

Всички провизии бяха разхвърляни по палубата. При удара Бен беше изпуснал пистолета, но за щастие той не беше паднал във водата. Грабна го и се хвърли към кърмата на лодката, целият напрегнат.

— Добре ли си? — попита той.

— Да — отвърна тя, макар че не беше сигурна. Но щеше да се справи.

Той си проправи път към задната част, където другият съд се бе забил в тяхната лодка и я беше разбил на трески. Върху палубата беше

започнала да се насъбира черна вода, която се насочваше към носа. И двете лодки бяха пробити.

— Извади сала и го надуй — викна Бен през рамо.

Джилиън се отърси от замаяността си и се добра през наклонящата се палуба до сала. Скоростта на преобръщане като че ли растеше с всяка секунда и в най-добрия случай имаха няколко минути, за да напуснат лодката.

Водата започна да се плиска около обувките на Бен. Той бутна настрани парче от счупения нос. Къде беше Дутра? Ако е бил на носа на лодката, трябваше да е мъртъв, защото всичко бе натрошено. Освен това го беше уцелил два пъти. Върху едно парче дърво имаше кръв.

Но Дутра го нямаше — ни жив, ни мъртъв. Нямаше и следа от движение, не се чуваха никакви звуци освен пукането на дърво, когато лодките се повдигаха и спускаха надолу при движението на вълните.

Може би бе паднал от лодката при сблъсъка. Ако е бил в безсъзнание, вече трябваше да е мъртъв. Дали не се беше добрал до брега, без те да го забележат, през краткото време, което беше изминало от удара? Бен разгледа внимателно брега, като се вглеждаше да забележи дали някоя от големите папрати не се мърда малко повече, отколкото беше нормално, и по този начин да даде знак, че някой е минал покрай нея. Но всичко изглеждаше нормално. Пеперудите се стрелкаха необезпокоявани.

Обърна се пак към разбитите лодки, но те бяха така натрошени, така вклинени една в друга, че би било невъзможно да ги претърсят, преди всичко да потъне. Знаеше, че съществува възможността Дутра да се е вкопчил от другата страна на останките, но просто нямаше време да провери. Трябваше да надуют сала, да го заредят с провизии и да се махнат от лодката.

Водата вече стигаше до средата на прасците му. Той преджапа наклонената палуба до мястото, където Джилиън беше издърпала сала върху носа на лодката, за да има място да го надуе. Отстрани на лодката имаше резервоар с въздух под налягане точно за тази цел. Тя току-що беше откачила резервоара и го мъкнеше към сала, за да го надуе.

Бен ѝ помогна да вмъкне дюзата в отвора и да я отвори. Въздухът нахлу, като съскаше буйно и салът се наду напълно за по-малко от тридесет секунди. Беше достатъчно голям, за да побере шест души. Тя

бързо затвори вентила, а Бен тикна запушалката на отвора. Бързо завърза прикаченото въже около един от пръстите, подпирател навеса в лодката и бутна сала във водата.

— Качвай се — каза той и Джилиън бързо се прехвърли през перилото.

Бен ѝ подаде пистолета.

— Оглеждай се внимателно — каза той. — Не можах да намеря Дутра. Може и да се е удавил, но не знаем със сигурност.

Тя кимна и задържа сала близо до лодката, като се хвана с лявата си ръка за борда, а с дясната държеше пистолета.

Бен грабна раницата си и я хвърли на сала. Нямахме никакво намерение да зареже диаманта, а и щяха да се нуждаят от палатката. Подаде ѝ и малкия извънборден двигател. Той тежеше около двадесет и пет килограма, но тя успя да го поеме, без да изпусне пистолета. Господи, каква жена! Той взе резервоарите с бензин и ги натовари на сала, след това започна да хвърля сандъци с провизии, докато Джилиън нагласи двигателя в скобите.

Лодката се люшна и наклони под остър ъгъл нагоре.

— Достатъчно — каза тя. — Качвай се.

— Греблата — каза Бен и ѝ ги хвърли.

Тя го погледна вбесено.

— Трябваше първо да натоварим греблата и мотора. Хайде, качвай се вече.

Той реши, че ще е по-добре да я послуша и отвърза въжето от пръта, след това прехвърли краката си през борда и скочи на сала.

Бързо отиде до кърмата и закачи резервоарите с бензин към мотора, като едновременно с това започна да помпа гориво.

— Взemi нов пълнител за пистолета от раницата — каза ѝ през рамо. — Този почти свърши.

Джилиън отиде внимателно до раницата, за да не разклати сала.

— В предния джоб е. Този, който се затваря с лепенка — инструктира я той. След това започна да се моли наум и дръпна връвта. Двигателят се задави. Дръпна отново три пъти в бърза последователност и малкият мотор изрева, спря и започна да работи в постоянен ритъм.

Джилиън намери пълнителите и извади един, но пръстите ѝ напипаха нещо любопитно в средния джоб.

Двете смачкани лодки потънаха още по-надолу с бълбукане. Бен ги бутна настрани и използва румпела, за да насочи сала на безопасно разстояние от тях. Докато поемаха по пътя си, той огледа внимателно останките от лодките, но не видя никаква следа от Дутра. Завъртя сала в пълен кръг, но пак не видя нищо. Вероятно Дутра вече беше на дъното на реката във вид на храна за речните обитатели.

Настани се до кормилото, като мислите му вече бяха насочени към задачата да преплуват на сал целия път по голямата река до Манаус.

Джилиън тършуваше из раницата му. Той сподави една ругатня, когато с учудено изражение на лицето си тя извади нещо, увито в носна кърпа. Кърпата падна и изведнъж слънцето бе уловено и отразено в хиляди кървавочервени лъчи.

Тя вдигна замаяния си поглед към него.

— Това е „Сърцето на императрицата“ — прошепна тя. — Намерил си го.

21.

— Защо не ми каза? — измърмори тя. — Разбирам, че би го скрил от всеки друг, но защо не ми каза на мене?

Той внезапно намали мощността на двигателя до празен ход и застопори лоста на кормилото. Тя все още седеше там и държеше диаманта в скута си. Дори и грубо оформен, той беше великолепен. Големината му го смайваше, а очевидно и Джилиън бе също тъй зашеметена от него, защото всичко, което беше в състояние да прави, бе да го гледа втренчено.

С бързи движения той намести пистолета и допълнителната пачка. Оръжието пъкна в колана си, а патроните в джоба. След това взе диаманта от нейните неоказващи съпротива ръце, зави го в носната си кърпа и го сложи пак в раницата. Без да продума, той я отнесе със себе си до кормилото и отново зае мястото си.

Джилиън не стоеше като манекен. Съвсем не. Тя погледна първо раницата, след това него.

— Какво става? — попита с присвити очи тя.

— Знаеш много добре какво става. Аз намерих диаманта — отвърна той с равен глас.

— Кейтс те видя с него онази сутрин, нали? Затова започна да стреля.

— Да.

Той даде газ и салът набра скорост. Шумът направи разговора невъзможен. Джилиън седна на носа, вятърът разпиляваше косите ѝ и тя безмълвно впи поглед в реката. Бен започна да се надява, че ще го остави на мира, но тя се размърда и седна по-близо, за да може да я чува.

— Трябваше да оставя филма и всичките си записки — каза тя. — Нямам доказателства за Каменния град или за цивилизацията на анзарите. С диаманта мога да убедя хората, че Анзар действително съществува. Ще привлече вниманието им, ще ги заставя да ме слушат. Най-малкото, което ще направят, ще бъде да изпратят нова експедиция

и баща ми ще бъде реабилитиран. И може би ще мога да открия и погребаното тяло на Рик.

— Аз ще те върна обратно — каза той нетърпеливо. — Нямаш нужда от диаманта, за да доказваш каквото и да било.

Тя само го погледна. Тези нейни нетрепващи зелени очи.

— Надявам се, че ще финансираш това пътуване.

— Да — кимна той към раницата. — Ще получа страшно много пари за него.

— Не, благодаря — отвърна тя. — Няма да използвам тези пари.

— Какво искаш да кажеш с „тези пари“? — побесня той. — Това не са кървави пари. Сам по себе си диамантът не е доказателство за нищо друго, освен че Бразилия притежава няколко дяволски големи диаманта. Бих могъл да го използвам, за да финансирам нова експедиция до Каменния град и да спечеля много. А ти искаш да го използваш, за да убедиш шепа нищожества да организират експедиция и да прославиш себе си като в същото време възстановиш реномето на твоя старец. Може би съм глупак, но не виждам много голяма разлика — с изключение на това, че моята идея е много по-разумна!

— Диамантът принадлежи на бразилския народ — каза тя, — така както пирамидите са собственост на египтяните. Или може би смяташ, че е нормално разбойници да плячкосват погребалните зали в пирамидите и те да бъдат унищожени за историята?

— Има известна разлика, скъпа. Диамантът е най-незначителната част от Каменния град. Храмът, онези ужасни зловещи статуи, самият град, даже онази отвратителна каменна чаша — това е важното, това е, което хора като тебе ще изучават през следващите сто години. Диамантът е най-незначителното нещо.

— Това е безценен исторически предмет.

— Археологическа ценност! — погледна я недоверчиво той. — Това е един лъскав камък, с който хората обичат да се кичат. Сложи един гранат в нишата на надгробния паметник и той ще има същото значение. Какво мислиш, че правиш сега? Дори гранат колкото щраусово яйце не би могъл да се сравни с това, което би могла да получиш от продажбата на диаманта.

Лицето ѝ остана все така неподвижно.

— Присвояването му е кражба.

— Глупости! — каза той възмутено. — По дяволите, Джилиън, нима мислиш, че преминах през всички тези трудности, за да се докопам до това проклето нещо и то само за да го предам на някого, който и пръста не си е помръднал да го намери? Ние рискувахме живота си, за да открием онова място.

— Беше ти платено, за да свършиш точно това, което направи — отбеляза тя. — И не би могъл да го откриеш без мен. Всъщност аз щях да го откривя вместо теб, ако не ме бе придумал да служа за примамка, докато ти го задигна.

— Не очаквах да откривя нещо.

— Защо не? Всичко друго беше там, където бях казала, че би трябвало да бъде.

— Не отстъпвам диаманта — каза студено той. — Откажи се от него.

— Може би искаш да се отървеш от мен? — попита тя. — Това, което ще направя, е да се свържа с властите, когато пристигнем в Манаус.

— Как смяташ да докажеш, че е у мен? — сините му очи бяха ледено студени.

Джалиън изпадна в безсилна ярост. Знаеше какво точно ще се случи, ако се обърне към властите. Щяха да направят проверка и да разберат, че баща ѝ е имал луди идеи и тя всъщност е дете на един чудак. Нямаше да я вземат на сериозно. Щяха да предположат, че си е измислила тази история, за да привлече вниманието на обществеността върху някаква шантава идея, която, както и всички авантюри на баща ѝ, можеше да се окаже едно нищо.

Бен беше достатъчно умен, за да се опита да продаде диаманта в Бразилия. Връзките, които щеше да използва нямаше да са законни, но би се обзаложила, че „Сърцето на императрицата“ щеше да се появи в Антверпен. Щеше да привлече вниманието на целия свят, но произходът му винаги щеше да бъде съмнителен. Разбира се, това щеше да допринесе тайнствеността и стойността му да се увеличат. А какво щеше да стане, ако го нарежеха, разделяха на части и направеха бижута от него, за да ласкае нечия мания за величие? Мисълта, че „Сърцето на императрицата“ може да бъде нарязано беше ужасяваща. Та това беше сърцето на една древна култура! То трябваше да остане невредимо.

— Престани да се цупиш — посъветва я той. — Не се шегувам. Ще те върна там. Това, което искаше, беше доказателство, че Анзар съществува и ти го получи.

Тя се премести обратно в носовата част на сала и се загледа в реката. Разстоянието между тях отново пречеше на разговора им, но сега това го дразнеше. Искаше му се да я разтърси, да я застави да погледне нещата с неговите очи. Бен използваше здравия си разум, а тя бълваше идеалистични приказки. По дяволите! Защо не бе внимавал повече? Той не бе очаквал тя да си пъха носа в раницата, след като измъкна пълнителя оттам.

Бен беше разярен. Ако сега я помолеше да се омъжи за него, щеше да си помисли, че го прави само, за да я застави да не казва нищо за диаманта. Очевидно шансовете му да успее да я убеди, че наистина иска да се ожени за нея, бяха нищожни. Просто всичко отиваше на кино. За първи път в живота си бе помислил за женитба, а Джилиън не само че нямаше да му повярва, но вероятно дори би го зашлевила, ако се опиташе да повдигне този въпрос точно сега.

Какъв дяволски ден! Стреля по човек, лодката му беше потопена, беше разбрал, че иска да се ожени, а сега Джилиън му беше сърдита.

Търпението му се изчерпваше.

Като капак на всичко, не можеше да се освободи от усещането, че би трябвало да провери дали Дутра е мъртъв. Но искаше на всяка цена да измъкне Джилиън по-далече от онова място и беше сигурен, че би постъпил по същия начин, ако се наложеше да го направи отново. Преди всичко беше длъжен да я защити.

Нямаше и следа от Кейтс. Бен не смяташе, че вероятността Кейтс все още да е жив е голяма. Беше направил голяма грешка с наемането на Дутра. Та той би се обърнал срещу собствената си майка, ако това можеше да му донесе пари. Кейтс имаше нужда от Дутра, но Дутра не се нуждаеше от Кейтс. Това бе съвсем очевидно.

Но даже ако Дутра не бе убит, тогава беше ранен и нямаше начин да ги последва, дори и при положение, че се добрал до брега и раните му не са се инфектирали. А инфекцията беше почти сигурна в тропиците. Дутра можеше да се оправи само, ако знаеше достатъчно за лечебните свойства на растенията, което изглеждаше малко вероятно. Всъщност, защо ли още се безпокоеше?

Защото си струваше да се безпокоиш за подобни неща.

Дутра се беше вкопчил в останките от лодките и се остави да потъне под повърхността на водата, когато чу салът да обикаля. Беше ужасен и мислеше, че изтичащата в реката му кръв ще привлече хищници. Очакваше всеки момент остри зъби да се забият в него. Когато шумът от моторизирания сал заглъхна, той изскочи задъхан на повърхността, но лодките потъваха много бързо и трябваше веднага да се махне от тях. Нямаше избор. Откъсна лента от ризата си и я завърза стегнато над раната на дясната си ръка, след това се хвърли във водата.

Едвам можеше да използва ръката си, но животинската му сила му помогна да стигне брега и той изпълзя изтощен на суха земя. Лежеше и псуваше Бен Луис с всички обидни думи, които му идваха наум. Глупакът му с глупак, защо беше спрял посред бял ден и то за толкова дълго? Никога не беше правил подобно нещо, но този ден се случи. Сигурно е бил с жената. Защо тая малка мръсница не си държеше краката стиснати до вечерта?

Поради тази причина Дутра не беше готов. Атаката не стана по начина, по който я беше планирал. Беше възнамерявал да ги нападне през нощта, докато спят. Колко лесно щеше да бъде. Вместо това той беше изненаданият, а Луис почти бе успял да го убие.

Но Дутра не беше мъртъв. Сега отново имаше предимство, защото те мислеха, че е умрял. Ще продължи да ги следва. Дори и да се върнеха в Манаус, преди да ги настигне, изходът би бил същият.

Когато успя да възстанови част от силите си, Дутра се вдигна на крака и след като помисли малко, тръгна обратно нагоре по реката. Не много отдавна беше минал покрай един бордей. Там щеше да има храна и почти сигурно някаква лодка. Възможно беше дори да има оръжие.

* * *

Бен би предпочел да прекарат нощта в селището, но знаеше, че няма да успеят. Бяха изгубили доста време Насочи сала извън течението към защитената плитчина.

— Като че ли ще трябва да прекараме още една нощ в палатката — каза той.

Това бяха първите думи, които изрече, откакто тя отиде на носа на сала. Бе стояла там през целия ден. Не му отговори и сега, но се дръпна назад, за да не я удари някой от надвесилите се над реката клони.

Той скри сала възможно най-добре, защото контрабандистите можеха да решат, че двама души, особено когато единият е жена, са много по-лесна и желана плячка, отколкото дванадесет. Трябваше да си пробият път навътре, надалеч от гъстия храсталак по брега на реката, за да намерят подходящо място за малката палатка. Джилийн незабавно разопакова някои провизии и започна да приготвя бърза вечеря.

Той приключи с палатката и я погледна отчаяно. Стовари се до нея, решен да сложи край на това мълчание.

— Спри да се цупиш. Не е необходимо да ти харесва, но не си ли чувала никога, че човек трябва да се научи да понася загуби? Няма да получиш диаманта, но ще имаш всичко останало, което искаше: доказателства за съществуването на Анзарската цивилизация и възстановяване на реномето на баща ти.

— Не, няма да мога.

Отначало той почувства такова облекчение, че тя проговори, та му трябваше известно време, за да проумее какво казва.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — сви рамене тя, — че отказвам да имам нещо общо с експедиция, финансирана от продажбата на този диамант. Не мога да те спра да направиш каквото искаш, но не искам да бъда замесена в това. Ще се кача на самолета и ще се махна от очите ти веднага, щом се върнем в Манаус.

Това му бе достатъчно. Гневът му нарастваше и той едвам го сдържаше. Сграбчи ръката ѝ и я принуди да се обърне и да го погледне.

— Няма да стане — каза, като натъртваше всяка дума.

— А, така ли? И как мислиш да ме спреш? Ще ме отвлечеш ли? — Гласът ѝ беше и сърдит, и предизвикателен.

— Ако е необходимо.

— Предполагам, че ще го направиш. — Тя издърпа ръката си. — Но ще направиш по-добре, ако последваш собствения си съвет и понесеш загубите си. Затова просто забрави за облекчаването на

съвестта си чрез организирането на експедиция и си спести усилията, тъй като няма начин да ме принудиш да имам нещо общо с нея.

— Не искам да си облекчавам съвестта — изстреля думите той. — Казах ти, че ще намеря онова доказателство, и ще го направя, дори и ако трябва да те влача по целия път обратно.

— Предполагам, че искаш да ме направиш известна против волята ми и мислиш, че това би оправило нещата? Кражбата си е кражба. Нищо не може да я промени.

— И от кого, по дяволите, съм откраднал? От народа на Бразилия? Посочи ми един човек, който ще има полза от това, че диамантът ще бъде заключен в музея и дори няма да бъде изложен, за да не го открадне някой! Деветдесет процента от хората дори няма и да чуят за него, а дори и да чуят, хич няма да ги заинтересува. Ами ако го бях намерил, както си копая из планината? Диамантът щеше да е същият, но тогава можех да го взема — щеше да е на този, който го намери, нали? — Бен крещеше. Никога през живота си не беше изпадал в такава ярост.

— Ще откраднеш от историята.

— Глупости! Можеш да поставиш късче стъкло на неговото място и историята на Анзар ще бъде абсолютно същата!

— Но там не е стояло парче стъкло, а „Сърцето на императрицата“. Учили са ме през целия ми живот да почитам миналото, да ценя всяко късче от историята, което можем да намерим, защото е част от нас, от това, което сме ние и от това как сме достигнали до онова, което сме днес. Принуждавала съм се да стоя будна повече ноци, отколкото можеш да си представиш, с пистолет в ръка, за да пазя разкопките от крадци. Мислиш ли, че сега мога да се превърна в един от тези крадци?

Той не постигаше нищо. Почувства се така, като че ли блъскаше главата си в каменна стена. Ако господ някога беше създал по-упорита жена от тази, не би искал да се срещне с нея. Тази му стигаше, за да го подлуди напълно.

Беше му достатъчно за тази вечер. Беше казал всичко, което трябваше. Щеше да я остави да си помисли и може би накрая здравият ѝ разум щеше да надделее. Тя искаше да възстанови реномето на баща си и той ѝ беше предложил начин да го стори. Щеше да приеме, че това е по-добро от нищо.

Между тях цареше пълна тишина през остатъка от нощта. Когато свършиха да ядат и разчистиха, той ѝ посочи палатката с рязко движение на ръката си. Тя пропълзя вътре, без да каже и дума. Беше много трудно в такава малка палатка, но тя успя да не го докосне. От всички неща, които им се случиха през този ден, това го вбеси най-много.

Следващият ден започна по същия начин. Като че ли го беше изтрила напълно от мислите си, като че ли той не съществуваше вече или поне не го забелязваше, докато не я заговореше и не привлечеше за момент вниманието ѝ — просто за миг, който траеше само колкото да му отговори с възможно най-малко думи. Маниерите ѝ показваха, че му отговаря само защото възпитанието го налага.

Установи, че кара сала по-бавно, за да удължи времето, което тя щеше да бъде принудена да прекара с него. Това би дало повече време на здравия ѝ разум да надделее. Надяваше се обаче, той самият да издържи, защото не бе разбрал досега колко трудно щеше да му бъде да се въздържа. Нарочната ѝ резервираност го вбесяваше. Тя беше негова; никога нямаше да я остави да си отиде. Щеше да направи всичко необходимо, за да я задържи при себе си. Дори щеше да я отвлече, ако трябва, както беше предложила саркастично тя самата. Ако си мислеше, че не може да го направи, тогава тя съвсем не познаваше своя мъж.

Това беше най-важното. Тя беше негова и той беше неин. Как можеше да пренебрегне това? Как се осмеляваше да се опитва умишлено да разруши връзките помежду им? Щеше да се продъни в ада, ако позволише това да се случи.

Все още беше светло, когато приближиха първото селище. Беше много мизерно, макар че имаше електричество, произвеждано от генератор. Докато доближаваше сала към разрушените докове, дотичаха деца. Бордеите бяха около петнадесетина, а имаше и една по-голяма сграда, която можеше да се нарече къща, макар че не изглеждаше много по-добре от бордеите. Нямаше нито един прозорец със стъкла в селището и всички покриви, включително и на „голямата сграда“ бяха от слама.

— Защо спираме? — попита Джилиън, като за първи път наруши правилото си да не говори, ако той не я попита нещо.

— Ако се намери място, тук ще бъде по-безопасно да спим. В тази част на реката има много контрабандисти и не ми се иска да поемаме повече рискове от необходимото. — Собственият му глас звучеше отсечено. Беше ѝ толкова сърдит, колкото и тя на него.

Някои от децата бърбореха, други стояха по-назад срамежливо. По-старите жители също бяха любопитни, но не толкова приятелски настроени, и наблюдаваха от вратите и отворените прозорци на мизерните си малки жилища. Висока, слаба стара жена излезе от голямата къща и слезе към доковете. Носеше панталони и риза без ръкави, която се вееше свободно около талията ѝ. Окъсана сламена шапка пазеше главата ѝ от горещината, а тънка пура висеше от края на устните ѝ.

— Кой сте вие? — попита тя с груб мъжки глас.

— Аз съм Бен Луис, а това е Джилиън Шъруд. Лодката ни потъна вчера и трябваше да продължим със сал.

— Имали сте късмет, че сте разполагали с лодка и със сал — сви рамене жената. — Какво искате?

— Място да преспим, нищо друго. Това селище е по-безопасно от брега на реката. Имаме си храна. Няма да искаме от вашата.

Старата жена го огледа от главата до петите. Той беше без риза, защото беше гол, когато лодката потъна. Очевидно мощният му торс срещна одобрението ѝ, защото тя се усмихна. Беше притеснително. Усмивката ѝ беше противоестествен акт.

— Аз съм Мария Саяд. Това е търговският ми пункт. Нямам свободно помещение, но имам свободни хамаци. Ще бъдете добре дошли да спите на моята веранда.

— Благодаря ви, сеньора Саяд.

Очевидно тя не беше приключила с благоразположението си.

— Ще вечеряте с мене. Никой още не е минавал оттук тази седмица, а обичам да се срещам с различни хора.

— Благодаря ви, сеньора — повтори той.

Сеньората се придържаше към това, което Джилиън наричаше режим на латиноамериканците. Вечерята започна чак в девет или десет часа и продължи няколко часа, макар че ястията бяха само три и то обикновени. Голямата къща имаше електричество, но крушките бяха толкова слаби, че светеха като газени лампи. Голям вентилатор се въртеше мързеливо на тавана.

Джалиън се затрудняваше да стои будна. Правеше опити да разговаря любезно и сподавяше прозевките, но колкото повече стрелките приближаваха полунощ, толкова по-трудно следеше разговора. Бен изглеждаше напълно нормално и разговаряше със сеньората така, като че ли я познаваше от години. Джалиън се съмняваше, че той някога е имал проблеми да очарова някоя жена.

Цял ден Джалиън размишлява. Болката, че Бен може така безсърдечно да унищожи мечтите ѝ и да очаква от нея да прави това, което си е наумил, беше толкова голяма, че за да я понесе, трябваше да я изтика в най-затънтеното ъгълче на съзнанието си. Ако се беше замислила повече, тази мисъл щеше да я унищожи. Вместо това, тя се насили да погледне към реалността. Винаги бе знаела, че това приключение може да завърши само по един начин — с нейното връщане в Щатите. Дали щяха да се разделят като добри приятели или като врагове нямаше отношение към крайния резултат.

Единствената подробност, която още не беше разрешена, бе какво щеше да стане със „Сърцето на императрицата“. Бен си имаше планове, но тя не трябваше да се съгласява с тях и не беше необходимо да стои и да го чака да ги изпълни. Блъскаше си акъла цял ден, като се опитваше да измисли начин да получи диаманта, да се изплъзне от Бен и да се върне в Манаус със „Сърцето на императрицата“. Но никакъв определен план не се оформи. Той държеше раницата до себе си и нито за миг не я оставяше насаме с нея. Просто трябваше да дебне и да сграбчи всяка появила се възможност. Можеше и да не успее, но трябваше да се опита.

Едва след полунощ сеньората стана и им каза лека нощ. Чувствайки облекчение, Джалиън излезе заедно с Бен на откритата веранда, където бяха окачени два хамака. Тя потъна в единия с уморена въздишка и затвори очи.

Бен се настани в другия, но остана буден за известно време, втренчен в тъмнината. Искаше я. Знаеше, че дори не може да ѝ предложи да се любят. Нямаше и следа от дразнещите реплики, които му доставяха такова удоволствие, никакъв намек, че е отстъпила и на сантиметър. Но дори и гневът му не можеше да притъпи болката, нуждата да я държи в ръцете си и да знае, че тя му принадлежи.

Накрая заспа. Бурята го събуди след няколко часа, с гръмотевиците, които трещяха, а светкавиците раздираха облаците.

Сеньората му беше дала назаем една риза, така че се чувстваше добре на хладния въздух. Джилиън мръдна неспокойно и се обгърна с ръце, тъй като ѝ беше станало хладно. Дъждът покри селището с огромния си сребърен чаршаф, осветяван от честите светкавици.

* * *

Долу на брега една масивна фигура се прокрадна безшумно по дока. Видя сала и бързо продължи надолу по реката, като прилекна в откраднатата лодка, за да изглежда по-дребен. Беше откраднал и една широкопола сламена шапка, която му помагаше да се дегизира. Никой не му обърна внимание.

В тихите часове след полунощ той се върна обратно в селището. Дъждът беше започнал и заглушаваше всеки шум, който можеше да вдигне. Най-напред претърси сала, но на него нямаше нищо, освен няколко сандъка с провизии. Не беше очаквал диамантът да е там, но все пак го претърси, за да не пропусне нещо. Щеше да вземе провизиите със себе си. Утре Лиус вече нямаше да има нужда от тях.

Луис и жената сигурно бяха в къщата. Мачетето в ръката му просветна на влагата, докато Дутра се промъкна под дъжда до къщата, която обиколи тихо, за да намери жертвите си.

22.

Джилиън потръпна от хладния, влажен въздух и Бен скочи от хамака. Започна да разкопчава ризата си, за да я завие. Усети някакъв слаб шум или може би непогрешимият му инстинкт го накара да вдигне поглед точно в мига, когато бичето туловище изскочи от сенките и се метна на верандата с високо вдигнато мачете в ръка. Джилиън остана между него и Дутра. Бен изрева дивашки от ярост, светкавично я дръпна от хамака и отскочи назад, търсейки трескаво пистолета си.

Успя да го сграбчи, но загуби равновесие и падна върху хамака. Без да обръща никакво внимание на Джилиън, Дутра скочи над бясно люлеещия се хамак и проснатото ѝ тяло, озъби се зловещо и стовари мачетето върху Бен. Той успя да се претърколи и острието разсече хамака на две. Докато се търкаляше по земята, Бен съумя да подсече коленете на Дутра, който се олюля, но не падна.

Бен си удари рамото в някаква греда и изпусна пистолета. Отново го сграбчи, но осъзна, че е загубил ценни секунди. Дутра пак атакуваше с високо вдигнато мачете.

Бен се опря на коляно. До него Джилиън се мъчеше да се изправи на крака.

— Бягай! — извика той и я блъсна. Дутра замахна, Бен се хвърли към него, забивайки рамото си в корема му и светкавично хвана с лявата си ръка китката на убиеца, за да отклони удара. Дутра изгрухтя, зашеметен от силния удар, до волската му сила бе неизчерпаема. От тялото му се излъчваше остра миризма на пот и гнило. Бен се опита да вдигне пистолета, ала Дутра забеляза движението и изви ръката му.

Вкопчиха се в схватка на живот и смърт. Победител щеше да бъде онзи, който пръв успееше да освободи оръжието си.

Дутра бе опитен побойник. Той знаеше, че ако се претърколи назад и прехвърли Луис през главата си, но не успее да му отнеме пистолета, само щеше да му даде възможност да се възползва от оръжието.

Той блъсна Бен към един от дървените стълбове, придържащи тръстикования покрив на верандата. Острият му ръб се заби в гърба на Луис. Дутра наведе малката си бича глава напред, опитвайки се да удари Бен по лицето. Той отметна главата си назад и се подпря на стълба, сетне обви крака си около глезена на Дутра и го спъна. Злодеят не го пусна и двамата се изтърколиха на дъжда.

Джилиън с мъка се изправи на крака. Овладея я такъв ужас, когато видя Дутра и чу как любимият ѝ извика: „Бягай!“, привличайки вниманието на нападателя върху себе си, за да я предпази, че стоеше като парализирана, с поглед, вперен в двамата мъже, които се търкаляха в калта и цепеха дъжда, осветявани единствено от блясъка на светкавиците. Тътенът на гръмотевиците беше оглушителен.

Зад нея светна лампа и хвърли бледи отблясъци върху верандата. Шумът бе разбудил сензората.

Щракването на лампата сякаш отърси Джилиън от вцепенението ѝ. Облада я дива ярост, че кошмарът се повтаря отново; усети как трепери от гняв, който трябваше да излее върху злодея. Тя не усещаше, но от гърлото ѝ излизаше ниско, нечовешко ръмжене. Виждаше единствено Дутра, грозната му малка глава изпълваше полезрението ѝ, всичко друго бе потънало в мрак. Без да се замисля, без да съзнава какво върши, тя се втурна към него.

Скочи върху гърба му, ръцете ѝ се вкопчиха в мократа му, мазна коса и задърпаха назад с неистова сила. Злодеят изрева от болка, жилите по дебелия му врат се издуха, докато се опитваше да противостои на силата, която го дърпаше назад.

Тя чу как Бен крещи нещо, но не разбра какво се опитва да ѝ каже. Обхвана гърба на Дутра с крака и отново дръпна с всичка сила. Изскубна цели кичури коса от главата му и се стовари в калта; пръстите ѝ несъзнателно все още стискаха черните косми.

Дутра виеше, обезумял от болки. Беше яхнал Бен и го натискаше в калта. Той лежеше по гръб, без опора и не можеше да обезвреди по никакъв начин разярения бик. Не можеше да го хвърли или да го преметне. Побеснял, Дутра извиваше ръката му и се мъчеше да му отнеме пистолета.

Бен бе съсредоточил всичките си сили в тази ръка, защото оръжието беше единствената му надежда.

Джилиън скочи на крака. Зад нея сеньората крещеше отчаяно. Хората в колибите се бяха събудили от виковете и започнаха да се събират. Всички наблюдаваха безмълвно кошмарната сцена.

Дутра бе яхнал гърдите на Бен. Бе твърде високо и не можеше да го достигне с коляното си. Джилиън ясно набеляза целта си и пристъпи напред с решителността на централен нападател на важен футболен мач. Не се поколеба и нанесе страхотен шут право в целта. Ботушът ѝ се заби в слабините на Дутра.

Злодеят изрева страхотно, тялото му се сгърчи и се олюля настрани. Бен светкавично се изправи и вдигна пистолета. Стреля веднъж и куршумът проби слепоочието на Дутра. Едрият мъж рухна на земята.

Бен с усилие се измъкна изпод тежкото тяло и се изправи на крака. Джилиън стоеше на няколко метра от него, водните капки се стичаха по лицето ѝ, косата и дрехите бяха прилепнали към тялото. Не сваляше поглед от Дутра: юмруците ѝ бяха стиснати, гърдите ѝ се повдигаха тежко сякаш го чакаше да се размърда.

— Джилиън? — Бен бавно се приближи до нея. — Той е мъртъв.

Тя не му отвърна. Той си спомни ниското, гърлено ръмжене, с което се бе метнала на гърба на Дутра като фурия, като озъбена хищница. Докосна ръката ѝ, опитвайки се да я изтръгне от вцепенението.

— Той е мъртъв, скъпа. Аз го застрелях.

Тя се поколеба, сетне рязко кимна.

— Ти ми спаси живота — продължи Бен с тих, спокоен глас. — С какво го удари, та му причини такава болка?

Тя постоя неподвижно, сетне го погледна с празни, стъклени очи.

— Смачках му топките — гласът ѝ трепереше от шока.

— Хайде, скъпа, ела да се скрием от дъжда — рече той и я прегърна през кръста.

Тя се изплъзна от прегръдката му и рухна в калта. Бен се наведе да я вдигне, но нещо в израза на лицето ѝ го възпря. Знаеше какво изпитва, защото в душата му бушуваха същите чувства. Убийствен бяс разтърсваше Джилиън — трябваше ѝ време, за да се съвземе. Трябваше да я остави сама със себе си.

Сеньората го викаше от верандата. Беше облечена в дълга бяла нощница, а в дясната си ръка държеше мачете.

Той погледна към Джилиън. Тя все още седеше в калта с превити рамене и сведена глава, а поройният дъжд се изливаше върху нея. Беше мокра до кости. Бен неохотно я остави и тръгна към верандата.

— Какво означава всичко това? — дрезгаво извика сеньората. — Познавате ли този мъж?

— Ще ви разкажа всичко — рече той. — Бихте ли направили кафе или най? Джилиън ще има нужда от нещо сгряващо.

Сеньората подскочи и го изгледа с укор, като че ли я бе обвинил в липса на гостоприемство.

— Разбира се. Ще донеса и чисти кърпи. — Тя погледна към тялото на Дутра. — Ще трябва да го махнем оттук. — Всички жители на селото бяха наизлезли и се взираха безмълвно в неподвижното тяло. Сеньората им извика: — Пренесете го отзад в бараката! — Неколцина мъже пристъпиха напред, хванаха трупа на Дутра за ръцете и краката и го помъкнаха към бараката.

Сеньората влезе вътре, а Бен се приближи до Джилиън и коленичи в калта.

— Хайде, скъпа. Сеньората ще ти донесе кърпи да се подсушиш. Ще пийнем и кафе. Как ти се вижда предложението ми?

— Смислено — отвърна тя и вдигна поглед към него.

Той си наложи да се усмихне.

— Така е. Дребните неща помагат да се завърнеш към нормалния живот след преживяна криза.

— Добре — въздъхна тя и се изправи. Движеше се бавно и предпазливо, сякаш мускулите не ѝ се подчиняваха. Той отново я прегърна през кръста и двамата тръгнаха към верандата. Дъждът спря, бурята отмина. Бен вдигна глава нагоре към звездите, които се показаха между разкъсаните облаци.

Сеньората се появи с няколко кърпи. Джилиън избърса лицето си, сетне започна да суши косите си. Нямаха сухи дрехи, за да се преоблекат, така че трябваше да стоят мокри.

Сеньората ги наблюдаваше с присвити устни.

— Мисля, че ще ви намеря някакви дрехи — рече тя. — Съпругът ми бе едър като вас, сеньор, Бог да прости подлата му душа. А на теб ще ти дам пола и блуза, пиленце.

Джилиън наистина се чувстваше като малко мокро пиленце. Беше вир-вода, кална и изтощена. Сеньората им даде дрехи и те

заобиколиха от задната страна на къщата, където се преоблякоха, необезпокоявани от никого. Полата на сеньората бе твърде дълга и твърде широка за нея, висеше до средата на глезените ѝ, но възрастната жена ѝ даде един колан от кадифе, който тя уви около кръста си като пояс. Бе събула калните ботуши, но нямаше какво да обуе. Бен също беше бос.

Сеньората им се притече на помощ с два чифта стари кожени сандали. Те също бяха твърде големи за Джилиън, но все някак щяха да се задържат на краката ѝ.

Сетне се настаниха на масата и пиха горещо, сладко кафе. Джилиън седеше мълчалива и бледа, докато Бен разказваше на сеньората същността на историята. Той изпусна доста подробности, изобщо не спомена за диаманта, обясни само, че Дутра е убил брата на Джилиън и ги е преследвал, защото са станали свидетели на убийството. Разказът му не бе особено убедителен, но сеньората не му зададе никакви въпроси.

Наместо това заяви, като че ли ставаше дума за нещо съвсем обикновено:

— Утре сутринта моите хора ще отнесат тялото във вътрешността на джунглата. Не е хубаво да го погребваме близо до къщата. Заради миризмата, нали знаете.

Бен си мислеше, че мъртвият Дутра едва ли щеше да мирише толкова гадно, колкото приживе, но запази забележката за себе си. Никой не спомена нищо за властите. Хората в изолираните селища се оправяха сами с неприятностите.

— Сеньора, мога ли да използвам тоалетната? — попита Джилиън. За първи път обелваше дума, откакто бе благодарила за кафето.

Възрастната жена кимна и посочи към задната част на къщата. Джилиън стана от масата. Бен я проследи с поглед. Главата ѝ бе сведена.

— Тя ще се съвземе — рече сеньората. — Силна е. Нападна го смело, без да се колебае и да си губи времето с писъци и кършене на ръце.

— Знам — каза Бен и се усмихна. — Тя притежава кураж за десетима.

Десет секунди по-късно се сепна и скочи на крака.

— По дяволите!

Той тръгна към верандата, където спяха. Раницата му бе изчезнала.

— Какво има? — разтревожено попита възрастната жена.

Бен полетя към пристана, псувайки на всяка крачка. Джилиън вече бе на сала, звездната светлина очертаваше силуета ѝ на фона на лъскавата като стъкло река. Извика я, но тя вече дърпаше въжето, за да запали мотора. Запали на втория път и салът бавно започна да се отдалечава от пристана. Когато Бен стъпи на дървения кей, тя вече бе на двайсет метра от брега и разстоянието непрекъснато се увеличаваше. Бен стоеше напълно безпомощен на кея и гледаше как мракът поглъща любимата му.

Той псуваше със стиснати юмруци, когато сеньората застана до него.

— Защо избяга? — без заобикалки го попита тя.

— Скарахме се — отвърна Бен и прокара ръка през влажната си коса. О, Боже, как можа да излезе такъв глупак! Много добре знаеше, че Джилиън е опака и своенравна. Тя не можеше да се примири толкова лесно с поражението. Бен би трябвало да очаква подобна глупост от нейна страна.

— Сигурно не е било случайно спречкване.

— Да, доста сериозно беше — измърмори Бен.

— Какво ще направите, ако я настигнете? — подозрително попита възрастната дама.

През ума му мина мисълта за отмъщение, но Бен я отхвърли.

— Ще я целуна — рече той най-накрая. — Ще я любя. — Коленете му трепереха и той тежко се отпусна на земята. — Влюбен съм в нея — тихо рече и се вторачи в черната река.

— А! — разсмя се сеньората. — Не сте толкова глупав. След по-малко от час ще се съмне. Тогава ще можете да тръгнете подире ѝ.

— Вие нямате лодка, сеньора.

— Защо ще си губите времето с лодка? — възкликна тя. — Много по-бързо ще я настигнете с моя самолет! Аз ще ви закарам.

Бен рязко се изправи. Надеждата лумна като пожар в гърдите му.

— Аз имам свидетелство за правоуправление, сеньора.

— Значи можете да тръгнете и сам, но ако не ми върнете самолета, ще ви открия, дори и да се скриете вдън земя и ще ви

накажа. Вече трябва да се подготвяте. Колко гориво има на сала?

— Ще ѝ стигне до следващото селище, но там ще трябва да зареди.

— Значи ще я чакате там.

* * *

Джилиън се движеше по средата на реката, следвайки широката, блестяща ивица. Бе успяла, но нито триумфираше, нито ликуваше. Чувстваше се уморена и отчаяна. Събитията от изминалата нощ бяха изсмукали силите ѝ до капка. Тя съзнаваше колко е опасно за сама жена да пътува по реката със сал, но нямаше друг избор. Стигнаха ли Манаус, нямаше да може да вземе „Сърцето на императрицата“ от Бен. Това беше единственият ѝ шанс и тя се бе възползвала от него.

Може би никога вече нямаше да го види. Всъщност не биваше да го подценява — Бен щеше да направи всичко възможно, за да я хване. Беше огледала плавателните съдове в селището: сред тях имаше няколко стари моторници, но те не можеха да се мерят с пъргавия сал. Единственият ѝ проблем беше горивото, защото не разполагаше с пари. Щеше да се наложи да заменя хранителни продукти за бензин. Гладът не я плашеше. Ако не се сдобиеше с гориво, щеше да гребе. В такъв случай Бен може би щеше да я настигне, но щеше да се справи и с него.

Сивата перла на зората озари небето и след няколко минути мракът отстъпи. Джунглата грейна в живи, ярки, вибриращи краски, които пропъдиха нощта. Може би след няколко седмици отново щеше да се завърне, този път с експедиция, финансирана от правителството. Тогава щяха да носят точни измервателни уреди и щяха да получат координатите на Каменния град от спътник. След това щяха да се приближат към чашата със самолет; щеше да се наложи да построят площадка за кацане или къса писта. Каменният град никога вече нямаше да бъде същият, но посетителите щяха да се отнасят с благоговение към неговите тайни.

Гърдите ѝ пулсираха от болка, но тя знаеше, че е постъпила правилно.

Малък самолет профуча над главата ѝ и я стресна. Тъкмо си мислеше за хеликоптери и самолети, но тази перспектива бе твърда далечна. От толкова седмици не бе виждала подобен белег на цивилизацията, че ръмженето на мотора я уплаши.

Спря да провери горивото — резервоарът беше почти към края си. Ако не успееше да стигне до следващото селище, щеше да се наложи да се пазари с обитателите на крайбрежните бараки. Все някак щеше да стигне до Манаус. Нямаше да се предаде.

Нямаше часовник, но се бе научила да определя часа по положението на слънцето. Някъде към обед стигна до следващото селище — паянтови бараки и колиби, накацали покрай брега. Горивото беше на свършване, така че трябваше да спре.

Повтори се сцената от предишния ден: децата се втурнаха към кея, а родителите им я наблюдаваха мълчаливо от разстояние. Този път дойде да я поздрави един мъж — учтив джентълмен с тропически шорти, сандали и широка сламена шапка. Голите му гърди бяха покрити с гъсти сиви косми.

Както се предполагаше, първите му думи бяха:

— Сама ли сте, синьорина? — Буйните му сиви вежди се повдигнаха в знак на неодобрение.

— Да, по стечение на обстоятелствата — отвърна тя. — Трябва да стигна до Манаус.

— Това е много опасно. Освен това имате нужда от шапка.

— Имам нужда най-вече от бензин...

— Да, да, разбира се — прекъсна я той. — Моля, заповядайте у дома. Съпругата ми ще ви даде шапка и нещо студено за пиене.

Тя се поколеба само за миг.

— Благодаря ви, много мило от ваша страна. Но аз нямам пари, сеньор...

— Мораес — представи се той. — Боливар Мораес. Жена ми се нарича Анхелина и наистина е ангел, сама ще се убедите в това. Не се притеснявайте за парите, синьорина. Сама сте и се нуждаете от помощ. Хайде, елате.

Той нареди на едно дете да привърже сала към кея и галантно протегна ръка към Джилиън да ѝ помогне да слезе на брега. Тя вдигна раницата и прие помощта му.

Много привлекателна жена, поне с двадесет години по-млада от сеньор Мораес, излезе на верандата да ги посрещне.

— Боливар? — извика тя.

— Имаме гостенка, ангел мой — отвърна той. — Тази красива млада дама се нуждае от помощта ни.

Красива ли? Сеньор Мораес май трябва да си сложи очила, помисли си Джилиън. Беше изтощена от умора и напрежение и не се бе ресала поне от два дни.

Анхелина Мораес се приближи и измъкна Джилиън от възторжения си съпруг.

— Скъпа, да влезем вътре на хлад. Имаме лед, искате ли да пийнете нещо?

При мисълта за ледено студено питие устата ѝ се напълни със слюнка.

— Ако не ви затруднява — учтиво отвърна тя.

Сеньора Мораес я въведе в божествено прохладната къща; прозорците бяха затъмнени със завеси и щори, вентилатори разхлаждаха въздуха във всички стаи.

— Как се казвате, скъпа? — попита я Анхелина, докато наливаше някаква бледозеленикава течност в една висока чаша. Сетне добави няколко кубчета лед.

— Джилиън Шъруд. — Тя отпи от студеното питие, което имаше тръпчив вкус на лимон. По тялото ѝ се разля невероятно блаженство.

— Имате нужда от шапка — рече Анхелина, повтаряйки думите на съпруга си. — Бихте ли искали да се освежите малко, докато ви потърся нещо подходящо? Имаме модерен водопровод: Боливар настоя да го прокарат, когато се оженихме. Аз съм от града и той искаше да се чувствам тук като у дома си.

Модерен водопровод ли? Слисаната Джилиън безмълвно последва домакинята, която я въведе в малка спалня със затъмнени прозорци.

— Това е стаята за гости. Има и баня. Ще ида да ви потърся подходяща шапка. Моля, починете си, без да се притеснявате от нищо.

Джилиън изведнъж се озова сама в стаята, която в този миг ѝ се стори невероятно чужда. Не беше виждала истинско легло от седмици. Не за пръв път изживяваше културен шок и знаеше, че скоро нещата

ще дойдат на местата си, но засега все още беше твърде слисана и се чувстваше крайно неловко. Остави раницата на земята и влезе в малката баня. Вътре имаше тоалетна с течаща вода, мивка и истинска вана. Банята не блестеше с някакъв особен лукс, но бе чиста и удобна.

Джилиън се почувства така, сякаш за първи път влиза в подобно помещение и не познава предназначението му.

Течащата вода бе нещо чудесно. Тя изми лицето и ръцете си, сетне взе гребена, оставен отстрани на мивката и разреса сплъстените си коси. Постара се да не се бави много-много, защото силно ѝ се искаше да използва ваната. Когато излезе от малката баня, отново се озова лице в лице с леглото.

Джилиън се усмихна. Дали щеше да ѝ се наложи постепенно да привиква към леглото или то щеше да ѝ се стори като седмото небе?

Надявайки се, че сенъора Мораес няма да ѝ се сърди, тя приседна на крайчеца на леглото. В този миг усети колко е изтощена. Реши само за малко да се изтегне и да си почине. Дюшекът беше прекалено мек и на бучки, но въпреки това тя блажено притвори очи. Наистина беше като на седмото небе. Усети как, въпреки волята ѝ тялото ѝ започва да се отпуска...

Внезапно осъзна, че не е сама. Изтръпна от страх, очите ѝ се разтвориха широко, сякаш все още се намираше в джунглата, макар че разсъдъкът ѝ нашепваше, че Анхелина сигурно е влязла, за да нагледа гостенката си. Но не беше Анхелина. Облегнат на рамката на вратата, Бен я гледаше с мрачен и решителен поглед.

Сърцето ѝ запърха като птица в клетка, гърлото ѝ пресъхна. Не бе в състояние да мръдне или да каже нещо. Лежеше парализирана от страх на леглото и не сваляше поглед от Бен. Никога не бе предполагала, че ще се бои от него, но ето че този миг бе настъпил. Мислите ѝ избухваха и се разпиляваха като фойерверк, искрите хвърчаха във всички посоки.

Лицето му бе строго, челюстта му стисната. Джилиън погледна към раницата на пода. Бен трябваше само да се наведе, да я вземе и да си излезе, а тя не можеше да го спре по никакъв начин. Но той изобщо не погледна към раницата, не сваляше очи от Джилиън. Никога не бе виждала такава дива решителност в погледа му. Разтрепери се от страх.

— Б-бен? — прошепна тя.

Той се отлепи от вратата, влезе в стаята и безшумно затвори след себе си. С две крачки се озова до леглото. Едрото му, мускулесто тяло закри всичко останало от погледа ѝ. Дъхът напускаше гърдите ѝ на конвулсивни тласъци, зъбите ѝ тракаха. Тя вдигна ръце, за да се предпази, макар и да съзнаваше, че това е безсмислено.

Бен се наведе и плъзна големите си ръце под полата ѝ. Силните му пръсти хванаха ластика на гащите и ѝ ги дръпнаха надолу. Хладният въздух, докоснал голата ѝ плът, я накара да се почувства незащитна и уязвима. Ледени тръпки преминаха по тялото ѝ, щом прозря намеренията на Бен. Той грубо разтвори краката ѝ, придърпа я към себе си и впи поглед в голата ѝ женска плът. Сетне вдигна очи нагоре и срещна погледа ѝ. Намести се между разтворените ѝ бедра, опря едното си коляно на леглото, а другият му крак остана твърдо стъпил на земята. Мълчаливо разкопча панталона си и освободи твърдия си член. Подпря се с една ръка на леглото и се наведе върху нея.

Джилиън тръпнеше от очакване. Грубото и рязко проникване я накара да подскочи, всичките ѝ вътрешни мускули се стегнаха в опит да се противопоставят на бруталното нахлуване. Животинската топлина на тялото му я обгърна и я сгря. Той постепенно преодоля съпротивата ѝ и вкара целия си член, Джилиън се отпусна и го пое с онази тръпнеща милувка, за която Бен копнееше от дни.

— Прегърни ме — дрезгаво прошепна той и тя като в просъница му се подчини.

Щом ръцете ѝ се плъзнаха по широките му рамене, той потръпна, може би от облекчение. Отпусна се върху нея и тя притисна лицето си към гърдата му, затаила дъх, разтърсвана от бавните, дълбоки тласъци.

Джилиън бе зашеметена и замаяна. Усети какво невероятно собственическо чувство се крие в този любовен акт и изведнъж разбра какво се мъчи да ѝ покаже Бен. Той не я пускаше да си иде.

Обхвана лицето ѝ със свободната си ръка и я застави да го гледа в очите. Увеличи силата и скоростта на тласъците. Дъската на леглото глухо заудря в стената. Джилиън се вкопчи в него и той я поведе към висините на насладата; влудяващото, сладостно напрежение се натрупваше в мускулите ѝ. Тя усети как членът му става още по-твърд, повдигна ханша си, за да посрещне поредния мощен тласък и изстена

от страст. Той не откъсна поглед от нея нито когато тя свърши, нито когато той се освободи с неистова сила в утробата ѝ, — сините му очи приковаваха нейните, принуждавайки я да признае, че е негова.

* * *

Сетне той нежно я бутна във ваната, пусна душа и се намести до нея.

— Ами Анхелина? — прошепна тя и се притисна до него. Краката ѝ трепереха толкова силно, че едвам я удържаха.

— Не се притеснявай — отвърна той и жадно я целуна. Не можеше да спре да я докосва. — Аз те чаках. Те разбират всичко. Много са романтични.

— Ти си ме чакал? — слисано попита тя. — Но как...

— Със самолет — гордо заяви той. — Сеньора Саяд ми услужи. Казвал ли съм ти, че съм невероятен пилот?

— Не. — Не отвърна на шеговития му тон. Стоеше под хладната струя с отпуснати ръце. Водата беше прекрасна; чувстваше се толкова лека, че можеше да полети. — Защо просто не взе раницата и не си тръгна? Не бих могла да те спра. Защо наместо това ме... ? — Боеше се, че той я е любил, за да задоволи нараненото си мъжко самолюбие.

— Май нищо не си разбрала. Дойдох за теб. — Той разпени сапуна и плъзна ръце по тялото ѝ. — Повече няма да ми избягаш.

— Но не ми ли се сърдиш? — безпомощно попита тя, опитвайки се да го разбере.

— Напротив. Толкова съм ти сърдит, че пак ще те чукам.

Тя прихна да се смее; изведнъж шокът и умората я надвиха и тя се разплака. Бен я прегърна и я залюля в прегръдките си. Шепнеше ѝ нежни думи, заровил глава в косите ѝ. Стори му се, че ще я утеши само ако я люби отново, повдигна я и се плъзна в нея. Риданията ѝ преминаха в стонове, след миг по тялото ѝ се разля неописуема наслада.

Страстното сливане на телата им успокои и него. Преди няколко часа си мислеше с ужас, че я е загубил завинаги. Докато тя не го прие с готовност в дълбините си и не обви ръцете си около него, той беше най-уплашеният мъж на света. Повече никога нямаше да я изпуска от

поглед. Щеше да му трябва много време, за да забрави преживения кошмар.

23.

Манаус беше поразителен. Толкова много народ, толкова много шум... Със самолета на сенъора Саяд пристигнаха за нула време. Вместо дни пътуването бе траяло само няколко часа.

Бен се разпореди самолетът да бъде върнат на сенъората; сетне взеха такси от аерогарата до хотела, където преди бе отседнала Джилиън. Благодарение на сенъора Саяд и семейство Мораес изглеждаха прилично, с крива усмивка си помисли тя. Анхелина Мораес сияеше, че е успяла да събере двамата влюбени и дори настоя Джилиън да използва грима ѝ.

Когато пристигнаха в хотела, Бен я избута настрани и нае апартамент.

— Апартамент? — прошепна тя. — Но аз нямам толкова пари.

— Аз имам. Не се притеснявай.

Взеха личните ѝ вещи от управителя, който облекчен ѝ върна писмата и я поздрави с усмивка за успешното завръщане. Попита я какво е станало с господата, но Бен му даде знак с глава. Управителят бързо смени темата на разговора и не даде възможност на Джилиън да му отговори. Сетне лично ги придружи до апартамента им.

Бен струпа вещите на Рик в един ъгъл и докато Джилиън разопаковаше дрехите си в спалнята, той се обади по телефона на управителя и му разказа какво се е случило. Каза му да постъпи с личните вещи на Кейтс както намери за добре. Сетне се разпореди да донесат някои от собствените му дрехи в хотела.

Джилиън го чу, че говори по телефона, но не се приближи до вратата, за да разбере за какво става дума. Изобщо не бяха разговаряли за „Сърцето на императрицата“. Тя се чувстваше като пребитата от умора. Бен беше променил правилата на играта и тя не знаеше как ще продължи нататък. Искаше ѝ се единствено да се наспи, а като се събудеше, може би щеше да събере достатъчно сили, за да се хвърли отново в битка.

Бен влезе в спалнята.

— Ще вечеряме в стаята. Легни и си почивай.

— Какво правиш обикновено, когато се завърнеш от дълго пътуване? — мързеливо го попита тя.

— Купувам си бутилка уиски и се изчуквам с някоя мацка.

— Днес няма ли да спазиш традицията?

— Много си уморена. Мога и да почакам — отвърна той.

Тя едва не припадна, когато чу тези думи да излизат от устата на Бен Луис. Той се намръщи, взе я прегръдките си и я сложи на леглото. Сетне събу обувките ѝ, съблече я и зави.

— Заспивай. Това е заповед.

— Сама ли? — учудено попита тя. Той я изгледа с насмешка.

— Щом искаш да спиш, трябва да те оставя сама — рече той, дръпна завесите и намали термостата. — Ще бъда в съседната стая.

Джилиън се отпусна в широкото легло. Направо потъна сред възглавниците. Последната ѝ мисъл бе, че Бен сигурно ще ѝ покаже страхотни номера в това легло...

След половин час Бен надникна, за да се убеди, че Джилиън е заспала. Дишането ѝ беше дълбоко и равномерно. Той тихо затвори вратата, седна и започна да води телефонни разговори.

* * *

На следващата сутрин тъкмо привършваха със закуската, когато на вратата се почука. Бен стана и се върна с голяма кутия и куфар.

— Какво е това? — попита Джилиън, следвайки го в спалнята, където той постави кутията и куфара върху леглото, което още не бяха използвали истински. Той я бе държал в прегръдките си през изминалата нощ, но бе настоял тя да се наспи.

— Куфарът е мой — отвърна той. — Снощи се разпоредих да донесат някои от дрехите ми. Кутията е твоя.

— Аз нямам такава кутия — възрази Джилиън.

— Имаш.

— За пръв път през живота си виждам тази кутия.

— Ще я отвориш ли най-сетне! — отчаяно извика той.

Доволна от бурната му реакция, тя отвори капака на кутията и разстла съдържанието ѝ на леглото. Пред очите ѝ лежеше скъп костюм,

какъвто богатите дами обикновено носеха на обеда, с тясна пола до коленете и дълго вталено сако. Полата беше в бледо розово, елегантната блуза — в бяло, а сакото беше на розови и бели райета. Костюмът беше от естествена коприна и сигурно струваше повече от петстотин долара. В кутията имаше и копринени чорапи и подходящи обувки.

Джилън се взираше в скъпия тоалет.

— За какво ми е този костюм?

Бен бе извадил от куфара си хубав костюм и вече събличаше дрехите си.

— За да го облечеш — отвърна той. — Хайде по-бързо. Съжалявам, че ще ти се наложи да обуеш чорапи в тази жега, но не можеш да носиш такъв костюм с боси крака.

— Ама защо трябва да го обличам? — отново попита тя.

— Заради мен. — Бен погледна часовника си. — Разполагаш с двадесет минути.

— За какво?

— За да се облечеш.

— Какво ще стане, ако не се облека?

— За Бога, просто се облечи! — извика той. С всяка измината минута ставаше все по-нервен.

Непрекъснато я подканваше да побърза и настоя да се гримира, като стоя през цялото време до нея в банята, докато Джилън се пудреше и червеше.

— Изнервяш ме — оплака се тя.

— Аз ли те нервирам? — измърмори той.

— Какво си намислил, Бен? Добре те познавам. Ти си хитър и коварен.

— Така е. Това червило не ми харесва. Сложи си червено.

Тя го изгледа възмутено в огледалото.

— Не и с розов костюм.

— Добре де. Откъде всички жени разбирате толкова много от тия неща?

— Много просто. Слагаш си червено червило и розова блуза и виждаш, че не изглеждаш добре. После си слагаш по-светло червило и нещата си идват на местата. Ти какво си мислеше, че способността да съчетаващ цветовете е страничен ефект на овулацията ли?

Той реши да не отговаря на въпроса ѝ.

Тя тъкмо си сложи червилото, когато Бен я хвала за лакътя и измъкна от стаята.

В асансьора тя му хвърли смразяващ поглед.

— Какво става тук? Не знам вече какво да мисля. Не обичам изненадите. По-добре ми кажи какви си ги забъркал!

— О, Боже! — прошепна Бен.

Вратата на асансьора се отвори и върху тях налетя управителят на хотела.

— Всичко наред ли е, сеньор Луис?

— Отлично, сеньор Хобим. Всичко готово ли е?

— Да, сеньор. Всички ви очакват.

— Кой са тия „всички“? — изръмжа Джилиън.

— Ще видиш. — Ръката му здраво обгърна талията ѝ и я бутна напред. От чувство за благоприличие трябваше да се движи до Бен.

Сеньор Хобим ги отведе до голяма зала за конференции и отвори вратата. Бен я избута вътре и около трийсет души, повечето от които мъже, се втурнаха към тях. Луис бързо застана пред Джилиън, избута хората назад, сетне я поведе към трибуната, издигната в единия край на залата.

Прожекторите светнаха и ги окъпаха в ослепителна светлина.

Заваля порой от въпроси на английски и португалски. Тя долови думите „Анзар“ и „амазонки“ и хвърли на Бен унищожителен поглед. Беше я изкарал пълна глупачка. Беше събрал всички тия хора тук, но те щяха да ѝ се изсмеят в очите, защото не разполагаше с никакви доказателства. На трибуната бяха монтирани микрофони, имаше и маса с два стола. Бен седна на единия и ѝ посочи другия.

— Моля, заемете местата си! — каза той в микрофона. Дълбокият му глас отекна в залата. — Колкото по-бързо се настаните, толкова по-бързо ще отговорим на въпросите ви.

След малко залата затихна.

— Сред вас има представители на бразилското министерство на паметниците на културата, както и на пресата. Г-ца Шърууд ще направи кратко изявление за своето откритие, след това първо ще отговори на въпросите на представителите на правителството. Сигурен съм, че по този начин дамите и господата от пресата ще се сдобият с

повече ценна информация, тъй като хората от министерството ще зададат конкретни и целенасочени въпроси. Моля за вашето внимание!

Той се обърна и кимна на Джилиън, а под масата голямата му топла ръка покри нейната и я стисна окуражително.

Тя бе свикнала да говори пред публика, защото го бе правила често, но сега гърдите ѝ се свиваха от някакво странно чувство. Джилиън изложи накратко как е намерила бележките на баща си за древния град и племето на анзарите, сетне разказа и преданието. Обясни как заедно с брат си и един негов приятел са организирали експедиция, за да докажат правилността на теорията на баща ѝ и как двамата мъже са загубили живота си в джунглата.

Видеокамерите бръмчаха в гробната тишина.

— Ние открихме Каменния град на анзарите. Той наистина е издълбан от камък и сигурно е бил обитаван от хиляди жители. Не успяхме да открием много предмети, което ме наведе на мисълта, че анзарите са напуснали града и са отнесли всичко със себе си. Но са ни оставили своя величествен храм. Вътре е разположен един-единствен гроб, с барелеф, изобразяващ мъжка фигура. В храма се издигат статуи на жени-воини...

Тя не можа да продължи, защото залата бръмна като кошер, гъмжащ от сърдити пчели. Както трябваше да се очаква, пресата не уважи молбата на Бен представителите на Министерството на паметниците на културата първи да зададат въпросите си.

— Твърдите, че сте открили амазонките, така ли, г-це Шъруд?
— попита един репортер от радиото.

— Историците ще хвърлят светлина върху този въпрос. Каменният град тепърва ще бъде обстойно проучван. Съобщих само, че сме открили статуи на жени-воини.

— Каква е височината им?

— Около три метра, заедно с пиедестала.

— Баща ви свързан ли е с военното разузнаване? — извика друг репортер.

— Не. Той беше професор по археология.

— За Сайръс Шъруд ли става дума?

— Да — напрегнато отвърна тя.

— Той не е ли известен като „Шантавия“ Шъруд?

— Да. Но това откритие доказва, че той изобщо не е бил шантав. Професор Шърууд е бил напълно прав.

— Какво представлява кодът?

— Баща ми го измисли, когато бях още дете. Основан е върху Господната молитва.

Бен я изгледа с невярващ поглед.

— Синьорина Шърууд — обърна се към нея брадат господин с двуреден костюм, вероятно служител в министерството. — Какво доказателство за тази приказна находка можете да ни представите?

В залата се възцари гробна тишина.

— Снимки? — настоя господинът. — Образци? — Тя не му отвърна и той тежко въздъхна. — Синьорина, подозирам, че това е една от онези шеги, които покойният ви баща толкова много обичаше.

— Може би — намеси се Бен — вие дължите извинение на г-ца Шърууд и баща ѝ. Ние разполагаме с доказателство.

Джилиън побеля като платно. В този миг тя проумя всичко. Изгледа го като замаяна, когато Бен се наведе и измъкна едно пакетче изпод трибуната.

— Бен — тихо прошепна Джилиън.

Той махна с ръка, в очите му заиграха познатите дяволити пламъчета. Бен Луис постави пакетчето на трибуната и го разтвори.

Червеният камък грейна ослепително под ярката светлина на прожекторите.

— „Сърцето на императрицата“. Червен диамант, един от най-редките скъпоценни камъни в света. — Камерите бясно щракаха, репортерите крещяха. Господинът от министерството зяпаше с увиснала челюст. — Мисля, че трябва отсега нататък да се нарича „Камъкът на Джилиън“.

* * *

— Не мога да повярвам — прошепна Джилиън. Отново се намираха в апартамента. Той успя с огромни усилия да я измъкне от бръмчащата зала. „Сърцето на императрицата“ се намираше под любящото попечителство на министерството, което организираще нова експедиция и археолози от целия свят се молеха да бъдат включени в

нея. „Сърцето на императрицата“ щеше да бъде показано в информационните емисии по целия свят.

— Много драматично беше наистина — съгласи се Бен. — Голямо шоу! Като си помислиш само, че камъкът беше там, още преди те да влязат.

— Не това — каза тя. Гледаше го с широко отворени очи, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Той бързо я сграбчи, метна я на леглото и я притисна с едрото си тяло.

— Не ми беше много трудно да стигна до това решение — призна си той. — Когато ме заряза, разбрах, че трябва да избирам между теб и камъка и предпочетох теб.

— Но парите...

— Да, камъкът щеше да ми донесе много пари, но аз не съм бедняк. Трябва да имам към четвърт милион в банката.

— Долара? — слисано го попита тя.

— Разбира се. Имах страхотни планове за диаманта, но ще продължа да работя като водач. И без друго ще ми е скучно.

Тя го прегърна през врата. Сълзите бяха напуснали очите ѝ и той се успокои.

— Този път изобщо няма да мога да си почина — каза той. — Тия твоите хора за колко време ще се подготвят?

— За седмица, може и по-малко.

— Пътува ли ти се пак?

— Защо не?

— Но този път ще си вземем двойна палатка.

— Това звучи добре.

Той погледна към часовника си.

— Имаме и друга работа. О, по дяволите, не исках да ти смачкам костюма.

— Каква работа? — изстена тя. — Бен, не мога да понеса още една изненада.

— Ще се женим — небрежно заяви той, изправи се и я дръпна нагоре. — Е, може би не точно днес. Не съм го правил преди, така че не знам колко време отнема. Но поне да завъртим колелото.

Тя замръзна на мястото си.

— Ще се женим ли?

— Да-а-а. И аз съм точно толкова изненадан, колкото и ти — рече Бен и я прегърна. — Тъкмо щях да ти направя предложение, и ти намери диаманта, Знаех си, че няма да се съгласиш, докато този проклет камък бе помежду ни и затова се отървах от него. — Сетне по лицето му бавно полази тревога. — Нали ще се омъжиш за мен? Аз не съм направен от най-добрия материал за съпрузи, но иначе пък съм си веселяк.

— И то какъв — тихо отбеляза тя. Коленете ѝ се подкосиха, прималая ѝ и тя опря глава на гърдите му.

— Та какъв е отговорът?

— Да.

Тя усети как гърдите му щяха да се пръснат, докато си поемаше дъх с облекчение и тихо каза:

— Обичам те, нали знаеш?

— Да, знам. — Той я погали по гърба и целуна шията ѝ. — И аз те обичам. Сигурно дяволски много те обичам, щом се отказах от такъв диамант заради теб. Спомни си го, когато друг път решиш да бягаш от мене.

* * *

Телефонът извъня. Джилиън седеше по турски на леглото с куп вестници в скута. Проснат до нея, Бен гледаше футболен мач по телевизията. Бразилският коментатор крещеше възбудено. Тя се наведе да вдигне слушалката.

— Джилиън Шърруд... Луис. — Все още не можеше да свикне с новото си име, защото беше омъжена само от един ден. Отначало си мислеше да не приема фамилията на Бен, сетне реши да я добави към своята с тире. На него му беше все едно. Той притежаваше онова, което желаше — нейно право бе да се нарича, както си иска. Джилиън Шърруд Луис бе получила и прекрасен сватбен пръстен.

Тя слуша известно време, сетне каза:

— Опитах се да заинтересувам фондацията с провеждането на тази експедиция, но всички ми се изсмяха в лицето.

Сетне пак се заслуша.

— Вижте какво, аз не съм тук като представител на фондацията „Фрост“. Взех си отпуска и доход на собствени разноски.

Бразилците вкараха гол и запаянковците ликуваха.

— Един момент. Искам да се посъветвам със съпруга си.

В очите ѝ гореше лукав огън, когато отдалечи слушалката от устните си и каза:

— Бен, обажда се директорът на археологическата фондация „Фрост“. Тъй като на хартия аз съм все още техен служител, искат да съобщя, че експедицията е била проведена под тяхна егида. В замяна ще получа голямо повишение. Какво мислиш?

Тъй като много добре знаеше какъв ще бъде отговорът му, тя почти натика слушалката в устата му. Той не видя това, защото не сваляше поглед от телевизионния екран.

— Кажи им да вървят на майната си!

Джилиън овладя смеха си и отново заговори в слушалката:

— Съпругът ми не смята, че това е добра идея. Дочуване, г-н Ечсън. Ще ви изпратя писмената си оставка... Дочуване. — Тя затвори, сияеща от задоволство и продължи да чете вестници.

Докато се подготвяха да си лягат, Бен я попита:

— Съжаляваш ли, че напусна?

— Ни най-малко. Обичам археологията и няма да я изоставя. Бразилското министерство на паметниците на културата ми предложи подходящ пост, който възнамерявам да приема. Ще идваш ли с мен на разкопки?

— Защо не? Първият път беше страхотен.

— Ще пътуваме и по реките като водачи.

— Да-а-а — измърмори той. — За да си проветряваме главите. — Бен се прозина, но го загложди един въпрос. — Значи кодът се основава върху Господната молитва, така ли?

— Ще ти покажа как става — отвърна тя и зарови лицето си в рамото му. Острата му мъжка миризма я привличаше неудържимо. Бен я притисна към себе си. — Утре сутринта. Защото е малко трудно за запомняне.

— „Отче наш“ ли? Че аз я знам от дете.

— Тази версия е малко по-различна.

— Как така по-различна?

— На старошотландски е.

— Старошотландски ли?

— Слушай: „Uor fader quhilk beest I Hevin, Hallowit weird thyne nam. Cum thyn kinrik. Be dune thyne wull as is i Hevin, sva po yerd. Uor dailei breid gif us thilk day. And forleit us uor skaiths, as we forleit themquha skaith us. And leed us na untill temptatioun. Butan fre us fra evfl. Amen“.

Прегърнати в мрака на хотелската стая, двамата зашепнаха:

— Отче наш, който Си на небесата! Да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небесата, тъй и на земята. Насъщния ни хляб дай ни днес; и прости ни нашите дългове, както и ние прощаваме на длъжниците си; и не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия. Амин.

ЕПИЛОГ

— Сеньор Луис!

Бен се извърна и отправи погледа си към оживеното пристанище, опитвайки се да види кой го вика. Джилиън беше на лодката, която товареха за обратното пътуване до Каменния град. Тя погледна напред, извика, сетне скочи от лодката и профуча покрай Бен с разперени ръце. Веждите му се свъсиха, когато видя как тя се мята на врата на някакъв мъж. В този миг разпозна не само него, но и другаря му и усмивка пропъди намръщения израз от лицето му.

Джилиън пусна Хорхе и прегърна Пепе, който стоеше като втрещен. Бен се приближи към тях и се ръкува с двамата мъже.

— Кога се върнахте?

— Снощи — отвърна сияещият Хорхе. — Всички на пристанището говорят само за вас и за сеньората. Казаха ни, че това е вашата лодка и затова дойдохме да ви видим.

— Хайде да отидем някъде да прием по една бира и да си поговорим — предложи Бен и всички се отправиха най-близкия бар.

— Всички ли се върнахте? — попита Джилиън.

— Да. С изключение на Висенте. Погребахме и него, и брат ви, сеньора. За онзи Кейтс не сме си правили труда.

— Какво стана с него?

— Дутра го застреля още в лагера.

— Така си и мислех. След като злодеят се появи сам, предположих, че Кейтс е мъртъв или ранен и Дутра го е изоставил в джунглата. Така или иначе, не съм се безпокоил особено много за него.

Тъмните очи на Хорхе бяха сериозни.

— Какво стана с Дутра, сеньор?

Бен сви рамене, сините му очи бяха студени и ясни.

— И за него не се безпокоя вече.

От тези думи Хорхе предположи, че Дутра никога вече няма да се появи и тази мисъл го зарадва.

— Връщаме се обратно — меко каза Джилиън. — Мислех си да пренеса тленните останки на Рик, но сега смятам, че е по-добре да остане погребан там. — Именно в Каменния град брат й бе извършил единственото добро дело в живота си. Професор Шърууд не бе успял да стигне до града на анзарите, но децата му го откриха; редно беше Рик Шърууд да бъде погребан там. Той щеше да стане част от легендата, която бе запленила цялото им семейство.

Бен бе облегал ръка на стола й и сега тя усети как гали рамото й — жест, който я успокои и й вдъхна увереност. Последните няколко дни минаха в трескава подготовка за експедицията, която беше твърде сложна, защото и правителството бе включено. Винаги щом се почувстваше уморена и отчаяна, когато неизбежната тъга пропълзеше в душата й, Бен безмълвно я разбираше и ласките му й подсказваха, че не е сама.

— Възнамерявам да разширя дейността си — заяви той. — Мога да ви осигуря постоянна работа, ако искате. Знаете, че повечето пътувания не са като последното.

— Благодаря ви, сеньор — отвърна Хорхе. Изглеждаше очарован от предложението. — Ще кажа на другите.

Пепе, който бе мълчал почти през цялото време, сега прошепна нещо на Бен на своя език, стана от стола си и напусна бара.

— Какво каза Пепе? — попита Джилиън.

Бен се облегна на стола си.

— Пепе и преди е работил за мен. Каза, че предпочита пуцинаците пред реките и, че ако искам да ти помагам в откриването на други неизвестни места, той с удоволствие ще дойде с нас.

Всички се разсмяха, сетне потънаха в спомени за съвместно преживяната опасност. Хорхе си взе довиждане, а Бен и Джилиън се отправиха към лодката.

— Имам една изненада за теб — каза Бен, щом стигнаха пристанището.

Тя го изгледа подозрително.

— Много добре знаеш, че не обичам изненадите.

— Досега разочаровал ли съм те? Имай ми доверие!

Тя прихна да се смее и спечели една бърза целувка. Бен я прегърна и продължиха да вървят.

— Правила ли си го в хамак? — небрежно я попита той.

Джалиън не искаше да пада в собствения си капан.

— Какво точно имаш предвид? — попита тя.

Той ѝ показа с пръсти.

— Знаеш отговора.

Бен остана много доволен.

— Довечера ще опиташ.

— О, така ли? — Много добре си спомняше, че следобед бяха натоварили хамаци на борда. Тя спря и скръсти ръце. — Тази вечер няма да спя на лодката.

— Разбира се, че няма. Той е вкъщи.

Вкъщи беше апартаментът на Бен: тя реши, че хотелът е прекалено скъп, а той — че прекалено много хора ги безпокоят. Апартаментът му не беше като от корица на списание, ала разполагаше с кухня, легло и модерен водопровод.

— Я дай да се разберем. Точно какво е вкъщи?

— Хамакът. Днес го доставиха.

— Сега разбрах. — Въображението ѝ започна да рисува възбуждаща картина. Погледна към Бен и разбра, че той се чувства по същия начин. — Ама за какво ти е този хамак, когато си имаме толкова удобно легло?

Той я привлече към себе си и отново я целуна, този път доста по-бавно.

— Ще започнем в хамака, но никой не знае къде ще свършим...

Тя се усмихна и блажено отметна главата си назад. Животът с Бен бе безкрайно приключение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.